

עיר וקדיש מן שמיא נחית

זיא תשבת מפי זרעו

ספר
זוהר תהלים
מחולק ל-12 חודש

בוזוהר דא יפקון מן גלותא

חודש שבט

והמשכילים יזהרו כזוהר הרקיע

— ❧ — זוהר תהלים ❧ —

שְׁחוּרָה. וְכַעַת, כְּשֶׁנִּקְרַבְתָּ לְמַעַלָּה בַּעֲנוּהָ, נִקְרַאת נְאֻמָּה. נְאֻמָּה וְדַאי בְּכָל. בְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם – אֵלּוּ שְׁתֵּים עָשָׂרָה חֵיוֹת עֲלִיּוֹנוֹת גְּדוּלוֹת שֶׁנִּקְרְאוֹת כָּךְ, וְכָלֶךְ בִּשְׁלֵמוֹת. עַל שֶׁהֵיוּ כָּעֵת בְּגִלוֹת בְּאַהֲלֵי קֶדֶר, חֲזָרוּ הֵן כָּעֵת כִּירִיעוֹת שְׁלֵמָה וְדַאי. וּבֹא רֵאָה, כִּיּוֹן שֶׁהַחֶרֶב הִיא הַחֲזָרָה מִהֵדִין שֶׁהִיא בָּהּ, שֶׁהַכְּשִׁירוֹ בְּנֵי הָעוֹלָם אֶת מַעֲשֵׂיהֶם, נַעֲשֶׂתָה דָּבָר, דְּבַר אֱמֶת, וְהִתְחַבְּרָה עִם אֱמֶת. וְאֱמֶת בַּעֲנוּהָ. וְאִזִּי צֶדֶק בְּכָל, וְהַכֹּל אֶחָד. הַסּוֹף בְּרֹאשׁ דְּבַר אֱמֶת. אֱמֶת בְּרֹאשׁ, שְׁכַתּוֹב (תהלים קיט) רֹאשׁ דְּבָרְךָ אֱמֶת. הָרֹאשׁ שֶׁל אוֹתוֹ שֶׁנִּקְרָא דְּבָרְךָ, סוֹף הַדְּרָגוֹת, נִקְרָא אֱמֶת. הָרֹאשׁ בְּסוֹף, עֲנוּהָ צֶדֶק בְּלֹא פְרוּד, נִכְלָלוּ וְהִתְחַבְּרוּ בְּכָל. עֲנוּהָ הָרֹאשׁ, צֶדֶק הַסּוֹף, (משלי כב) יַעֲקֹב עֲנוּהָ יִרְאֵת ה'.

וְתוֹרָה נִזְרָאוֹת יְמִינָךְ וּגו' (מה, ה) – זֶה יַעֲקֹב, שֶׁנִּטַּל שְׁנֵי חֻלְקִים, מִשּׁוֹם שֶׁנִּדְבַּק בְּיָמִין לְעוֹלָמִים, שְׁכַתּוֹב (בראשית ל) מִחֲשָׁף הַלָּבָן אֲשֶׁר עַל הַמַּקְלוֹת. וּבִשְׁעָה הִיא הַכֹּל הַחֲזָר כִּירִיעוֹת שְׁלֵמָה, מִשּׁוֹם שֶׁצַּד הַיָּמִין הִתְעוֹרֵר בָּעוֹלָם, וַיֵּד הַיָּמִין פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל אֶת הַשָּׂבִים בְּתִשְׁבּוּכָה. שֶׁהָיָה עַד עַתָּה הִתְקַדְּרוּ בַּחֲטָאֵיהֶם בְּאַהֲלֵי קֶדֶר, וְכַעַת שְׁחוּזָרִים בְּתִשְׁבּוּכָה, הֵם כִּירִיעוֹת שְׁלֵמָה, מִשּׁוֹם שֶׁאֲבָרְהָם הִתְעוֹרֵר בָּעוֹלָם, יְמִינוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ.

אִם נִגְזַר דִּין עַל יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹרִיד אוֹתוֹ עַל שְׂאֵר הָאֻמוֹת – כְּשֶׁחֲזָרִים יִשְׂרָאֵל בְּתִשְׁבּוּכָה

חֲצִיף שְׁנוּנִים (מה, ו): [זוהר חדש פ' חקת (דף סג.)] פִּרְשׁוּהָ עַל

אויבי המלך: ז' בסוף אללים הקדמת בעל הזכות בעל המדות הולד עולם ועד שבט

— ז' בסוף אללים — זוהר תהלים —

אברהם, כשרדף אחר כל אותם המלכים בלילה, כשנחלקו הרחמים מן הדין, והרג אותם המלכים. זהו שכתוב (ישעיה מא) כקש נדף קשתו ירדפם יעבור שלום. וכלם נפלו בידיו. אבל בא וראה את סוד הדבר. חציו שנונים – אלו חצים ואבני בליסטראות. שדנה את העולמות באותם כלי הקרב שהמלך הפקיד בידי הגבירה. ואותם חצים של הקדוש ברוך הוא, ודאי שנונים בכל, מצדו של היום השני, צדו של יצחק, משום שממנו יוצא דין לרשעים לדון אותם. ועל זה (מה ו) עמים תחתיך יפלו בל"ב. ומי הדרגה שמפילה אותם? הדרגה שנקראת ל"ב, שהתמנתה על מעשי העולם, ודנה אותם על שהם אויבי המלך.

בנגד זה (שיר א) אל תראני שאני שחרחרת. מה הטעם? משום שהתלבשתי בדין לדון את העולם. ואומרת לבנייה שקרבים אליה בתוך הבית, אל תראני. ודאי, אם השתדלתם בתורה שנתתי לכם, לא תפחדו. ואם לא תשתדלו, תגרמו לי שבני אמי נחרו בי, לשמר את אמות העולם בשבילכם שתתפזרו שם. ועל זה העירו, אם נגזר הדין על ישראל, הקדוש ברוך הוא מוריד אותו על שאר האמות, כשחוזרים ישראל בתשובה. ואם לא חוזרים, יורדים בין שאר האמות, ואוכלים אותם עצם ובשר. דבר אחר (מה ו) בלב אויבי המלך – זה אברהם, שהתמנה מלך על העולם, וכל האמות הספימו

זוהר תהלים

כְּסֶאֱף אֱלֹהִים עוֹלָם וָעֶד (מה, ז): [זוהר חדש 9' חקת (דף ג.ס.)] עֲלִיָּה
אָמַר כֶּף, כְּאִשָּׁה שֶׁהִתְעוֹרְרָה לְבַעֲלָהּ, וְאוֹמַרְתָּ אֶשְׁתֶּךָ
רוֹצָה לְהִתְחַבֵּר עִמָּךְ. שֶׁהָרִי אוֹתָם הָרָשָׁעִים שֶׁהִפְרִידוּ אֶת
זְנוּגֵנָּו אֲבָדוּ מִן הָעוֹלָם, וְעָשִׂיתִי בָּהֶם דִּין. וְכַעַת רוֹצָה
שִׁיתְחַבֵּר הָעוֹלָם הָאֲחֵרוֹן עִם הַמָּקוֹם שֶׁנִּקְרָא וָעֵד, מִשּׁוּם
שֶׁשֶּׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל שָׁבֵט מַלְכוּתְךָ, שְׁאוֹתוֹ הָדִין שְׁעָשָׂה כְּסֶאֱף
בְּרָשָׁעֵי הָעוֹלָם, הוּא דִין אֱמֶת, שִׁיּוּצָא מִמָּקוֹם שֶׁנִּקְרָא יִשְׂרָאֵל,
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים לב) צִדִּיק וְיִשְׂרָאֵל הוּא. וְהַכֶּסֶּא נִקְרָא יִשְׂרָאֵל, וְעַל
זֶה שִׁיּוּצָא מִמָּנּוּ שֶׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל זֶה נִקְרָא. דְּבָר אַחֵר שֶׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל
– זֶה הַמֶּלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, שֶׁנִּקְרָא שֶׁבֶט לְהוֹכִיחַ אֶת רָשָׁעֵי הָעוֹלָם.
זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית מט) לֹא יִסּוֹר שֶׁבֶט מִיְּהוּדָה, וְכְתוּב וְקָם
שֶׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל. מִיִּשְׂרָאֵל – (ישעיה יא) וְהוֹכִיחַ בְּמִישׁוֹר לְעֹנֵי אֶרֶץ.
שֶׁבֶט מַלְכוּתְךָ – עַל זֶה כְּתוּב (בַּמִּדְבָּר כד) וְקָם שֶׁבֶט בְּיִשְׂרָאֵל,
לְעוֹרֵר בַּעֲלוֹם. מֵהַ הַטַּעַם? שֶׁהָרִי הוֹצִיאָה לָּהּ בֶּן טוֹב חָכָם

בן מִשְׁחָה אֱלֹהִים תִּקְוָה בְּעַל חַיִּיכוֹת וּבְעַל הַחַיִּיכוֹת בְּלִיָּה
שָׁמֵן שִׁשׁוֹן תִּקְוָה בְּעַל חַיִּיכוֹת וּבְעַל הַחַיִּיכוֹת בְּלִיָּה
זוהר תהלים

לְעוֹלָם. וְהַשְׁבַּח הַזֶּה מִשְׁבַּחַת הַגְּבִירָה לְמֶלֶךְ לְהַרִים הָרֹאשׁ
שֶׁל יִשְׂרָאֵל עַל הַכֹּל. לֹא יִסּוּר שְׁבֹט - מִשּׁוּם שְׁכָתוֹב (תהלים פט)
כְּסֹאוֹ בְּשִׁמְשׁ נִגְדִי.

אֲבָרְהָם אֲהָבִי מִזֶּה הַטַּעַם אֲהָבִי מִשּׁוּם שְׁכָתוֹב אֲהָבַת צָדֵק -
הֵינּוּ שְׂאֵהָב לַעֲשׂוֹת צָדָקָה וְחֶסֶד

אֲהָבַת צָדֵק וְתִשְׁנֹא רָשָׁע (מה, ח) [זוהר ח"א 'פ' לך לך (דף ע"ו.)] בֹּא
רָאָה, אֲבָרְהָם רָצָה לְקָרֵב אֶל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
וְהִתְקָרֵב. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (מה, ח) אֲהָבַת צָדֵק וְתִשְׁנֹא רָשָׁע. מִשּׁוּם
שְׂאֵהָב צָדֵק וְשִׁנְאָה רָשָׁע, הִתְקָרֵב לַצָּדִיקָה, וְעַל זֶה כָּתוּב (ישעיה
מא) אֲבָרְהָם אֲהָבִי. מִזֶּה הַטַּעַם אֲהָבִי? מִשּׁוּם שְׁכָתוֹב אֲהָבַת
צָדֵק. הָאֲהָבָה שְׂאֵהָב אֲבָרְהָם אֶת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַל בְּנֵי
דוּרֹו, שֶׁהֵיוּ אֲבִירֵי לֵב, וְהֵם רְחוּקִים מִצָּדִיקָה, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר.

אֲהָבַת צָדֵק - אֵלֹו יִשְׂרָאֵל שְׂאֲחֻזִּים בְּצָדֵק

אֲהָבַת צָדֵק (מה, ח) : [זוהר ח"דש 'פ' חקת (דף ק"ג.)] מִשּׁוּם שֶׁהַצָּדֵק
הַזֶּה, אֲהָבַתָּךְ, הִיא אֲהָבָה קְטָנָה, שְׁבִהַתְחַבְּרוּת
לְמַעַלָּה נַעֲשִׂית גְּדוּלָּה. וְאֵף הוּא גַם בְּהִתְחַבְּרוּתָהּ עִמָּה הוּא
גְּדוּל. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם מח) גְּדוּל ה' וּמִהֲלָל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ.
וְעַל זֶה מוֹשְׁכַת אוֹתוֹ הַגְּבִירָה בְּדִבְרֵי הָאֲהָבָה הַלְלוּ. כְּנִגְדֵּי זֶה
- (שיר א) הַגִּידָה לִי שְׂאֵהָבָה נִפְשִׁי. אֲתָה שְׁכַל אֲהָבַת נִפְשִׁי בְךָ.
אִם לֹא תִתְחַבֵּר עִמִּי, אֵיךְ תִּרְעָה אֶת הָעוֹלָם? אֵיךְ תִּזְוֹן אֶת
נִפְשְׁךָ מִהָעֵמֶק הָעֲלִיוֹן, אוֹתָךְ וְאֶת הָאֲחֵרִים? שְׁהִרִי אֵין

זוהר תהלים

שורות הברכות שלמעלה אלא במקום של זכר ונקבה. שלמה אהיה כעטיה (שם). איך אהיה בבושה, כשתובעים ממני מזון בני האבות, שהם עדרי תבריה, עדר ה' ממש. משום כך אהבת צדק - זה הפסא שלך. ותשנא רשע - זה צד השפחה, שכל דבריה בחובה, ועומדת לחיב על העולם.

דְּבַר אַחֵר, אַף עַל גַּב שֶׁהִכַּל אֶחָד - אֶהְבֵּת צֶדֶק, אֱלוֹי יִשְׂרָאֵל
שְׂאֲחוּזִים בְּצֶדֶק הַזֶּה, וְהִיא חֻלְקָם, שְׁכָתוֹב (מִלֵּאכִי א)
אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם וְכו', וְאֶהֱבֵךְ אֶת יַעֲקֹב. לְרִבּוֹת הַדְּרָגָה שֶׁל צֶדֶק,
שְׂאֲחוּזֵי בֵּה בְּשִׁעָה שְׁנִקְרָא יַעֲקֹב. וְתִשְׁנֹא רֶשַׁע - זֶה עֲשׂוֹ,
שֶׁכָּל מַעֲשָׂיו בְּחֻבָּה, וְצִדּוֹ צִד שֶׁל רֶשַׁע, נִחַשׁ עֲקָלְתוֹן. זֶהוּ
שְׁכָתוֹב (שס) וְאֵת עֲשׂוֹ שְׁנֵאֲתִי. עַל כֵּן מִשְׁחָךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֶיךָ
שְׁמֵן שְׁשׁוֹן (מה, ח) - זֶה הַשְּׁמֵן הַטּוֹב שֶׁשּׁוֹפֵעַ עַל רֹאשְׁךָ מֵהַצֵּד
הָעֲלִיּוֹן, שְׁנִקְרָא כֵּךְ. מַה זֶּה עַל כֵּן? מִשּׁוֹם שֶׁאֶהְבֵּת צֶדֶק.
זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שס קלג) הִנֵּה מַה טוֹב וּמַה נָּעִים שְׁכַת אֲחִים גַּם
יַחַד. שְׁכַת אֲחִים - הַתְּחַבְּרוּת שֶׁל אֶחָד בְּצֶדֶק. גַּם - לְרִבּוֹת
אֵת יִשְׂרָאֵל. מִשּׁוֹם כֵּךְ אִמְרָה לוֹ: אֵיכָה תִרְעָה - לַעֲצֻמְךָ,
אֵיכָה תִרְבִּיץ - אוֹתָם הָעֲדָרִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁל יַעֲקֹב. מִחֲבֶרֶךְ
- אֱלוֹי הָאֲבוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, שֶׁהַתְּחַבְּרוּ עִמָּךְ בְּרֵאשׁוֹנָה. דְּבַר
אַחֵר, יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם אֲחִים וְרַעִים לוֹ, מִשְׁפִּיעִים אֵת הַשְּׁמֵן
שְׁשׁוֹן הַזֶּה עַל רֹאשׁוֹ בְּתַפְלָתָם. שְׁמֵן שְׁשׁוֹן - אֱלוֹי שְׁנִים עֶשְׂרִי
נִהְרֹת אֶפְרָסִמוֹן זָךְ, שְׁמֵאִירִים בֵּה. וְאִזּוֹ יֵשׁ שְׁמִחָה בְּעוֹלָמוֹת,
רָצוֹן בְּעוֹלָמוֹת, וְהִרְגֵּז מִסְתַּלֵּק מִן הָעוֹלָם.

מִחֲבָרִיד: ט מִר וְאַהֲלוֹת קָצִיעוֹת כָּל בְּגִדְתֶּיךָ מִן הַיִּכְלִי
שֵׁן מְנִי שְׁמֹחוֹךָ: י בְּנוֹת מַלְכִּים בִּיקְרוֹתֶיךָ נִצְבָּה נִשְׁגַּל

— זוהר תהלים —

מִר וְאַהֲלוֹת וקציעות - בְּשִׁלְשֶׁת הַצָּבָעִים לְבָן אָדָם וִירָק
מִר וְאַהֲלוֹת (מה, ט): [זוהר חדש פ' חקת (דף סג.)] מִר - זֶה אֲבָרָהם,
שְׁנִקְרָא הֵר הַמִּר. וְאַהֲלוֹת - זֶה יַעֲקֹב. קָצִיעוֹת - זֶה
יִצְחָק. כָּל בְּגִדְתֶּיךָ - בְּשִׁלְשֶׁת הַצָּבָעִים הַלָּלוּ, לְבָן אָדָם
וִירָק, הַשְׁתַּלְמוּ אוֹתָם לְבוֹשֵׁי הָאֲרָגְמָן.

אֵין שְׁמֹחָה לִפְנֵי מִכָּל מִרְכָּבוֹתָיו כְּשִׁמְחַת נִשְׁמוֹתָם שֶׁל
הַצַּדִּיקִים שֶׁהֵם קְרוֹבִים לוֹ

מִן הַיִּכְלִי שֵׁן (מה, ט) - אֵלּוּ שְׁבַע הַיִּכְלוֹת עֲלִיוֹנִים, שְׁנִשְׁמֹת
הַצַּדִּיקִים שְׁמִחוֹת בָּהֶם לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאִז
שְׁמִחָה לִפְנֵיו. וְלָמָּה נִקְרָאוּ הַיִּכְלִי שֵׁן? מִשּׁוּם שֶׁזָּכוּ בַּתּוֹרָה
וְהַתְחַזְקוּ בָּהּ, זָכוּ לִשְׁ"ן הַזֶּה. מְנִי שְׁמֹחוֹךָ (מה, ט), בְּמָה
עוֹסְקוֹת הַנִּשְׁמֹת הַלָּלוּ? הֵן עֲסוּקוֹת בַּתְּשׁבָּחוֹת שְׁלִי לִפְנֶיךָ,
וְאִז מִשְׁלֵמַת הַשְׁמִיחָה לִפְנֶיךָ, שְׁאִין שְׁמִיחָה לִפְנֵיו מִכָּל
מִרְכָּבוֹתָיו, כְּשִׁמְחַת נִשְׁמוֹתָם שֶׁל הַצַּדִּיקִים שֶׁהֵם קְרוֹבִים לוֹ.
דָּבָר אַחֵר מְנִי שְׁמֹחוֹךָ, וְדָאֵי שְׁאִין שְׁמִיחָה לִפְנֵיו כְּמוֹ הַזְמָן
שֶׁעָשָׂה שְׁלֵמָה אֶת שִׁיר הַשִּׁירִים, וְשִׁבַּח אֶת תְּשׁבַּחַת הַגְּבִירָה
אֶל הַמֶּלֶךְ.

בְּנוֹת מַלְכִּים בִּיקְרוֹתֶיךָ. (מה, י): [זוהר חדש פ' חקת (דף סג.)] וְלָמָּה
אוֹמְרִים? בְּנוֹת מַלְכִּים - אֵלּוּ הַנִּשְׁמֹת הַקָּדוֹשׁוֹת,

לִימִינֶךָ בְּכַתֶּם אוֹפִיר: י' שְׁמָעִי בַת וִרְאִי וְחֹטִי אֲזַנֶּךָ
וְשִׁבְחִי עִמָּךְ וּבֵית אֲבִיךָ: יב וַיִּתְּאוּ הַמֶּלֶךְ יִפְנֶךָ כִּי הוּא

— ❧ — זוהר תהלים ❧ —

שְׂוֵדָאֵי נִקְרְאוֹת בְּנוֹת מְלָכִים, שֶׁהָרִי הֵם הָיוּ מְזוּוּגִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ
וְהַגְּבִירָה. בִּיקְרוּתֶיךָ - זֶה גֵּן עֵדֶן שֶׁנִּכְבְּד מִכָּל מַה שֶּׁבָּרָא
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁהֵם נְטִיעוֹת יָדָיו.

נִצְבָּה שְׁגַל לִימִינֶךָ וּגו' (מה, י'), כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם קי) נֶאֱמַר ה'
לֹאֲדָנִי שָׁב לִימִינִי. מִשּׁוּם כֶּן לְמַטָּה, נִדְּבָקָה בְּאַבְרָהָם,
וּמִשּׁוּם כֶּן נִקְרָא אַבְרָהָם אֱהִי, שֶׁנִּדְּבָקָה בּוֹ אֱהִי וְהוֹדִיעַ
אֶת דִּינִי לְעוֹלָם, וּבִשְׁבִילָהּ זָכָה לְבֵן, שֶׁהָרִי ה"א נּוֹסֶפֶת עָלָיו
מִקֵּדָם לְכֵן.

בְּכַתֶּם אוֹפִיר וּגו' (מה, י'), כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה יג) וְאָדָם מִכְתֶּם
אוֹפִיר. וּמִתִּי הִיא בְּכַתֶּם אוֹפִיר? כְּשֶׁמְזַדְּוֶנֶת עִם
הַמֶּלֶךְ, כְּשִׁינִי הַכֶּתֶר בְּדִלּוּגִים, שֶׁמֵּאִיר מִצַּד הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה,
וְשׁוֹרָה עַל רֹאשׁ הַגְּבִירָה. וְאִזּוֹ (שם מד) כְּתִפְאֶרֶת אָדָם לְשִׁבְתָּ
בֵּית. שֶׁהָרִי הַבֵּית שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה מִתְּנַהֵג עַל יָדָהּ. מִשּׁוּם כֶּן
אֲמָרָה לוֹ, אִם לֹא תִתְחַבֵּר עִמִּי, אֵיךְ אֶהְיֶה בְּצִמְאֻן עַל אוֹתָם
עֲדָרִים קְדוּשִׁים שְׁסֻמוּכִים עַל שְׁלֹחֲנֵי? זֶהוּ שְׁכָתוּב (שיר א)
שְׁלֹמָה אֶהְיֶה כְּעֹטֶיָה עַל עֲדָרֵי חֲבָרִיךָ.

שְׁמָעִי בַת וִרְאִי וּגו' (מה, יא): [זוהר חדש פ' חקת (דף סג.)] מַה מְשִׁיב
לָהּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? שְׁמָעִי בַת וִרְאִי. כִּנְגֵד זֶה, (שיר
א) אִם לֹא תִדְעִי לָךְ הִיפָּה בְּנָשִׁים צְאִי לָךְ בְּעֶקְבֵי הַצֹּאן וְרַעֲי
אֶת גְּדִיתֶיךָ. אָמַר לָהּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: הִנֵּה לָךְ עֲצָה

אֲדַנֶּנּוּ וְהִשְׁתַּחֲוִי לוֹ: יג וּבֵת צֹר בְּמִנְחָה פָּנֶיךָ יַחֲלוּ

— זוהר תהלים —

עֲלִיּוֹנָה, צָאִי לָךְ בַּעֲקֵבִי הַצֶּאֱנָן - אֵלֹהֵי הַצְּדִיקִים הַשְּׁלָמִים
שֶׁהִתְעַטְרָתָּ בָּהֶם לְפָנַי, וְרָעִי אֶת גְּדִיתֶיךָ - אוֹתָם שְׁנַמְשְׁכִים
אֲחֲרֶיךָ. וְאוֹתָם רָשָׁעֵי הַדּוֹר יִתְמַשְׁכְּנוּ בַּחֲטָאֵיהֶם, אֵלֶּכָּה אוֹתָם
בְּרָצוּעָה, וְלֹא יוֹסִיפוּ לַחֲטֹא. וְתִשְׁמְרֵי בְּנֶיךָ שֶׁהוֹלְכִים אַחֲרֶיךָ,
שֶׁלֹּא יִתְמַשְׁכְּנוּ עֲלֵיהֶם, וְהַכֵּל בְּדִין וְאַמֶּת. מָה הַטַּעַם? שֶׁכָּל
הַנְּשָׁמוֹת הֵן לְפָנַי, וְעַל זֶה (יחזקאל יח) בֵּין לֹא יִשָּׂא בַּעֲוֹן הָאָב וְאָב לֹא
יִשָּׂא בַּעֲוֹן הַבֵּן. כִּמוֹ זֶה, שְׁמַעֲי בֵּת וְרָאִי. שְׁמַעֲי, שְׁכֵן תְּלוּיָה
הַשְּׁמִיעָה, כְּשִׁישְׂרָאֵל חוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה לְפָנַי - שְׁמַעֲי, הַכְּנִסִּי
תְּפִלוֹתֶיהֶן לְפָנַי, שֶׁהִפְתַּח שֶׁל הַכֵּל הוּא בֶּךָ, הַכֵּל מְסֻרְתִּי בִּידֶךָ
לְהַנְהִיג אֶת הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן. וְעַל כֵּן שְׁמַעֲי בֵּת וְרָאִי, מִשּׁוּם שֶׁאֵת
הַמְּרָאָה שֶׁל הַכֵּל, אֵת נִקְרָאת בְּאֵר לַחֵי רוּאִי. מִשּׁוּם כֵּךְ יֵשׁ לָךְ לַעֲיִן
כָּל יוֹם בְּמַעֲשֵׂי הָעוֹלָם, לְתַת לְאָדָם כְּפִי מַעֲשִׂיו. בֹּא וְרָאָה, כְּשֶׁבָרָא
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, הַפְּקִיד אֶת הַיְכָלוֹ בְּיַד הַגְּבִירָה לַעֲיִן
עַל הָעוֹלָם, וְכִשְׁבַּנֵּי הָעוֹלָם צְדִיקִים, נוֹסֶפֶת שְׁמִיחָה לְמַעְלָה.

וְהָיִי אֲזִנְךָ (מה, יא), כְּנֶגֶד תְּפִלַּת הַכֵּל. וְכֵן עֲשֵׂתָהּ אִף הִיא מִכָּל
הַתְּפִלוֹת, לְקָרֵב עֲטָרָה לְצַדִּיק. מִשּׁוּם שֶׁהָיִי כָּל
הַתְּפִלוֹת הֵן לְקָרֵב הָעֲטָרָה לְצַדִּיק. וְשִׁכְחִי עִמָּךְ (מה, יא),
שֶׁכִּשְׁבַּנֵּי לֹא הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל, יֵשׁ לָךְ לְהִבְיֵא עֲלֵיהֶם
מַכּוֹת, כִּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא כו) וְהִפֵּיתִי אֶתְכֶם גַּם אֲנִי שְׁבַע. וְעַל
כֵּן וְשִׁכְחִי עִמָּךְ, עֲשֵׂי אוֹתָם כָּאֵלֹהִים שְׂכֻחוּתָם מִן הָעוֹלָם, עַד
שִׁישׁוּבוֹ בְּתִשׁוּבָה לְפָנַי. וּבֵית אָבִיךָ, שֶׁהוּא אֲבִרָה, שֶׁהִיא
בֵּתוֹ, וְשָׁמָּה בְּכָל.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

וַיִּתְּאוּ הַמֶּלֶךְ יִפְנֶה (מה, יב): [זוהר חדש פ' חקת (דף סג.)] זֶה הַמֶּלֶךְ
הַעֲלִיז שְׂאוֹהֵב לְדָבֵק בּוֹ וּלְהַזְדַּוֵּג עִמּוֹ זֶוּג עוֹלָמִים.
וּמִתִּי? בְּשָׁעָה שְׂכַל בְּנֵי הַיֵּכָל הַמֶּלֶךְ צְדִיקִים, בְּשָׁעָה שְׂיִסְרָת
אוֹתָם וְהִנְהִיגָת אוֹתָם לְרִצּוֹן הַמֶּלֶךְ. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (משלי לא) מִשָּׂא
אֲשֶׁר יִסְרְתוּ אָמוֹ. וְזוֹ בֵּת שְׂבַע אִם שְׁלֵמָה, שְׁהִנְהִיגָה אוֹתוֹ
לְרִצּוֹן הַמֶּלֶךְ.

לְסִסְתִּי בְּרַכְבִּי פָרְעָה דְּמִיתִיךָ רַעֲיָתִי - שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נָתַן
בְּלָבוֹ לְהַפְנִס אַחֲרֵיהֶם לַיָּם, כְּדִי שְׂיִשְׁבְּעוּ יִשְׂרָאֵל מִמְּמוֹנָם
שְׁהוֹבִילוּ לְשֵׁם עֲמָהֶם

פִּי הוּא אֲדִנִּיךָ (מה, יב) - כָּל כַּחַךְ הוּא מִמֶּנּוּ. אֵין הַלְבָּנָה
מְאִירָה אֶלָּא מִן הַשֶּׁמֶשׁ. שְׁמָה אֲדִנִּי, סִימֵן לֹקַחַת
מִבֵּית הַמֶּלֶךְ. א' מֵרָאשׁ הַכֹּל לְהַתְנַהֵּג בָּהּ, וִי הָרָאשׁ שֶׁל
הַשֵּׁם הַקְדוּשׁ, הַחֲכָמָה הַעֲלִיזוֹנָה. וְהַשְׁתַּחֲוִי לוֹ (מה, יב), כְּמוֹ
שְׁנֶאמַר (מ"א א) וַתִּקֵּד בֵּת שְׂבַע. וְאִזּוּ הַמֶּלֶךְ עוֹשֶׂה כָּל רְצוֹנָהּ.
וְיִשְׂרָאֵל מִתְגַּבְּרִים לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה, וּמְדוֹרֵם עִם הַמֶּלֶךְ וְעִם
הַגְּבִירָה. וְאִזּוּ שְׂאָר הָעַמִּים נִכְנָעִים תַּחְתֵּיהֶם, וְכֻלָּם חוֹזְרִים
לְעַבְד אוֹתָם, מִשּׁוּם שֶׁהֵם בְּנֵי הַמֶּלֶךְ. מִשּׁוּם כֵּךְ (תהלים מה)
וּבֵת צֹר בְּמִנְחָה פָּנִיךָ יַחֲלוּ עֲשִׂירֵי עָם. כְּנֶגֶד זֶה, (שיר א)
לְסִסְתִּי בְּרַכְבִּי פָרְעָה דְּמִיתִיךָ רַעֲיָתִי. שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נָתַן
בְּלָבוֹ לְהַפְנִס אַחֲרֵיהֶם לַיָּם, כְּדִי שְׂיִשְׁבְּעוּ יִשְׂרָאֵל מִמְּמוֹנָם
שְׁהוֹבִילוּ לְשֵׁם עֲמָהֶם. וְהַכֹּל נָטְלוּ יִשְׂרָאֵל בָּיָם שְׂכָר אוֹתָהּ
הַעֲבֹדָה שְׂעֲבָדוֹ עִמָּם.

עֲשִׂירֵי עָם: יד כָּל כְּבוֹדָה בַּת מֶלֶךְ פְּנִימָה מִמֶּשְׁבְּצוֹת
זָהָב לְבוֹשָׁה: טו לְרִקְמֹת תוֹכַל לְמֶלֶךְ בְּתוֹלוֹת אַחֲרֶיהָ

— זוהר תהלים —

אז ישראל יחזרו בתשובה שלמה — משום שנראה באותם
צרות רבות שבאות עליהם כמי שנשפך זכרונם למעלה

ובת צר וגו' (מה, יג): [זוהר חדש פ' חקת (דף קסג)] כמו כן לעתיד
לבא, ובת צר — זה צדו של עשו ושאר העמים שהציקו
לישראל, ועד עתה היו מציקים להם בחדטאיהם, כמו שנאמר
(ישעיה נט) כי יבוא כנהר צר רוח ה' נססה בו. אז ישראל יחזרו
בתשובה שלמה לפני הקדוש ברוך הוא, שנראה באותם צרות
רבות שבאות עליהם כמי שנשפך זכרונם למעלה. וכשם
חוזרים בתשובה בלב שלם, ככתוב (דברים ד) בצר לך ומצאוך
וגו', ושבת עד ה' אלהיך. וישוב המלך לבית הגבירה לפיסה.
ועל זה (ישעיה נט) ובא לציון גואל, זה המלך שבא לבית
הגבירה. משום שביתה כלם שלמים לפניו, בא להקימה
מהעפר. במנחה פניו יחלו עשירי עם (מה, יג), משום שאת (מה,
יד) כבודה בת מלך פנימה. ומהו כבודה? כבוד ה'. וזו הבת
מאותו המלך שהיא פנימה ודאי. וזו האם העליונה, שהיא
הפנים של הכל, והיא מעוררת חרות ומנוחה על בניה.

בימי המשיח תתחדש דעת בעולם ותואר התורה לפני הכל
ממשבצות זהב לבושה (מה, יד): [זוהר חדש פ' חקת (דף קסג)] כנגד
זה אמר שלמה (שיר א) נאווי לחייך בתרים צוארך
בחרוזים. לחייך — פעמים, לזמן ההוא ולעתיד לבא. בתרים

רְעוּתֶיהָ מוֹכָאוֹת לָךְ: מִן תוֹבִלְנָה בְּשִׁמְחַת וָגִיל תִּבְאִינָה
 בְּהִיבֹל מֶלֶךְ: יִי תַחַת אֲבֹתֶיךָ יִחְיוּ בְּנֶיךָ תִּשְׁתַּיֵּמוּ
 לְשָׁרִים בְּכָל הָאָרֶץ: יִי אֲזַבִּירָה שְׁמֶךָ בְּכָל דֶּר וָדָר עַל
 בֵּן עַמִּים יִחוּדְךָ לְעָלָם וָעַד:

— זוהר תהלים —

- שְׁנֵי תוֹרִים וְדָאִי. מְשׁוּם שְׁבִימִי הַמְּשִׁיחַ תַּתְּחַדֵּשׁ דַּעַת
 בְּעוֹלָם, וְתוֹאֵר הַתּוֹרָה לִפְנֵי הַכֹּל, מְשׁוּם שְׁכָתוֹב (ירמיה לא) כִּי
 כוֹלָם יִדְעוּ אוֹתִי לְמַקְטִנָּם וְעַד גְּדוֹלָם. וְעַל זֶה מִמְּשַׁבְּצוֹת זָהָב
 לְבוּשָׁה, זֶה צֶד הַצָּפוֹן, שֶׁהַתְּלַבְּשָׁה בּוֹ לַעֲשׂוֹת נִקְמוֹת בְּאוֹתָם
 שֶׁהִצִּיקוּ לְבִנְיָהּ. וְעַל זֶה קוֹרְאִים לוֹ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, וְדוֹר וְדָאִי
 הוּא. וְאִזּוּ מִתְעוֹרֵר בְּעוֹלָם. מַה כָּתוּב לְמַעְלָה? (תהלים מד) כִּי
 שָׁחָה לְעַפְרָא נַפְשֵׁנוּ כו', קוֹמָה עֲזָרְתָה לָנוּ. מַה זֶה קוֹמָה?
 מְשׁוּם שֶׁעַד עַתָּה הִיא נוֹפֶלֶת. כָּעֵת קוֹמָה עֲזָרְתָה לָנוּ, שְׁנִדְבֵּק
 הַמֶּלֶךְ עִם הַגְּבִירָה. וּפְדָנוּ לְמַעַן חֲסֹדֶךָ - זֶה אֲבָרָהָם, הַיְמִין,
 שֶׁלֹּא תִהְיֶה לְאַחֹר. שְׁמִשׁוּם כֵּךְ אָמַר (תהלים י) הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ
 וְעֲנֵנִי. מְשׁוּם כֵּךְ, מִמְּשַׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה.

בְּשִׁבְלָה עוֹמֶדֶת הָאָרֶץ מוֹתִי בְּשַׁעַת שְׁנֵאֲחֻזַּת בְּמִשְׁפָּט

כָּל כְּבוֹדָה בַּת מֶלֶךְ פְּנִימָה (מה, יד): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רלז.)]
 רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים מה) **כָּל כְּבוֹדָה בַּת מֶלֶךְ**
פְּנִימָה. כָּל כְּבוֹדָה - זוֹ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. כְּבוֹדָה - מְשׁוּם שֶׁהוּא
 כְּבוֹד, זֶה עַל זֶה. זֶה זָכָר וְזוֹ נִקְבָּה [זו נקבה], וְנִקְרְאוֹת כְּבוֹדָה.
 בַּת מֶלֶךְ - הֵינּוּ בַת שֶׁבַע, בַּת קוֹל שֶׁהוּא קוֹל גְּדוֹל, וְזֶהוּ

— זוהר תהלים —

מֶלֶךְ הָעֲלִיּוֹן. פְּנִימָה - מְשׁוּם שֵׁשׁ מֶלֶךְ שְׁאִינוּ לְפָנִים
כְּמוֹתוֹ, וְזוֹ כְּבוֹדָה בַּת מֶלֶךְ. מִמְּשַׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה,
מְשׁוּם שֶׁהִתְלַבְּשָׁה וְנִאֲחָזָה בְּגִבּוֹרָה עֲלִיוֹנָה, וְגַם זֶה נִקְרָא
מֶלֶךְ, וּבִשְׂבִילָה עוֹמֶדֶת הָאָרֶץ, מִתִּי? בְּשַׁעַת שְׁנִאֲחָזָתָה
בְּמִשְׁפָּט, כְּמוֹ שְׁנִאֲמַר (מְשָׁלִי כֹט) מֶלֶךְ בְּמִשְׁפָּט יַעֲמִיד אָרֶץ.
וְלִזוֹ קוֹרְאִים מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם, וְיִהוּדָה נֶאֱחָז בָּהּ, וְיִרְשׁ
הַמַּלְכוּת שְׁבָאֲרֶץ.

מְשׁוּם כִּךְ עַל הַכֶּסֶּא הַזֶּה דְּמוּת שֶׁל אָדָם עוֹמֶדֶת עָלָיו
וְהֵינּוּ מוֹשֶׁה

בְּתוֹלוֹת אַחֲרֶיהָ רַעוּתֶיהָ מוֹבָאוֹת לָךְ (מִה, טו): [זוהר

שְׁמוֹת פ' פְּקוּדֵי (דף רלח.)] וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל
מֹשֶׁה וְגו'. כְּתוּב (יִחְזָקֵאל א) וּמִמַּעַל לָרִקִּיעַ, זֶהוּ הָרִקִּיעַ
שֶׁעוֹמֵד עַל אַרְבַּע חִיּוֹת, שֶׁשְּׁמֵתָעֵלוֹת בְּתוֹךְ אֲוִיר אֶחָד
שְׂמִכָּה בָּהֶן, אֵינָן זוֹקְפוֹת רֹאשׁ לְהִסְתַּכֵּל לְמַעְלָה. מְשׁוּם
שְׁאוּתָהּ רוּחַ חַיָּה מְכָה בְּכֶלֶן, וּבְאוּתָהּ רוּחַ כֶּלֶן מְתַעֲלוֹת,
שְׁכָתוֹב וּבִהֲנָשׂא הַחִיּוֹת מַעַל הָאָרֶץ יִנָּשְׂאוּ הָאוֹפָנִים
לְעֻמָּתָם. וְכָתוּב כִּי רוּחַ הַחַיָּה בְּאוֹפָנִים. לָמָּה מְתַעֲלוֹת?
אֲלֹא כְּשִׂמְכָה אוֹתוֹ אֲוִיר עֲלִיהֶן, הוּא מַעְלָה אֶת אוֹתָן
אַרְבַּע שְׁתַּחַת הַחַיָּה הַזֶּה, וְהֵן מַעְלֹת אוֹתָהּ לְמַעְלָה, עַד
שֶׁמְבִיאוֹת אוֹתָהּ לְזֹהַר הָעֲלִיּוֹן, וְהֵינּוּ סוּד הַכְּתוּב, (מִה,
טו) בְּתוֹלוֹת אַחֲרֶיהָ רַעוּתֶיהָ מוֹבָאוֹת לָךְ. מְשׁוּם שֶׁאַרְבַּע
הֶלְלוּ נִקְרְאוֹת כָּךְ, וְלֹא זֶה מִהַחַיָּה הַזֶּה, שֶׁהִיא כֶּסֶּא,
לְעוֹלָמִים. וּמַעְלֹת אוֹתָהּ מִמַּטָּה לְמַעְלָה לְהִתְקִין כֶּסֶּא

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

כָּל־פִּי מַעֲלָה. וְסוּד זֶה - (בראשית ז) וַיִּשְׂאוּ אֶת הַתִּבָּה וַתָּרֶם מֵעַל הָאָרֶץ. וּכְשֶׁמִּתְעַלָּה לְמַעַלָּה וְאֵלֶּה מַעֲלֹת אוֹתָהּ, אֲזַכְּתוּב, וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה. וַיָּבִיאוּ אֶת הַתִּבָּה. אֶל כָּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר מוֹבָאוֹת לָךְ, וְכָתוּב וַיִּשְׂאוּ אֶת הַתִּבָּה. אֶל מֹשֶׁה, כָּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר דְּמוֹת כְּמֵרְאָה אָדָם עָלָיו מִלְּמַעַלָּה, וְהֵינּוּ סוּד שֶׁל אָדָם. וּמִנֵּינִי לָנוּ שֶׁנִּקְרָא אָדָם? שְׁכָתוּב (שם) לֹא יִדּוֹן רוּחִי בְּאָדָם לְעֵלָם בְּשֶׁגֶם הוּא בָשָׂר, וְהֵינּוּ מֹשֶׁה. וּמִשּׁוֹם כֵּךְ עַל הַכֶּסֶּף הַזֶּה דְּמוֹת שֶׁל אָדָם עוֹמְדִת עָלָיו, וְהֵינּוּ מֹשֶׁה. וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן - אֵלּוֹ אַרְבַּע הַחִיּוֹת כְּשֶׁעוֹלֹת, כָּפִי שְׁאֻמְרָנוּ.

לְרִקְמוֹת וְגו' (מה, טו): [זוהר חדש פ' חקת (דף טג.)] אֵלּוֹ לְבוּשֵׁי כְבוֹד, שֶׁהֵם רִקּוּמִים לְמִקְדָּשׁ. וְכָל הַבְּגָדִים שֶׁעֲתִיד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְלַבֵּשׁ, לָתֵת נִקְמָה בְּאָדָם. תוֹבֵל לְמִלֵּךְ - זֶה הַכֶּלֶה הַמְּלִבִּישָׁה אוֹתוֹ. מִי גֵרָם כָּל זֶה? מִשּׁוֹם שֶׁיִּשְׂרָאֵל לֹא הִתְעַרְבוּ בַּצַּד שֶׁל יַעֲקֹב, כָּל אֵלּוֹ עֲתִידִים לִרְאוֹת בְּכָבוֹד שֶׁל צִיּוֹן.

בְּנֶגֶד זֶה, תוֹרֵי זֶהב נַעֲשֶׂה לָךְ. תוֹרֵי - שְׁנַיִם. רֶמֶז לַתּוֹרָה שֶׁנִּתְּנָה בִּימֵי פְרָעָה, וְרֶמֶז לַדַּעַת שֶׁתִּתְּחַדֵּשׁ בִּימֹת הַמַּשִּׁיחַ. עִם נִקְדוֹת הַכֶּסֶף - שֵׁם (הושע ג) בַּחֲמֹשֶׁה עָשָׂר כֶּסֶף, וְכָאֵן (שיר ח) אִם חוֹמָה הִיא נִבְנָה עָלֶיהָ טִירַת כֶּסֶף. וְדָאֵי שֶׁמֶצַד שֶׁל אֲבִרָהֶם בָּאָה זֶה לָהֶם. זֶהוּ שְׁכָתוּב (ויקרא כו) וְאָף אֶת בְּרִיתִי אֲבִרָהֶם אֶזְכֹּר וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

תובלנה בשמחות וגיל - שתי שמחות למעלה ולמטה

תובלנה בשמחות וגיל (מה, טז): [זוהר חדש 9' חקת (דף טג.)] שתי שמחות, למעלה ולמטה. למעלה - שהשם הקדוש והפסא נשלמים, כשיאבד יודע ציד מן העולם וזכרונו לא יזכר לעולמים. למטה - ישראל בני הקדוש ברוך הוא, ברחמים עליונים מרים דגלים על הכל. ועל זה מובאות לך, כמו שנאמר (ישעיה טו) וְהִבִּיאוּ אֶת כָּל אֲחִיכֶם מִן הַגּוֹיִם מִנְחָה לָּהּ. ועל זה כתוב תבאינה בהיכל מלך.

יהיו בניך - שכלם באהבה יתגברו על התורה

תחת אבתיך יהיו בניך (מה, יז): [זוהר חדש 9' חקת (דף טג.)] אמר לך הקדוש ברוך הוא לכנסת ישראל: תחת אבתיך, אותם האבות העליונים שהודיעו אותך בעולם ותקנו אותך - על הכל יהיו בניך. תשיתמו לשרים, את אותם האבות העליונים, שכתוב בהם (במדבר כא) באר חפרוה שרים, שתקנו אותך בכל, והכל לבאר הזו. כנסת ישראל נקראת. דבר אחר, (מה, יז) תחת אבתיך יהיו בניך - שכלם באהבה, פאותם דור המדבר, פאותם שנקראים דור דעה. יהיו בניך - שכלם באהבה יתגברו על התורה. כנגד זה כתוב (שיר א) עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו. שהקדימו עשיה לשמיעה, אף כאן בניך ישתלמו כמותם.

בזמן שהשופר הגדול ההוא יוציא הכל לחרות

אזכירה שמה בכל דר ודר (מה, יח): [זוהר חדש 9' חקת (דף טג.)]

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

מהדור העליון, שהדרור והחרות תלויים בו לכל. בזמן
 שהשופר הגדול ההוא יוציא הכל לחרות, אזי עמים יהודוך
 לעולם ועד, שלא יפרד עולם מועד, וועד מעולם. כנגד זה,
 צרור המר דודי לי בין שדי ילין. עד כאן נתנה לו רשות
 לגלות. בא שלמה והשתלם בכל, והשלים הכל, והכליל
 באותן התשבחות חכמה עליונה, הקיום של כל העולמות,
 שעתיד הקדוש ברוך הוא לגלותה לבניו בזמן שתתעורר
 הדעת בעולם. כשכל אחד ואחד מישראל ישיג דבקות
 בחכמה העליונה, סוד שמו של הקדוש ברוך הוא, וזהו
 הטוב שאין לו הפסקה כלל, לעולם ולעולמי עולמים.

מז א לַמִּנְצַח לְבִנֵי קָרַח עַל עֲלָמוֹת שִׁיר: ב אֱלֹהִים
לָנוּ מַחֲסֶה וְעֵז עֲזָרָה בַּצָּרוֹת נִמְצָא מְאֹד:

שִׁמּוֹשׁ תְּהִלִּים

אם אדם שונה לאשתו

למנוצח לבני קרה... אלהים לנו מחסה וגו' (מו, א): [שימוש תהלים לפרק מו]. אם אדם שונא לאשתו יתפלל ויאמר אותו עם שם שלו על שמן זית ותמשח ממנו האשה. השם שלו אדי"ה. א' מן "אלקים לנו, ד' מן "נמצא מאד, י' מן "יה-וה צבאות, ה' מן "סלה.

זוהר תהלים

כָּל אוֹתָם שִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת שָׁאָמַר דָּוִד וְכָל אוֹתָם שֶׁהָיוּ עִמּוֹ
כֻּלָּם הָיוּ בַסּוּד עֲלִיּוֹן בַּסּוּד הַחֲכָמָה

לְמַנְצַח לְבָנֵי קִרְחָא עַל עֲלָמוֹת שִׁיר וְגו' (מו, א) : [זוהר ח"א פ' ויצא (דף קנח:)] בֵּא רֵאה, כְּתוּב וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶל רַחֵל וְגו'.

פָּתַח וְאָמַר, (תהלים מו) לְמַנְצָה לְבְנֵי קִרְחָ עַל עֲלָמוֹת שִׁיר. בַּפְּסוּק הַזֶּה יֵשׁ לְהִסְתַּכֵּל שֶׁהוּא סוּד שֶׁל חֲכָמָה, וְכָל הַשִּׁירִים וְהַתִּשְׁבָּחוֹת הֵלְלוּ שֶׁהָיוּ אוֹמְרִים בְּנֵי קִרְחָ, כָּלֵם מַחֲדִּישִׁים הֵם אוֹתָם שִׁירִים וְתִשְׁבָּחוֹת שֶׁהָיוּ מְלַפְּנִים, וְכֵן כָּל אוֹתָם שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת שֶׁאָמַר דָּוִד וְכָל אוֹתָם שֶׁהָיוּ עִמּוֹ, כָּלֵם הָיוּ בְּסוּד עֲלִיּוֹן, בְּסוּד הַחֲכָמָה. בֹּא רְאֵה, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲשֵׂה אֶת הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן כְּמוֹ הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וְכָל אוֹתָם הַסֹּדְרִים שֶׁסִּדְּרוּ דָּוִד וּשְׁלֹמֹה בָּנוּ וְכָל אוֹתָם נִבְיְאֵי הָאֱמֶת - כָּלֵם סִדְּרוּ כְּמוֹ שְׁלֹמֹעַלָה. בֹּא רְאֵה, כְּמוֹ שֵׁשׁ מִשְׁמְרוֹת בְּאֶרֶץ - כֶּךָ גַּם בְּרַקִּיעַ שְׁמוֹמְרִים לְרִבּוֹנָם וְאוֹמְרִים תָּמִיד שִׁירָה, וְכָלֵם

— זוהר תהלים —

עומדים אלו כנגד אלו, והכל בסדרים של שירות ותשבחות, והרי פרשוק החברים.

עלמות שיר, מה זה עלמות שיר? אלא כמו שנאמר (שיר ו) ששים המה מלכות ושמנים פילגשים ועלמות אין מספר. מה זה ועלמות אין מספר? כמו שנאמר ה'יש מספר לגדודיו. ומשום שאין להם חשבון, כתוב ועלמות אין מספר. וכלם שורות שורות, מקיפים סדרים, אלו כנגד אלו, לזמר ולשבח את רבונם, ואלו הם עלמות שיר. ומשום שיש עלמות שאין מזמרות כמו אלו, אלו נקראות עלמות שיר.

כל דברי אדם שהם בנסתר הברכות שורות עליו

על עלמות שיר וגו' (מו, א): [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רכ"ז):] וסוד למדנו, הקדוש ברוך הוא נסתר וגלוי. גלוי הוא בית דין שלמטה. נסתר הוא המקום שכל הברכות יוצאות משם. משום כך, כל דברי אדם שהם בנסתר, הברכות שורות עליו. וכל אותם שבגלוי, אותו מקום של בית דין שורה עליו, משום שהוא מקום בגלוי. והכל הוא בסוד עליון כמו שלמעלה. עד שהמלך במסבו (שירא), באותה חבורה ותפנוק של העדן העליון, (הרי בארנו שזה) באותו שביל נסתר וגנוז ולא ידוע, ומתמלא ממנו, ויוצאים בנחלים ידועים. נרדי נתן ריחו - זה הים האחרון שברא את העולם התחתון כמו שלמעלה, ומעלה ריח טוב עליון לשלט ולעשות, ויכול ושולט ומאיר באור עליון.

ג על בן לא נִירָא בְּהָמִיר אֶרֶץ וּבְמוֹט הָרִים בְּלֵב יָמִים:
 ד יִהְיוּ יַחְמְרוּ מִימֵי יַרְעֵשׁוּ הָרִים בְּגִּבְאוֹתָו סֵלָה: ה נָחַר
 פִּלְגָּיו יִשְׁמְחוּ עִיר אֱלֹהִים קִדְּשׁ מִשְׁבְּנֵי עֲלִיזָן:
 ו אֱלֹהִים בְּקִרְבָּהּ בַּל תִּמוּט יַעֲזֹרָה אֱלֹהִים
 לַפְּנוֹת בְּקָר: ז הָמוּ גִזִּים מָטוּ מִמְּלָכוֹת נָתַן בְּקִלּוֹ תִּמְנוֹג
 אֶרֶץ: ח יִחְזָאֵם אֱלֹהֵי
 יַעֲקֹב סֵלָה: ט לְכוּ חֲזוּ מַפְעָלוֹת יִחְזָאֵם
 אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ: י מִשְׁבִּית מִלְחָמוֹת עַד קִצָּה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בא ויראה, בפעעה שהנרד הזה העלה ריח למעלה, אז
 התכיבות נקשרה, ועולה הנרד הזה להאחז למעלה,
 וכל המרכבות הקדושות, כלן מעלות ריחות להתעטר
 למעלה. כל אותן מרכבות נקראות עלמות שיר, כמו שנאמר
 (תהלים מז) על עלמות שיר, והרי פרשוה. מה זה עלמות שיר?
 אלא כמו שנאמר (שיר ו) ועלמות אין מספר. מה זה ועלמות
 אין מספר? כמו שנאמר (איוב כה) הִישׁ מִסְפָּר לְגִדּוּדָיו. ומשום
 שאין להם חשבון, כתוב ועלמות אין מספר.

אשר שם שמות בארץ - בצדיקים השם שלהם גורם לטוב
 ברשעים השם שלהם גורם לרע

לְכוּ חֲזוּ מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ (מו, ט): [זוהר
 ח"א פ' בראשית (דף נח:)] רבי יהודה פתח, (תהלים מו) לְכוּ חֲזוּ
 מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ. פסוק זה הקימוהו

זוהר תהלים

וַיִּתְּכַבֵּאֲר. אָבֵל לָכֹו חָזֹו וגו']מה זה חזו? כמו שנאמר (ישעיה כא) חזות קשה הגד לי, במעשי הקדוש ברוך הוא נגלתה נבואה עליונה לבני אדם, אשר שם שמות בארץ שמות ודאי, שהרי השם גורם לכל] [והוא לשון שממון]. שְׁאֵלוּ הָיוּ מַפְעֵלוֹת יו"ד ה"א וָא"ו ה"א - שֵׁם קִיּוֹם בְּאֶרֶץ, אָבֵל מְשׁוֹם שֶׁהָיוּ מַפְעֵלוֹת הַשֵּׁם שֶׁל אֱלֹהִים - שֵׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ. אָמַר לוֹ רַבִּי חֲזִיָּא, כָּעֵת הַתְּעוּרְרָתָ לָזֶה? לֹא כֹךְ אֲנִי אִמְרָתִי לוֹ, מְשׁוֹם שֶׁבִּין שֵׁם זֶה וּבֵין שֵׁם זֶה הַכֹּל הוּא שְׂכֵחַ. אָבֵל אֲנִי אִמְרָתִי לוֹ כְּמוֹ שֶׁהֵעִירוּ הַחֲבֵרִים שֵׁשׁ שְׁמוֹת. שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ, שְׁמוֹת מְמֹשׁ]שם בארץ, ולמה? בשביל להשתמש בהם העולם ולהיות קיום בעולם[.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, הַכֹּל הוּא, וְאָפְלוּ מֵה שֶׁאָמַר רַבִּי יְהוּדָה -
יָפָה אָמַר. שְׁאֵלוּ הָעוֹלָם יְהִי בְּשֵׁם הַרְחָמִים, יִתְקַיֵּם
הָעוֹלָם. אָבֵל מִשּׁוּם שֶׁהָעוֹלָם נִבְרָא עַל דִּין וְעוֹמֵד עַל דִּין,
שֶׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ, וְיָפָה הוּא, שֶׁאֵלְמָלָא כִּף לֹא יוּכַל הָעוֹלָם
לְהִתְקַיֵּם מִלְּפָנֵי חֲטָאֵי בְנֵי הָאָדָם. בֹּא רֵאֵה, כְּשֶׁנוֹלָד נָח קָרָאוּ
לוֹ עַל שֵׁם שֶׁל נִחְמָה [נח נוח לו, נוח לעולם, נוח לאבות, נוח לבנים,
נוח לעליונים, נוח לתחתונים, נוח לעולם הזה, נוח לעולם הבא] וְשִׁיְהִיָּה
[וְנִלְהִיֹת] הַשֵּׁם גּוֹרֵם. אָבֵל לְגַבִּי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא כִּף. נִח
בְּהַפְנֹךְ אוֹתִיּוֹת - ח"ן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְנִחַ מֵצָא חֵן. אָמַר רַבִּי
יוֹסִי, חֵן הֵינוּ נִח. בְּצַדִּיקִים, הַשֵּׁם שֶׁלָּהֶם גּוֹרֵם לְטוֹב.
בְּרָשָׁעִים, הַשֵּׁם שֶׁלָּהֶם גּוֹרֵם לְרָע. בְּנִחַ כְּתוּב וְנִחַ מֵצָא חֵן
בְּעֵינֵי ה'. בְּעַר בְּכוֹר יְהוּדָה הִתְהַפְּכוּ אוֹתִיּוֹתָיו לְרָע. ע"ר
ר"ע רע בעיני ה'.

הָאָרֶץ קָשֶׁת וְשֶׁבֶר וְקִצְצִין חֲנִית עֲגֻלֹת יִשְׂרָאֵל בְּאֵשׁ:
 יֵאָרְפוּ וְדָעוּ כִּי אֲנֹכִי אֱלֹהִים אֲרוֹמָם בְּגוֹזִים אֲרוֹמָם

הקדוש ברוך הוא
 בעל הברכות ביום

— זוהר תהלים —

אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ - הַשֵּׁם גּוֹרֵם לְכָל

לְכֹו חֲזוּ מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ (מו, ט): [נזוהר
 ח"א פ' נח (דף טו.)] רַבִּי אֶלְעָזָר פְּתַח, (תהלים מו) לְכֹו חֲזוּ
 מַפְעָלוֹת ה' אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ. הַפְּסוֹק הַזֶּה הָרִי נִתְבָּאָר,
 וּבִאֲרוּהוּ. אָבֵל לְכֹו חֲזוּ, מַה זֶה חֲזוּ? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה כא)
 חֲזוֹת קָשָׁה הִגֵּד לִי. בְּמַעֲשָׂיו שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה
 מִתְגַּלֶּה נְבוּאָה עֲלִיוֹנָה לְבְנֵי אָדָם. אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת - שְׁמוֹת
 וְדָאִי, שֶׁהָרִי הַשֵּׁם גּוֹרֵם לְכָל.

בְּרַקִּיעַ יֵשׁ שְׁמוֹת קְדוֹשִׁים וּבְאֶרֶץ יֵשׁ שְׁמוֹת קְדוֹשִׁים

לְכֹו חֲזוּ מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ (מו, ט): [נזוהר
 ח"א פ' שמות (דף ה.)] רַבִּי אֲבָא פְּתַח וְאָמַר, (תהלים מו) לְכֹו חֲזוּ
 מַפְעָלוֹת יי אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ, אֵל תִּקְרִי שְׁמוֹת אֱלֹא
 שְׁמוֹת. וְהוֹלֵךְ זֶה כְּזֶה, שֶׁאֵמַר רַבִּי חִיָּא, כְּמוֹ בְּרַקִּיעַ עֹשֶׂה
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאֶרֶץ. בְּרַקִּיעַ יֵשׁ שְׁמוֹת קְדוֹשִׁים, וּבְאֶרֶץ
 יֵשׁ שְׁמוֹת קְדוֹשִׁים.

וְדָאִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַתְּרַצָּה בְּבִצְלָאֵל לְעִבּוּדַת הַמִּשְׁכָּן יוֹתֵר
 מִכָּל יִשְׂרָאֵל לָמָּה? אָמַר לוֹ הַשֵּׁם גּוֹרֵם

אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ (מו, ט): [נזוהר ח"א פ' פקודי (דף רכ"ג.)] רַבִּי
 יוֹסִי וְרַבִּי יִצְחָק הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדָאִי

בְּאֶרֶץ: יב יְהוָה אין ריב
היה זה וזה **צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשְׁנֵב לָנוּ אֱלֹהֵי**
יַעֲקֹב סֵלָה: הקה בקל וכוונת
בעל הברכות ביום

— ❦ — **זוהר תהלים** — ❦ —

הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְרַצָּה בְּצִלְאֵל לַעֲבֹדֶת הַמִּשְׁכָּן יוֹתֵר מִכָּל יִשְׂרָאֵל. לָמָּה? אָמַר לוֹ, הַשֵּׁם גּוֹרֵם, וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ, שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ לְהִתְעַטֵּר (לעורר) בָּהֶם וּלַעֲשׂוֹת בָּהֶם מַעֲשֵׂה בְּעוֹלָם. זֶהוּ שְׁכָנוֹב (תהלים מו) אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ. אָמַר לוֹ, סוּד הוּא כָּאן. יְהוּדָה הִיא מֵצֵד הַשְּׂמָאל, וְחֹזֵר וְנִדְבֵק בְּיָמִין, וְעַל זֶה בָּצַד זֶה נַעֲשֶׂה הַמִּשְׁכָּן. הַתְּחִיל מֵצֵד שְׂמָאל, וְנִדְבֵק בָּצַד יָמִין, וְאַחֵר כֵּךְ נִכְלָל זֶה בְּזֶה וְנַעֲשֶׂה הַכֹּל יָמִין. כִּמוֹ כֵּן הִתּוֹרָה מִתְּחִילָה מִשְּׂמָאל וְנִדְבֶקֶת בְּיָמִין, וְנִכְלָל זֶה בְּזֶה וְנַעֲשֶׂה הַכֹּל יָמִין. רְאוּבֵן הַתְּחִיל מִיָּמִין וְסָטָה לְשְׂמָאל, וְנִסְעָה עִמּוֹ שָׂאֵר הַשְּׁבֵטִים שֶׁהֵם שְׂמָאל, מִשּׁוּם שֶׁהִתְחִיל מִיָּמִין וְסָטָה לְשְׂמָאל. יְהוּדָה הַתְּחִיל מִשְּׂמָאל וְסָטָה לְיָמִין. הַתְּחִיל מִשְּׂמָאל, מִשּׁוּם שֶׁבֶּא מֵצֵד שְׂמָאל, וְנִדְבֵק בְּיָמִין, וְהַמִּשְׁכָּן נַעֲשֶׂה בָּצַד הַזֶּה. הַתְּחִיל מֵצֵד שְׂמָאל וְנִדְבֵק בָּצַד יָמִין. וְעַל זֶה בְּצִלְאֵל, שְׂבֵא מֵהֶצֶד שְׁלוֹ, עָשָׂה אֵת הַמִּשְׁכָּן וְהִתְתַּקֵּן אֵצֶלוֹ. וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רָצָה בּוֹ, וַיְבַרֵּר אוֹתוֹ מִכָּלם לַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה. וְנָתַן לוֹ חֲכָמָה וְתְבוּנָה וְדַעַת, כִּמוֹ שְׂבֵאֲרוּהָ, מִשּׁוּם שֶׁעִמּוֹ הִיא בְּרֵאשׁוֹנָה הַשְּׁכָל הַלֵּב, שְׁכָנוֹב (שְׁמוֹת לא) וַיְבַלֵּב כָּל חֲכָם לֵב נָתַתִּי חֲכָמָה. מִשּׁוּם שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא נֹתֵן חֲכָמָה אֶלָּא לְמִי שֵׁישׁ בּוֹ חֲכָמָה, וּפִרְשׁוּהָ הַחֲבָרִים וְנִתְפָּאֵר, וְכֵן כִּמוֹ כֵּן בְּצִלְאֵל. רַבִּי שְׁמַעוֹן

— זוהר תהלים —

אמר, בצלאל - שמו גרם לו, ועל חכמתו נקרא כך, וסוד המלה בצלאל - בצל אל.

לכו מראש העולם עד סופו ותמצאו את מעשי הקב"ה כמעשיו בראש העולם כך מעשיו בסוף העולם מביא דירים לעולם

לכו חזו מפעלות אלהים אשר שם שמות בארץ (מו, ט): [נזוהר

חדש פ' בראשית (דף ט"ו):] ויאמר אלהים יקוו המים וגו', רבותינו פתחו בפסוק הזה (תהלים מו ט) לכו חזו מפעלות אלהים אשר שם שמות בארץ. אמר רבי אבא, בא וראה שלא כמדת הקדוש ברוך הוא מדת בשר ודם. מדת בשר ודם, מעשיו מבלים אותו, אבל הקדוש ברוך הוא מבלה את מעשיו. והינו מה שאמרה חנה, אין קדוש כה' כי אין בלתך. מהו כי אין בלתך? אל תקרי בלתך אלא בלותך. כך הוא כתוב, לכו חזו מפעלות אלהים וגו'. אמר רבי אבא, מעשי הקדוש ברוך הוא שעשה אותם בעולם הזה, דוד המלך היה בבהלה, ואמר לכו חזו. בואו היה צריך לו לכתב! אלא אמר דוד, כל דירי הארץ שבעולם הזה לכו, לכו מראש העולם עד סופו, ותמצאו את מעשי הקדוש ברוך הוא. כמעשיו בראש העולם, כך מעשיו בסוף העולם. מביא דירים לעולם, אם זכו - מושב אותם ואת בניהם ואת בני בניהם עד סוף העולם, לא זכו - מחריב אותם מהם, ואותו מקום ואותה קריה לא תבנה לעולמים. להראות לבני אדם שמקום של רשעים היה אותו מקום, והקדוש ברוך הוא עשה בו דין, זהו שכתוב אשר שם שמות בארץ.

תהלים ספר שני | ח לחודש | מזמור מו

מז א לִמְנַצַּח לִבִּי קִרַּח מְזִמּוֹר: ב כָּל הָעַמִּים תִּקְעוּ
 בָּהֶם הָרִיעוּ לְאֱלֹהִים ^{הַקוֹל בְּעַל הַיְּבוֹלוֹת} בְּקוֹל רִנָּה: ג כִּי יִחְוֹאֲעוּ
 עֲלֵיוֹן נֹרָא מֶלֶךְ גָּדוֹל עַל כָּל הָאָרֶץ: ד יִדְבֹר ^{אֱלֹהֵי הַיָּם}
 עַמִּים תַּחְתִּינוּ וּלְאֲמִים תַּחַת רַגְלֵינוּ: ה יִבְחַר לָנוּ אֶת
 נִחְלָתָנוּ אֶת גְּאוֹן יַעֲקֹב אֲשֶׁר אָהֵב סֵלָה: ו עֲלֵה אֱלֹהִים
 בְּתִרְעָה יִחְוֹאֲעוּ ^{הַיָּם תַּחַת הַיָּדָיִם} בְּקוֹל שׁוֹפָר: ז זִמְרוּ
 שִׁימוֹשׁ תִּהְיוּ ^{שִׁימוֹשׁ תִּהְיוּ}

לתשובה

כל העמים תקעו כף וגו' (מז, ב): [שימוש תהלים לפרק מז]. תאמר זה המזמור ז' פעמים ביום ויקבלוך הבריות בסבר פנים יפות.

פֶּאֶשֶׁר הַשְּׁלִיחַ צְבוֹר הוּא זַפְּאִי פְּרָאוִי זַפְּאִים הֵם הַקָּהָל שׁוֹלְחֵיו
 שֶׁכָּל הַדִּינִים נִתְּבַטְּלִים מֵהֶם עַל יְדוֹ

עֲלֵה אֱלֹהִים בְּתִרְעָה ה' בְּקוֹל שׁוֹפָר: (מז, ו) [זוהר ח"ג (דף יח): זוהר תורה] עלה אלהים בתרועה ה' בקול שופר. אמר רבי אבא ביום של ראש השנה שהוא יום הדין, והשרים המקטרגים עומדים על ישראל לקטרג עליהם, נחוץ לנו תפלות ובקשות, ונחוץ לנו להראות עבודה בשופר לעורר שופר העליון, ואנו מוציאים בקול ההוא רחמים ודין ביחד הכל כראויצ'ה כמו שהשופר העליון ההוא הוציא קול שהוא

זיו הזוהר

צה. רחמים ודין שמוציא התוקע מפיו זה קול שופר המורכב מן מים אש ורוח, וזה דוגמא לשופר העליון דהיינו בינה שהוציאה

אֱלֹהִים וּמְרוּ וּמְרוּ לְמַלְכֵנוּ וּמְרוּ: ח בִּי מֶלֶךְ כָּל

הַיּוֹם בְּעַל הַיּוֹמוֹת
וּבְעַל הַיּוֹמוֹת בְּיוֹם

זוהר תהלים

כוללם יחד, ולעורר רחמים אנו הולכים ולשבר הכח של שרי הדין שלא ישלטו ביום הזה, וכאשר נתעורר רחמים אז כל מאורות העליונים מאירים מצד זה ומצד זה, ובכן (משלי ז) באור פני מלך חיים. רבי אלעזר אמר ביום של ראש השנה שבו נידון העולם, שרי הדין שרי יבבא ויללה כלם נמצאים ביום ההוא לפני הקב"ה, וכמה שרים מגיני מלחמה נתעוררים ביום ההוא, וכלם עומדים תחת כסא כבוד ההוא בשעה שהעולם נידון, וישראל מתפללים תפלות ביום ההוא ומבקשים ומתחננים לפניו ותוקעים בשופר, ובכן הקב"ה מרחם עליהם ומהפך הדין לרחמים, וכל עליונים ותחתונים פותחים ואומרים אשרי העם יודעי תרועה, וע"כ נחוץ ביום ההוא שזה התוקע יבין עיקר הדבר, ויכוון כונה הראויה בתרועה ויעשה הדבר בחכמה^{צו} וע"כ כתוב אשרי העם יודעי תרועה, ולא כתוב תוקעי תרועה, והרי זה נתבאר: (זוהר ח"ג-דף קמט.) ועל זה מצאנו בספרו של רב המנונא סבא בענין תפלות של ר"ה שהוא אומר, התפלות וקול השופר שמוציא זכאי ההוא שנמצא מן רוחו ומן נפשו בזה השופר, זה הקול עולה למעלה, וביום ההוא עומדים ונמצאים המקטרגים למעלה,

זיו הזוהר

הקול זה התפארת שהוא כולל חסד דין ורחמים: צו. ועל זה בא הרמז בגמרא שתקיעת שופר חכמה ולא מלאכה:

הָאָרֶץ אֱלֹהִים ^{הַתָּהוּ בְּעַל חִסּוּלֹת וּבְעַל תְּבוּאוֹת בָּרוּךְ} וּמְרוֹ מִשְׁכָּנֵי: ט מֶלֶךְ אֱלֹהִים
 עַל גּוֹיִם אֱלֹהִים ^{הַתָּהוּ בְּעַל חִסּוּלֹת וּבְעַל תְּבוּאוֹת בָּרוּךְ} יֵשֵׁב עַל כִּפּאֵי קִדְשׁוֹ:
 י נְדִיבֵי עַמִּים נֶאֱסָפוּ עִם אֱלֹהֵי ^{הַתָּהוּ בְּעַל חִסּוּלֹת וּבְעַל תְּבוּאוֹת בָּרוּךְ} אֲבָרָהֶם בִּי
 לֵאלֹהִים ^{הַתָּהוּ בְּעַל חִסּוּלֹת וּבְעַל תְּבוּאוֹת בָּרוּךְ} מִגִּנֵּי אֶרֶץ מָאֵד נֶעְלָה:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וכאשר עולה זה קול השופר כלם נדחים לפניו ואין יכולים לעמוד, אשרי חלקם של הצדיקים שיודעים לכוון לעורר את רצון לפני רבונם, ויודעים לתקן העולם ביום ההוא בקול השופר, וע"ז כתוב אשרי העם יודעי תרועה, יודעי ולא תוקעי בלבד, ובעבור זה צריך הקהל ביום ההוא לבחור אדם השלם מכל, היודע ומבין דרכיו של המלך הקדוש ויודע בכבוד המלך שהוא יתפלל עליהם תפלות ביום ההוא, ולעורר קול שופר בכל העולמות בכונת הלב בחכמה ברצון בשלימות, בשביל שיתבטל הדין על ידו מן העולם, אוי לאותו הקהל שהשליח צבור שלהם לא נמצא כראוי, שהרי חטאות הצבור באות להזכר בגללו, כמש"כ (ויקרא ד) אם הכהן המשיח יחטא, שהוא השליח של כל ישראל, לאשמת העם הוא, לפי שהדין שורה עליהם, וכאשר השליח צבור הוא זכאי כראוי זכאים הם הקהל שולחיו, שכל הדינים נתבטלים מהם על ידו:

בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם יִדְעוּ כָּל אָמָה וְלִשׁוֹן שְׁלֹא הֲצִיל אֶת אֲבָרָהָם אֶלָּא
 הִקְבִּ"ה שֶׁהוּא יַחֲידוֹ שֶׁל עוֹלָם וְהָיוּ מְבִיאִים אֶת בְּנֵיהֶם
 לְמִשְׁכָּנֹו שֶׁל אֲבָרָהָם אֲבִינוּ

נְדִיבֵי עַמִּים נֶאֱסָפוּ עִם אֱלֹהֵי אֲבָרָהֶם וּגו' (מן, י'): [זוהר ח"א

— ❧ — זוהר תהלים ❧ —

פ' לך לך (דף ע"ז:) וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם. מֶה כָּתוּב לְמַעַלָּה?
 (בראשית י"א) וַיָּמָת הָרֶן עַל פְּנֵי תֶרֶח אָבִיו וְגו'. מֶה אוֹמֵר
 כָּאֵן? אֵלָּא עַד אוֹתוֹ הַיּוֹם לֹא הָיָה אָדָם שְׁמַת בְּחַיֵּי אָבִיו
 פָּרַט לָזֶה, וּכְשֶׁנֶּזְרַק אַבְרָהָם לָאֵשׁ, נִהְרַג חֶרֶן, וּמִשּׁוֹם זֶה
 יֵצְאוּ מִשָּׁם. [מִי הֵרַג אֶת הָרֶן? אֵלָּא כִּי כִּיּוֹן שֶׁהִשְׁלִיכוּ אֶת אַבְרָהָם לֵאמֹר
 כְּשֵׁדִים, הִתְגַּלָּה עֲלָיו הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהִצִּילוֹ, וְהָיָה הָרֶן אֲחִיו עוֹמֵד שָׁם.]
 אָמְרוּ הַכַּשְׂדִּים, בְּשִׁבִּיל זְכוּתוֹ שֶׁל הָרֶן נִצּוֹל, מִיָּד יֵצְאָה
 שְׁלֵהֶבֶת שֶׁל אֵשׁ וְשִׁרְפָּה אֶת הָרֶן, זֶהוּ שֶׁכָּתוּב וַיָּמָת הָרֶן
 עַל פְּנֵי תֶרֶח אָבִיו, וַיֵּשׁ שְׁאוּמְרִים שְׂאִין שׁוֹלֵטִת אֵשׁ בְּזֶרְעוֹ
 שֶׁל תֶּרֶח, אֲבָל נִשְׁלִיף אֶת הָרֶן לָאֵשׁ, וְאִם לֹא יִכְעַר, נִדְעָ
 וְדָאֵי שְׂאִין שׁוֹלֵטִת הָאֵשׁ בְּזֶרְעוֹ, מִיָּד הִשְׁלִיכוּ אֶת הָרֶן לָאֵשׁ
 וְנִשְׂרַף, וְהָיָה תֶּרֶח אָבִיו עוֹמֵד שָׁם, זֶהוּ שֶׁכָּתוּב וַיָּמָת הָרֶן
 עַל פְּנֵי תֶּרֶח אָבִיו. בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם יָדְעוּ כָּל אֲמָה וְלִשׁוֹן שֶׁלֹּא
 הִצִּיל אֶת אַבְרָהָם אֵלָּא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא יְחִידוֹ שֶׁל
 עוֹלָם, וְהָיוּ מְבִיאים אֶת בְּנֵיהֶם לְמִשְׁכָּנוֹ שֶׁל אַבְרָהָם,
 וְאוּמְרִים לוֹ, רְאִינוּ אוֹתָךְ שְׁאֵתָה בּוֹטָח בְּקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 שֶׁהוּא רְבוֹן הָעוֹלָם, לְמַד אֶת בְּנֵינוּ מִדְּרָכְךָ שְׁאֵתָה יוֹדְעַ,
 וְעַלֵּיהֶם אָמַר הַכָּתוּב (תהלים מז) נְדִיבֵי עֲמִים נֶאֱסָפוּ עִם אֱלֹהֵי
 אַבְרָהָם.

מח א' שִׁיר מְזֻמָּר לְבִנֵי קִרְחָ: ב' גָּדוֹל יְהוָה: אֵין הַבַּיִת הַזֶּה נִקְרָא
וּמִהָלָל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַיְּבוֹתָיו וּבְעַל תְּבוֹתָיו בָּרוּךְ הַר קָדְשׁוֹ:

שימוש תהלים

כדי ששונאיך יפחדו ממך

שיר מזמור לבני קרח, גדול ה' ומהולל וגו' (מח, א): [שימוש תהלים לפרק מח]. לעשות ששונאיך יפחדו ממך תהיה רגיל לאמרו עם שם שלו. ושם שלו הוא ז"ך. ז' מן "רעדה אחזתם", ק' מן "כי זה".

זוהר תהלים

מתי נקרא הקדוש ברוך הוא גדול? בזמן שפנסת ישראל נמצאת עמו

שִׁיר מְזֻמָּר לְבִנֵי קִרְחָ (מח, א): [זוהר ח"א פ' ויקרא (דף ה.ה.)] רַבִּי אָבָא פָתַח, (שם מח) שִׁיר מְזֻמָּר לְבִנֵי קִרְחָ. הַשִּׁיר הַזֶּה הִיא תִּשְׁבַּחַת מַעֲלָה עַל כָּל שְׂאֵר הַתִּשְׁבַּחוֹת שֶׁזָּכוּ לְשַׁבַּח אוֹתוֹ בְּנֵי קִרְחָ. שִׁיר מְזֻמָּר – תִּשְׁבַּחַת עַל תִּשְׁבַּחַת, תִּשְׁבַּחַת שֶׁמִּתְחַלֶּקֶת לְשִׁתֵּי תִּשְׁבַּחוֹת. וְזָכוּ בְּנֵי קִרְחָ לְשַׁבַּח אֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְהַשִּׁבַּח שֶׁל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל הֵם אוֹמְרִים. וְמָה הוּא? שִׁפְתוֹב (שם) גָּדוֹל ה' וּמִהָלָל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר קָדְשׁוֹ. מִתִּי נִקְרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גָּדוֹל? בְּזֶמֶן שֶׁכְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל נִמְצָאת עִמּוֹ. זֶהוּ שִׁפְתוֹב בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ, הוּא גָּדוֹל בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ, עִם עִיר אֱלֹהֵינוּ. אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה, מָה עוֹשֶׂה כָּאֵן אֱלֹהֵינוּ? אָמַר לוֹ, כֵּךְ זֶה וְדָאִי, הָעִיר הַזֹּאת הִיא יִרְאֵת אֱלֹהֵינוּ, (כחה) וְתִשְׁבַּחְתָּהּ שֶׁל יִשְׂרָאֵל הִיא. מָה מְשַׁמֵּעַ? נִשְׁמַע שֶׁמֶלֶךְ בְּלִי גְבִירָה אֵינוֹ מֶלֶךְ, וְאֵינוֹ גָּדוֹל וְאֵינוֹ מִהָלָל.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

וְלִכְנָן כָּל מִי שֶׁלֹּא נִמְצָא זָכָר וְנִקְבָּה, אֶת כָּל הַשְּׂבַח מְסִירִים
מִמֶּנּוּ וְאֵינוּ בְּכָלֵל שֶׁל אָדָם. וְלֹא עוֹד, אֲלֹא שְׁאִינוּ כְּדָאִי
לְהִתְבָּרֵךְ. כְּתוּב (אִיּוֹב א) וַיְהִי הָאִישׁ הַהוּא גָּדוֹל מִכָּל בְּנֵי
קֶדֶם. שְׁנִינוּ בְּסִפְרוֹ שֶׁל רַב הַמְּנוּנָא סָבָא, שֶׁבַת זִוְגוּ הָיְתָה
כְּמוֹהוּ בִּירְאֵת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וַיִּמְהָצֵד שֶׁל אִשְׁתּוֹ נִקְרָא
גָּדוֹל. אֵף כָּאן, גָּדוֹל ה' וּמְהֻלָּל מְאֹד. וּבִמָּה הוּא גָּדוֹל? חִזֹּר
וְאָמַר, בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הִר קָדְשׁוֹ. וּמִשּׁוּם כֵּךְ הִתְשַׁבַּחַת הַזֶּה
בְּשָׁנֵי. וְאֵם תֹּאמַר, לָמָּה לֹא כְּתוּב כִּי טוֹב בְּשָׁנֵי? מִשּׁוּם
שְׁעִתִּידִים לְהִפָּרֵד, וְסוּד הַדְּבָר - (בְּרֹאשִׁית ב) לֹא טוֹב הָיִיתָ
הָאָדָם לְבַדּוֹ. בְּזִמְנָן שֶׁהוּא לְבַדּוֹ, כְּתוּב לֹא טוֹב. וְלִכְנָן לֹא
כְּתוּב כִּי טוֹב בְּשָׁנֵי.

**שִׁיר שֶׁהוּא כְּפּוֹל שִׁיר שֶׁהוּא מְשַׁבַּח מְשֹׁאֵר הַשִּׁירִים וְעַל
שֶׁהוּא מְשַׁבַּח מְשֹׁאֵר הַשִּׁירִים**

גָּדוֹל ה' וּמְהֻלָּל מְאֹד וְגו' (מח, ב) [זוהר ח"א פ' אחרי מות (דף נ:)] שִׁיר
מְזֻמּוֹר לְבָנֵי קִרַּח גָּדוֹל ה' וּמְהֻלָּל מְאֹד וְגו' (מח, ב) אָמַר
רַבִּי חֲזִיָּא, יוֹם אֶחָד הָיִיתִי הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ לָלֶכֶת אֶל רַבִּי שְׁמַעוֹן
לְלַמֵּד מִמֶּנּוּ פֶּרֶשֶׁת הַפֶּסַח. פָּגַשְׁתִּי בְּהָר אֶחָד, וַרְאִיתִי בְּקִיעִים
וְחוֹרִים בְּסֻלַּע אֶחָד וּשְׁנֵי אֲנָשִׁים בּוֹ. עַד שֶׁהָיִיתִי הוֹלֵךְ,
שְׁמַעְתִּי קוֹל הָאֲנָשִׁים הֶלְלוּ שְׁהִיו אוֹמְרִים, (תהלים מח) שִׁיר
מְזֻמּוֹר לְבָנֵי קִרַּח גָּדוֹל ה' וּמְהֻלָּל מְאֹד וְגו'. מֵהוּ שִׁיר מְזֻמּוֹר?
אֲלֹא כֵךְ שָׁנוּ מִשְׁמוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן, שִׁיר שֶׁהוּא כְּפּוֹל, שִׁיר
שֶׁהוּא מְשַׁבַּח מְשֹׁאֵר הַשִּׁירִים, וְעַל שֶׁהוּא מְשַׁבַּח מְשֹׁאֵר
הַשִּׁירִים, פְּעָמִים נֶאמַר בּוֹ שִׁירָה, וְכֵן (שם צב) מְזֻמּוֹר

— זוהר תהלים —

שיר ליום השבת. כמו כן שיר השירים אשר לשלמה, שירה למעלה משירה. שיר מזמור, שירה של הקדוש ברוך הוא שמזמרים בני קרח (על) אותם שיושבים על פתח הגיהנם. ומי הם? אחיהם שהם שיושבים בשערי הגיהנם. ועל כן השירה הזאת נאמרת ביום שני. קרבתי אליהם ואמרתי להם: מה עסקיכם במקום הזה? אמרו: סוחרים אנחנו, ושני ימים בשבוע אנו בדלים מהישוב ועוסקים בתורה, כי לא עוזבים אותנו בני אדם כל יום ויום. אמרתי: אשרי חלקכם.

מי שקורא לו אברם פוגם המקום שנקרא עשה ולא תעשה גדול ה' ומהלל מאד בעיר אלהינו וגו' (מח, ב): [זוהר ח"א פ' אחרי מות (דף טו):] ובא ראה, כשבא אברהם לעולם, מה כתוב בו? (בראשית יב) ואגדלה שמך. מה היא? שהוסיף בו ה"א. והמקום הזה, בו התגדל הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב (מח, ב) גדול ה' ומהלל מאד בעיר אלהינו. כאשר הקריה הזו הקדושה, שנקראת ה' תחתונה, אהבה קטנה מתדבקת בו, ושורה בתוכה, אז שמן יתגדל על הכל. ובא ראה, כתוב (שם קמה) צדיק ה' בכל דרכיו. משום שבדרגה הזו נותן בים דרך. וחסיד בכל מעשיו, באותה הדרגה, ימין המלך נעשית בעולם. ועל כן אברהם בימין ה' עשה אותו בריה חדשה, והתחדש מזלו להוליד, והתגדל על הכל. ועל זה (בראשית כד) וה' ברך את אברהם בכ"ל, בכ"ל הזו, בת המלך שנתנה לו. ומהי הברכה? השמן הטוב שיוצא על ראשו. זהו שכתוב (תהלים קלג) מה טוב ומה נעים. ודאי. כשמן הטוב, השמן

— זוהר תהלים —

שורה בו ברכה, שהמקום גורם. ועל זה, וה' ברוך את
 אדני מאד. ויגדל, כמו שכתוב (בראשית יב) ואגדלה. שמך,
 כמו שכתוב (שיר א) שמן תורק שמך. בא וראה, כשהקדוש
 ברוך הוא עתיד להרים ימינו על הכל בימות המשיח,
 כשמן הטוב הזה, מה כתוב? (עמוס ט) ביום ההוא אקים
 את סכת דוד הנפלת. היום ההוא איננו יודעים מי הוא!
 אלא זה היום הראשון, הימין של אברהם שעתיד לעורר
 להקימה מהעפר.

ועל זה ביום ההוא, היום הראשון של הכל. נאם ה'
 - זה אברהם, שנאמר עליו נאם ה' מלפני הכל,
 שכתוב (בראשית כב) בי נשבעתי נאם ה'. וכאן נרמז השם
 של העתיק, שנשבע בו הזעיר אנפין לאברהם. ועל זה
 אותו היום (זכריה יד) נקרא לא יום ולא לילה. שבעתיק
 תלוי, שצריך להוקיר זקנו. ביום ההוא (עמוס ט) אקים
 את סכת דוד הנפלת. משה ראה את כל אותן הצרות
 שעתידות לבא לעולם, כשהסכה הזו נופלת, שכתוב
 (ויקרא כו) והכיתי אתכם גם אני, אף אני עמכם בגלות.
 וכשנשלמו אותם חטאים, מה כתוב? (שם) ואף את בריתי
 אברהם אזכר והארץ אזכר. סמך את הארץ הקדושה,
 סכת דוד, לאברהם, להקימה בימין, ושתשוב בשלמות.
 מי היא בריתי? זה אברהם, שכתוב (בראשית יז) הנה בריתי
 אתך והיית לאב המון גוים. וכשהברית הזו, שהיא ה'
 עמך, תשתלם בכל. ועל זה העירו החברים, מי שקורא

— זוהר תהלים —

לו אברם, פוגם המקום שנקרא עשה ולא תעשה, משום שבה' הזו השתלם באמונה.

ובששת ימי בראשית של האם, הבת תקבל מהאם העליונה אותה הטובה שלא תפסק לעולמים, ואז עושה נקמות לשאר העמים. ועל זה כתוב (דניאל ב) שמהר נגזרת אבן שלא בידיים. מהר - זה אברהם, החר העליון. נגזרת אבן - זוהי אבן אחת שעליה שבעה עינים. ועושה דינים בכל אלו שהדקו את בניה בין הרגלים, הדקה אותם בכל. וכתוב (שם) היתה להר גדול ומלאה את כל הארץ, משום שנדבקה בימין, (ישעיה ל) אור הלבנה כאור החמה. ובא ראה, בראשונה כשפא אברהם לעולם, הוארה הלבנה. והתחילה להאיר, עד שהשתלמה בדרגתה בימי שלמה, שהתגדל על הכל, שכתוב (מ"א א) ויגדל את כסאו מכסאך. ועל זה (הושע ג) ואברה לי בחמשה עשר כסף, אותם החמשה עשר צדיקים שעד שלמה. ועל זה על ידו נתנה התשכחת העליונה הזו, כדי שיתגדל בה. אבל דוד נאמר בלחש, ולא נתנה לו רשות לגלות. אמר אני מעשי למלך וגו' (מה, ב), לעורר את המלך העליון. ומי הם מעשי? מי שלא תלוי בו מעשה, מה עושה? שהרי המעשה תלוי למעלה! אלא מי הם מעשי? אלו הם (שם) לשוני עט סופר מהיר. משום שמשכחת בחצות הלילה למלך העליון. שיר ידידת, כמו שנאמר שיר השירים. שמשכחת הגבירה את המלך. אף כאן הגבירה משכחת אותו.

ג יִפֶּה נוֹף מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ הֵר צִיּוֹן יִרְבֵּתִי צָפוֹן קִרְיַת
 מֶלֶךְ רַב: ד אֱלֹהִים <sup>הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַכְּבוֹדֹת
 וּבְעַל הַחַיּוֹת כְּבוֹדוֹ</sup> בְּאַרְמְנוֹתֶיהָ נֹדַע לְמִשְׁגָּב:
 ה כִּי הִנֵּה הַמַּלְכִּים נֹעְדוּ עָבְרוּ יַחְדָּו: ו הִמָּה רָאוּ בֵּן
 תָּמָהוּ נִבְהָלוּ נִחְפְּזוּ: ז רָעְדָה אַחֲזֹתָם שָׁם חֵיל בְּיִלְדָּה:

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

גְּדוֹלָה ה' וּמִהְלָל (מח, ב), כְּפִי שְׁאַמְרֵנִי. יִפֶּה נוֹף מְשׁוֹשׁ כָּל
 הָאָרֶץ (מח, ג), הַתְּשַׁבַּחַת שֶׁל הַזִּינוּג שֶׁלָּהֶם. יִפֶּה נוֹף -
 זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְזֶה צַדִּיק, מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ, אֲזִי הִיא
 שְׂמִיחַת הַכֹּל, וּכְנֻסַת יִשְׂרָאֵל מִתְּבָרְכַת. אֱלֹהִים בְּאַרְמְנוֹתֶיהָ
 נֹדַע לְמִשְׁגָּב וּגּוֹ' (מח, ד) - אֵלֹהֵי הֵם נִצְ"ח וְהוֹ"ד, שֵׁשׁ
 הַתְּכַנְּסוֹת שֶׁל כָּל הַבְּרָכוֹת, הַתְּכַנְּסוֹת שֶׁל שְׂמִיחָה. מִשָּׁם יוֹצֵאת
 עַל יְדֵי הַדְּרָגָה הַזֹּאת שֶׁנִּקְרָאת צַדִּיק, וְשָׁם הַתְּכַנְּסוֹת הַבְּרָכוֹת
 לְבִשָּׁם אֶת הָעִיר הַקְּדוֹשָׁה וּלְהַתְּבָרֵךְ מִשָּׁם. כִּי הִנֵּה הַמַּלְכִּים
 נֹעְדוּ - אֵלֹהֵי כָל כְּתָרֵי הַמֶּלֶךְ בְּכֻלָּל אֶחָד, וּלְמָקוֹם אֲחֵר
 הַדְּבָרִים הֵלְלוּ עוֹלָם.

מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ הֵר צִיּוֹן - אוֹתָהּ נִקְדָּה הִיא הַמַּרְאֶה שֶׁל כָּל
 הָעוֹלָם

יִפֶּה נוֹף מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ הֵר צִיּוֹן וּגּוֹ' (מח, ג) [זוהר ח"א פ'
 פקודי (דף רכב:)] פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים מח) יִפֶּה נוֹף מְשׁוֹשׁ כָּל
 הָאָרֶץ הֵר צִיּוֹן יִרְבֵּתִי צָפוֹן קִרְיַת מֶלֶךְ רַב. בֹּא וּרְאֵה, כְּשֶׁבָרָא
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, זָרַק אֶבֶן אֶחָת נִכְבְּדָה מִתַּחַת
 כֶּסֶּא כְבוֹדוֹ וְשָׁקַע אוֹתָהּ עַד הַתְּהוֹם, וּרְאֵשׁ אֶחָד שֶׁל אוֹתָהּ

— זוהר תהלים —

אֲבָן נְעוּץ בְּתוֹךְ הַתְּהוֹמוֹת, וְרֹאשׁ אַחֵר לְמַעֲלָה, וְאוֹתוֹ הָרֹאשׁ
הָאֲחֵר הָעֲלִיּוֹן הוּא נִקְדָּה אַחַת (עליונה) שְׁעוֹמֶדֶת בְּמִרְכָּז
הָעוֹלָם, וּמִשָּׁם הַתַּפְשֻׁט הָעוֹלָם לְיָמִין וּלְשִׁמְאַל וּלְכָל
הַצְדָּדִים, וְהַתְקַיָּם בְּאוֹתָהּ נִקְדַּת הַמִּרְכָּז, וְאוֹתָהּ אֲבָן נִקְרָאת
אֲבָן הַשְּׁתִּיָּה, שְׁמִמָּנָה נִשְׁתַּל הָעוֹלָם לְכָל הַצְדָּדִים. עוֹד
שְׁתִּיָּה – שֵׁת יִ"ה. הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁם אוֹתָהּ לִהְיוֹת יִסוּד
הָעוֹלָם וְהַשְּׁתַלֵּת הַכֹּל. בְּשִׁלְשָׁה גִּגְנִים הַתַּפְשֻׁטָּה הָאֶרֶץ סָבִיב
אוֹתָהּ נִקְדָּה. הַתַּפְשֻׁטוֹת רְאוּנוֹה סָבִיב אוֹתָהּ נִקְדָּה, כָּל
צָחוֹת וְזָכוֹת הָאֶרֶץ שֶׁם הֵם עוֹמְדִים, וְשֶׁם הֵם. וְזוֹ עוֹמֶדֶת
לְמַעֲלָה עַל כָּל הָאֶרֶץ סָבִיב אוֹתָהּ נִקְדָּה. הַתַּפְשֻׁטוֹת שְׁנֵיהֶם
סָבִיב אוֹתָהּ הַתַּפְשֻׁטוֹת רְאוּנוֹה, אֵין שֶׁם צָחוֹת וְזָכוֹת
כְּאוֹתָהּ רְאוּנוֹה, אֲבָל הוּא דֶק וְצַח בְּצָחוֹת שֶׁל הָעֶפֶר יוֹתֵר
מִכָּל שָׂאֵר עֶפֶר אַחֵר. הַתַּפְשֻׁטוֹת שְׁלִישִׁית הִיא חֲשֵׁךְ וְגִסּוֹת
הָעֶפֶר יוֹתֵר מִכָּלם, וְסָבִיב זֶה עוֹמְדִים מִי הָאוּקִינּוֹס שְׁסוֹבֵב
כָּל הָעוֹלָם. נִמָּצָא שְׁאוֹתָהּ נִקְדָּה עוֹמֶדֶת בְּמִרְכָּז, וְכָל הַגִּגְנִים
שֶׁל הַתַּפְשֻׁטוֹת שֶׁל הָעוֹלָם סָבִיבָהּ.

הַתַּפְשֻׁטוֹת רְאוּנוֹה הוּא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְכָל אוֹתָם הֵיכָלוֹת
וְעֶזְרוֹת, וְכָל אוֹתוֹ תִּקּוֹן שְׁלוֹ וִירוּשָׁלַיִם, וְכָל
הָעִיר מִתְּחִלָּה וּפְנִימָה. הַתַּפְשֻׁטוֹת שְׁנֵיהֶם – כָּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
שֶׁהִתְקַדְּשָׁה בְּקִדְשָׁהּ. הַתַּפְשֻׁטוֹת שְׁלִישִׁית הוּא כָּל שָׂאֵר
הָאֶרֶץ, מְקוֹם בֵּית מוֹשֵׁב שָׂאֵר הָעַמִּים, וְיָם הָאוּקִינּוֹס שְׁסוֹבֵב
הַכֹּל. וְהָרִי פְּרִשׁוֹה שְׁסוּד זֶה גִּגְנֵי הָעֵין שְׁסוֹבְבִים אוֹתָהּ נִקְדָּה
שֶׁל מִרְכָּז הָעֵין, שֶׁהוּא מִרְאֶה שֶׁל כָּל הָעֵין, כְּמוֹ שְׁאוֹתָהּ

ח בְּרוּחַ קָדִים תִּשְׁכַּר אֲנִיּוֹת תִּרְשִׁישׁ: ט בְּאִשֶּׁר שָׁמַעְנוּ
בֵּן רָאִינוּ בְּעִיר יְהוֹשֻׁעַ צְבָאוֹת בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהִים יִכְוֶנֶה עַד עוֹלָם סֶלָה: י דְּמִינוּ
אֱלֹהִים חֲסֵדְךָ בְּקֶרֶב חִיכֶלְךָ: יא בְּשִׁמְךָ אֱלֹהִים
בֵּן תִּהְלֶתְךָ עַל קִצּוֹי אֶרֶץ צֶדֶק מְלָאָה יְמִינְךָ:
יב יִשְׁמַח הָר צִיּוֹן תִּגְלָלָהּ בְּנוֹת יְהוּדָה לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ:
יג סִבּוּ צִיּוֹן וְהִקִּיפוּהָ סִפְרוּ מִגְדָּלֶיהָ: יד שִׁיתוּ לְבָבָם
לְחִילָה פִּסְגּוֹ אֲרָמְנוֹתֶיהָ לְמַעַן תִּסְפְּרוּ לְדוֹר אַחֲרוֹן:
טו כִּי זֶה אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ עוֹלָם וָעַד הוּא
יִנְהַגְנוּ עַל מוֹת:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

נִקְדַּת הַמֶּרְכָּז שְׁאֻמְרָנוּ שֶׁהִיא מֶרְאֶה שֶׁל הַכֹּל, וְשֵׁם עוֹמֵד בֵּית
קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים וְאֶרֶץ וְכַפֶּרֶת שֶׁהֵם הַמֶּרְאֶה שֶׁל הַכֹּל. נִמְצָא
שְׁאוֹתָהּ נִקְדָּה הִיא הַמֶּרְאֶה שֶׁל כָּל הָעוֹלָם. וְעַל זֶה כָּתוּב יִפֶּה
נוֹף מְשׁוֹשׁ כָּל הָאֶרֶץ הָר צִיּוֹן וְגו'. יִפֶּה – יִפֶּה אוֹתוֹ הַמֶּרְאֶה
וְשִׁמַּחַת הַכֹּל. נוֹף – נוֹף הָאֵילָן, שֶׁהוּא הִיפֵי שֶׁל הַכֹּל.

ט לחודש

מט א לְמַנְצַח לְבָנִי קָרַח מְזֻמּוֹר: ב שְׁמָעוּ זֹאת כָּל
הָעַמִּים הָאֵלֶּינִי כָּל יֹשְׁבֵי חֶלְדַּי: ג גַּם בְּנֵי אָדָם
גַּם בְּנֵי אִישׁ יַחַד עָשִׂיר וְאַבְיוֹן: ד פִּי יִדְבֵּר חֲכָמוֹת
וְחִגּוֹת לִבִּי תְבוֹנוֹת: ה אֲמָה לְמוֹשֵׁל אֲנִי אֶפְתָּח בְּכַנּוֹר
חִידָתִי: ו לָמָּה אִירָא בִּימֵי רָע עֹון עֲקָבִי יִסּוּבֵנִי:

— ❧ — שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים — ❧ —

לקדחת

לְבָנִי קָרַח מְזֻמּוֹר וגו' (מט, א): [שימוש תהלים לפרק מט]. לקדחת
כתוב אותו עם שם שלו ותלהו עליו. ושם שלו הוא שד"י. ש' מן
"שמעו, ד' מן "אדם, י' מן ק' "עקבי בחלוף אי"ק. וטוב לכתוב ג"כ
עמו (מזמור לאסף) הבא אחריו עד "הוא סלה.

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

שלשה מפחדים ואינם יודעים ממה מפחדים

לָמָּה אִירָא בִּימֵי רָע עֹון עֲקָבִי יִסּוּבֵנִי. (מט, ו): [זוהר ח"א (דף קצח).
זוהר תורה] פתח רבי אלעזר ואמר, בוא וראה שלשה הם
שמפחדים ואין יודעים ממה מפחדים וזה נתבאר אבל יש מי
שמפחד ויודע ממה הוא מפחד, וזה הוא מפני אותן חטאים
שלא ידע שהם חטאים ולא נזהר בהם, ולכך הוא מפחד
מימי רע, איזה הם ימי רע, אלו הם הימים שהם נועדים
ומחזכרים ברע ההוא, והוא יצה"ר שנקרא רע, ויש לו ימים
יודעים שניתנה לו רשות בעולם להסטין לכל אותן

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

שמטמאים דרכיהם, כי מי שבא להטמא מטמאים לו, ואלו הם שנקראים ימי רע, והם ממונים על אותן החטאים שאנשים דשים אותם בעקבותיהם. ולפיכך כל מי שהוא חוטא באותן החטאים שדש אותן ברגליו אינו יודע בהם, והוא מפחד תמיד, דוד המלך היה נשמר תמיד מחטאים האלה, וכאשר היה יוצא למלחמה היה מפשפש בהם, וע"כ לא נתירא להתגיר עמהם מלחמה, ובוא וראה ד' מכלים היו, מה ששאל זה לא שאל זה, דוד אמר ארדף אויבי ואשיגם ולא אשוב עד כלותם, מפני מה, מפני שהיה נשמר מאלו החטאים, ולא נתן מקום לאויביו לשלוט, וע"כ ביקש לרדוף אחריהם תמיד, ולא רדפו הם אחריו לתבוע על חטאיו שיפול בידיהם, אסא היה מפחד יותר, אע"פ שהיה מפשפש בחטאיו, אבל לא כדוד המלך, הוא ביקש לרדוף אחריהם ולא ילחם עמהם, אלא שהקב"ה יהרגם, וכך היה שכתוב (ד"ה ב' יד) וירדפם אסא והעם אשר עמו וגו', וכתוב ויגף ה' את הכושים לפני אסא ולפני יהודה וינוסו הכושים, דוד מה כתוב בו (שמואל א' ל') ויכם דוד מהנשף ועד הערב למחרתם, אבל אסא הוא היה רודף והקב"ה הורגם, יהושפט מלך יהודה כמו כן היה מבקש ואומר, אני אין ביכולתי לרדוף ולא להרוג, אלא אני אזמר ואתה תהרגם, לפי שהוא לא היה מפשפש כל כך כאסא, והקב"ה עשה לו כן, שכתוב (ד"ה ב' ט) ובעת החלו ברנה ותפלה נתן ה' מארבים על בני עמון מואב והר שעיר הבאים ליהודה וינגפו, חזקיה מלך יהודה

וְהַבְטָחִים עַל חֵילָם וּבְרַב עֲשָׂרָם יִתְחַלְּלוּ: ה' אֵחָ לֹא
פָּדָה יַפְּדֶה אִישׁ לֹא יִתֵּן לְאֱלֹהִים <sup>הַקֹּדֶם בְּעַל הַיְּבוּלֹת
בְּעַל הַנְּחֻלֹת בָּרִים</sup> כָּפָרוּ: ט וַיִּקָּר
פְּדִיּוֹן נַפְשָׁם וַחֲדָל לְעוֹלָם: י וַיְחִי עוֹד לְנֶצַח לֹא יִרְאֶה

— ❧ — זוהר תהלים ❧ —

כמו כן היה מבקש ואומר, אני אין ביכולתי לא לזמר ולא לרדוף ולא להתגיר מלחמה, לפי שנתירא מאותן החטאים שאמרתי, מה כתוב (מלכים ב ט) ויהי בלילה ההוא ויצא מלאך ה' ויך במנחה אשור מאה ושמנים וחמשה אלף וישכימו בבקר והנה כלם פגרים מתי, חזקיה היה יושב בביתו שוכב במטתו והקב"ה הרג אותם, ומה צדיקים אלה היו מפחדים מאותן החטאים, שאר בני העולם על אחת כמה וכמה, לפיכך צריכים האנשים להשמר מאותן החטאים ולפשפש אחריהם כמו שאמרנו, בשביל שלא ישלטו עליו אותן ימי רע שאין מרחמים עליו. ולפיכך אמר דוד למה אירא בימי רע, יראתי לא כתוב אלא אירא, שאין לי להתירא מאותן ימי רע כמו שאמרנו, עון עקבי יסובני, איזה עקבי, זה סוד מסודות האמונה, שנאמר (בראשית כה) וידו אוחזת בעקב עשו, זה הוא עקב ההוא ואותן העקבים שמסתכלים תמיד באותן החטאים שהאדם דש בהם בעקביו. זכאים הם הצדיקים שיוודעים להשמר מחטאים והם מפשפשים תמיד במעשיהם, למען לא ימצא מקטרג בעולם הזה, ולא יסטין עליהם לעולם הבא, שהרי מתקנת להם דרכים ונתיבות ללכת בהם, שכתוב (משלי ג) דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום.

הַשָּׁחַת: יֵא בִּי יִרְאָה חֲכָמִים יִמְנָתוּ יַחַד בְּסִיל וְבַעַר
 יֵאבְדוּ וְעִזְבוּ לְאַחֲרֵים חִילָם: יב קָרַבם בְּתִימוֹ לְעוֹלָם
 מִשְׁבָּנָתָם לְדָר וְדָר קָרְאוּ בְּשִׁמוֹתָם עָלֵי אֲדָמוֹת:
 יג וְאָדָם בִּיקָר בַּל יִלִּין נִמְשָׁל בְּבִהְמוֹת נְדָמוֹ: יד זֶה
 דְּרָבָם בְּסִיל לָמוֹ וְאַחֲרֵיהֶם בְּפִיָּהֶם יִרְצוּ סֵלָה: טו בְּצֹאן
 לִשְׂאוֹל שָׁתוּ מֵזֹת יִרְעֵם וַיִּרְדּוּ בָּם יִשְׂרָיִם לִבְקָר (וצירים)
 וְצוֹרֵם לְבָלוֹת שְׂאוֹל מִזֶּכֶל לוֹ: טז אֵךְ אֱלֹהִים

הק"ה בעל חסידות
 מנחם מנדל ברוך

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

אדם ביקר בל ילין נמשל כבהמות נדמו. (מט, כא): [זוהר ח"ג
 (דף קמג): זוהר תורה] למדנו מי שנקרא אדם והנשמה יצאה
 ממנו וימת, אסור להלינו בבית לעשות לו לינה על הארץ,
 משום הכבוד של זה הגוף שלא יתראה בו בזיון, שכתוב
 אדם ביקר בל ילין, אדם שהוא יקר מכל היקרים בל ילין, מה
 הטעם, לפי שאם יעשו כך נמשל כבהמות נדמו, מה בהמות
 לא היו בכלל של אדם, מפני שלא נראה בהן רוח קדוש, אף
 כל גוף בלי רוח נמשל כבהמות, וזה הגוף שהוא כבוד של
 הכל אין להראות בו בזיון, ולמדנו בספר הצנועים כל מי
 שעושה לינה לזה הגוף הקדוש כשהוא בלי רוח עושה פגם
 בהגוף של העולם, שהרי מפני זה אין עושים לינה בארץ
 הקדושה בהמקום שצדק ילין בה, לפי שזה הגוף הנכבד
 נקרא דמות המלך, ואם עושה בו לינה הרי נמשל לבהמה,
 זש"כ נמשל כבהמות נדמו.

יִפְדֶּה נַפְשִׁי מִיָּד שְׂאוֹל בִּי יִקְחֵנִי סֶלָה: י' אֵל תִּירָא בִּי
 יַעֲשֶׂה אִישׁ בִּי יִרְבֶּה כְּבוֹד בֵּיתוֹ: יח בִּי לֹא כְמוֹתוֹ
 יִקַּח הַכֹּל לֹא יֵרֵד אַחֲרָיו כְּבוֹדוֹ: יט בִּי נַפְשׁוֹ בְּחַיָּיו
 יִבְרַךְ וַיִּזְדַּק בִּי תִיטִיב לָךְ: כ תָּבוֹא עַד דֹּר אֲבוֹתָיו
 עַד יֵצֵחַ לֹא יֵרָאוּ אוֹר: כא אָדָם בִּיקָר וְלֹא יָבִין נִמְשָׁל
 בְּכַחְמוֹת גְּדָמוֹ:

א מִזְמוֹר לְאַסָּף אֱלֹהִים יְהוָה אֱרֵץ וְיָם
 וְיִקְרָא אֶרֶץ מִמְּזֶרַח שָׁמֶשׁ עַד מִבְּאוֹ ב מִצִּיּוֹן מִכְּלָל

שימוש תהלים

להציל מלסטים

אל אלקים ה' דבר וגו' (ג, א): [שימוש תהלים לפרק נ]. שם שלו הוא ח"י. להנצל מן האויבים ומהלסטים. וטוב לישא עליו בשעת סכנה.

זוהר תהלים

שלימות הכל שלימות האבות הקדושים

מזמור לאספ אלהים ה' דבר ויקרא ארץ וגו' (ג, א): [זוהר ח"ג (דף סה:)] זוהר תורה למדנו שאמר רבי יהודה אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ, שלימות הכל שלימות האבות הקדושים דבר ויקרא ארץ להמצא בכנסת ישראל בשלימות בשמחה, ומאיזה מקום הוא נמצא עמה, חזר ואמר מציון מכלל יופי אלהים הופיע למדנו כאשר רצה הקב"ה לברוא עולם התחתון, עשה הכל כדמיון שלמעלה, עשה ירושלים באמצע כל הארץ, מקום אחד שנקרא ציון עליה, וממקום הזה נתברכה, ובמקום הזה של ציון התחיל העולם להבנות וממנו נבנה, זש"כ אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ ממזרח שמש עד מבואו, ומאיזה מקום, מציון מכלל יופי אלהים

זיו הזוהר

צז. פי' שלימות הכל הוא כאשר ג' האבות חסד גבורה תפארת משפיעים להמלכות שנקראת ארץ: צח. ציון זה ספירת היסוד שממנו ועל ידו תבא השפע להמלכות:

— זוהר תהלים —

הופיעצט כלומר מציון שהוא שלימות היופי של העולם אלהים הופיע, ובוא וראה לא נתברכה ירושלים אלא מציון וציון מלמעלה, והכל אחד באחד נתקשר.

כולם הם קיימים במדרגה אחת מהן שנקראת צדיק יסוד עולם מזמור לאסף אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ וגו' (ג, א) : [זוהר ח"א (דף קנ"ט). זוהר תורה] עוד אמר רבי יהודה בוא וראה כאשר ברא הקב"ה את העולם התקין לו ז' עמודים על מה להתקיים, וכל העמודים קיימים בעמוד אחד המיוחד וזה נתבאר שכתוב (משלי ט) חכמות בנתה ביתה חצבה עמודיה שבעה, ואלה כלם הם קיימים במדרגה אחת מהן שנקראת צדיק יסוד עולם, והעולם כאשר נברא ממקום ההוא נברא, שהוא יסוד העולם ותיקון העולם, שהוא נקודה המיוחדת של העולם ואמצעות הכל, ואיזה הוא, ציון, שכתוב מזמור לאסף אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ ממזרח שמש עד מבואו, ומאיזה מקום, מציון, שכתוב מציון מכלל יופי אלהים הופיע, מהמקום ההוא שהוא צד היסוד של האמונה השלימה כראוי, וציון הוא כח התקיפות והנקודה של כל העולם, וממקום ההוא נתיסד כל העולם ונעשה, ומתוכו כל העולם ניזון, לפי ששתי מדרגות הן והן אחד, הן ציון

— זיו הזוהר —

צט. פי' שהופעת והארת השם אלהים דהיינו מלכות בא אליה מציון דהיינו היסוד: ק. ז' סמכין אלו ז' הספירות של ז' ימי הבנין, וכלן מקושרות בחד סמכא יחידאי זה היסוד:

— תהלים ספר שני | ט לחודש | מזמור ג —

⚡ ————— ⚡ זוהר תהלים ⚡ ————— ⚡

וירושלים קא זו דין וזה רחמים ושניהן אחד, מכאן דין ומכאן רחמים.

באותה שעה נזדמנים האבות עם השכינה ומקדימים לספר עמה ולהתחבר עמה

מזמור לאסף אל אלהים יי דבר ויקרא ארץ וגו'. (ג, א) : [זוהר ח"ג (דף קסח.) זוהר תורה תורה] אמר רבי שמעון למדנו כאשר מתנוצץ הבקר והשכינה באה לקבל פני המלך לספר עמו, באותה שעה נזדמנים האבות עם השכינה ומקדימים לספר עמה ולהתחבר עמה, והקב"ה מדבר אליה עמהם קא והוא קורא לה לפרוס עליה כנפיו, זש"כ מזמור לאסף אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ וגו', אל, זה אור החכמה ונקרא חסד קא אלהים זו גבורה, הוי"ה זה שלימות הכל רחמים, ולכך דבר ויקרא ארץ וגו'.

בתפלת מנחה תעלה בהשם שנקרא אלהים

מזמור לאסף אל אלהים וגו'. (ג, א) : [זוהר, תיקוני זוהר כ', כא (דף מה.) זוהר תורה] זכאי הוא מי שמעלה לה [להשכינה] בתפלתו אצל בעלה, בתפלת שחרית תעלה בהשם שנקרא אל הגדול ודאי, בתפלת מנחה תעלה

זיו הזוהר

קא. ציון יסוד רחמים, ירושלים מלכות דין: קב. פי' שהקב"ה מדבר וקורא אל השכינה באמצעות חסד גבורה תפארת והיינו האבות: קג. חסד הוא ענף החכמה:

— זוהר תהלים —

בהשם שנקרא אלהים, בתפלת ערבית תעלה בהשם שנקרא הויהקד וסוד הדבר אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ.

אֵלֶּף וַחֲמִשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים רְבוּא בְּעֲלֵי שִׁירָה מְזַמְּרִים לְקָדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא כְּשֶׁמֶאִיר הַיּוֹם

מְזַמְּרִי לְאַסְף אֵל אֱלֹהִים ה' דְּבַר וַיִּקְרָא אֶרֶץ מִמְּזֶרֶח שְׁמֶשׁ
עַד מְבֹאוֹ (ג, א) [זוהר ח"ג פ' אחרי מות (דף ט"ד:)] וַיֵּצֵא אֶל
הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר לִפְנֵי ה' וַיִּכַּפֵּר עָלָיו. רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר,
(תהלים ג) מְזַמְּרִי לְאַסְף אֵל אֱלֹהִים ה' דְּבַר וַיִּקְרָא אֶרֶץ מִמְּזֶרֶח
שְׁמֶשׁ עַד מְבֹאוֹ. לְמַדְנֹו, אֵלֶּף וַחֲמִשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים רְבוּא
בְּעֲלֵי שִׁירָה מְזַמְּרִים לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּשֶׁמֶאִיר הַיּוֹם. וְאֵלֶּף
וַחֲמִשׁ מֵאוֹת וְאַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה בְּצִהָרִים. וְאֵלֶּף וַחֲמִשׁ מֵאוֹת
וְתִשְׁעִים אֵלֶּף רְבוּא בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שֶׁנִּקְרְאת בֵּין הָעֶרְבִים.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, כְּשֶׁמֶאִיר הַיּוֹם, כָּל אוֹתָם בְּעֲלֵי יְכָבָה
מְשַׁבְּחִים בְּדִבְרֵי תִשְׁבָּחוֹת כְּנֶגֶד הַבֶּקֶר הַזֶּה. (כשמתעורר)
שְׁכֶשֶׁמֶתְעוֹרֵר הַבֶּקֶר הַזֶּה, כָּלֵם מִתְבַּשְּׁמִים, וְהַדִּין שׁוֹכֵךְ,
וְאוֹמְרִים תִּשְׁבָּחוֹת. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (אִיּוֹב לט) בְּרֵן יַחַד כְּכִי בִקֵּר
וַיְרִיעֵנו כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים. וְאוֹתוֹ זְמַן (אמונה) שְׁמִתָּה וּבִרְכוּת
נִמְצָאִים בְּעוֹלָם, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מַעִיר אֶת אֲבָרָהָם
לְהַחְיֹותוֹ, וּמִשְׁתַּעֲשַׁע עִמּוֹ וּמִשְׁלִיטוֹ בְּעוֹלָם. וּמִנֵּין לָנוּ
שֶׁהַבֶּקֶר הַזֶּה הוּא שֶׁל אֲבָרָהָם? שְׁכָתוֹב (בראשית יט) וַיִּשְׁכֶּם

זיו הזוהר

קד. זהו שאמרו שהתפלות תקנו האבות:

זוהר תהלים

אֲבָרְהָם בְּבֶקֶר. בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁל בֵּין הָעֲרַבִּים, כָּל אוֹתָם אֵלֶּךָ
וּחִמֵּשׁ מֵאוֹת וְתִשְׁעִים אֵלֶּךָ רַבּוֹא בְּעַלִּי יִלְלָה נִקְרָאִים, וּמִזְמִרִים
בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, וְהִקְטָטָה שׁוֹרָה בְּעוֹלָם. וְאוֹתָהּ שְׁעָה הֵתְעוֹרוּרֹת
שִׁמְעִיר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יִצְחָק, וְעוֹמֵד וְדֵן אֶת הָרָשָׁעִים
שְׁעוֹבְרִים עַל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה, וְשִׁבְעָה נִהְרֹת אֵשׁ זֹרָמִים וְיוֹצְאִים
וְחָלִים עַל רֹאשֵׁי הָרָשָׁעִים, וְשִׁלְהָבוֹת גִּחְלִים שֶׁל אֵשׁ מִתְעוֹרוּרֹת
מִמַּעַלָּה לְמַטָּה. וְאִזְ שָׁב אֲבָרְהָם לְמִקְוָמוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְאַבְרָהָם
שָׁב לְמִקְוָמוֹ. וְהַיּוֹם פּוֹנֶה, וְרָשָׁעֵי הַגִּיּוֹהֵם צוֹחִים וְאוֹמְרִים:
(יִרְמְיָה ו') אוֹי לָנוּ כִּי פָנָה הַיּוֹם כִּי יִנְטוּ צִלְלֵי עָרֵב. וְאוֹתָהּ שְׁעָה
צָרִיד אָדָם לִהְיוֹת בַּתְּפִלַּת הַמִּנְחָה.

בְּזִמְנָא שְׁמַגִּיעַ הַלֵּילָהּ, אוֹתָם אֵלֶּךָ וּחֲמֵשׁ מֵאוֹת וְאַרְבַּעִים
וּשְׁמוֹנֶה נִקְרְאִים מִחוּץ לַפֶּרֶכֶת וְאוֹמְרִים שִׁירָה. אַז
מִתְעוֹרְרִים הַדִּינִים שְׁלֹמֶטָה, וְהוֹלְכִים וּמְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם,
וְאַלֶּה אוֹמְרִים שִׁירָה עַד שֶׁנִּחְלַק הַלֵּילָהּ מִשְׁמֶרֶת וְחֻצִּי. אַחֵר
שֶׁנִּחְלַק הַלֵּילָהּ, מִזְדַּמְנִים כָּל הָאַחֲרִים כְּאַחַד וְאוֹמְרִים
תְּהִלּוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה ס) וְתִהְיוֹת ה' יְבִשָּׁרוּ. רַבִּי יְהוּדָה
אָמַר, כְּשֶׁנִּמְצָא רָצוֹן בַּבֶּקֶר, תְּהִלּוֹת ה' מִבִּשְׁרִים. רַבִּי יוֹסִי
אָמַר, אַחֵר שְׁרוּחַ הַצֶּפּוֹן הַתְּעוֹרְרָה בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה וְהִלְכָה לָהּ,
מִבִּשְׁרִים תְּהִלּוֹת עַד שִׁיבָא הַבֶּקֶר, וּמִתְעוֹרֵר הַבֶּקֶר הַזֶּה, וְאִז
שִׁמְחָה וּבִרְכוּת נִמְצְאִים בְּעוֹלָם. לְמַדְנּוּ, אָמַר רַבִּי אֲבָא, כָּל־
כֶּךָ, וּמַעַל כָּל־שְׁלֹשָׁה שָׁרִים. בְּאוֹתָהּ שַׁעַה שֶׁמִּתְעוֹרֵר הַבֶּקֶר
הַזֶּה וּמִעוֹרְרִים תִּשְׁבָּחוֹת עַל כָּל אוֹתָם אֵלֶּךָ וּחֲמֵשׁ מֵאוֹת
וּחֲמִשִּׁים רְבּוּא, מִתְמַנֶּה עֲלֵיהֶם מִמְנָה אֶחָד, וּשְׁמוֹ הֵימָן, כִּנְגֵד

— זוהר תהלים —

שְׁלֹמֶטָה, וְתַחַת יָדוֹ שָׂרִים מְמַנִּים עֲלֵיהֶם לְתַקֵּן שִׁיר. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה
שְׁמַתְעוֹרֵר זְמַן שֶׁל בֵּין הָעַרְפִּים וּמַזְמָרִים כָּל אוֹתָם אֵלֶּף וַחֲמֵשׁ
מֵאוֹת וְתִשְׁעִים אֵלֶּף רְבּוּא בְּעַלִּי הַלֵּלָהּ, מִתְמַנֶּה עֲלֵיהֶם מְמַנֶּה
אֶחָד, וְשִׁמוֹ יְדוּתוֹן, כְּנָגֵד שְׁלֹמֶטָה, וְתַחַת יָדוֹ מְמַנִּים עֲלֵיהֶם
שָׂרִים לְתַקֵּן אוֹתוֹ הַזָּמֵר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם כה) זְמִיר עָרִיצִים.

בְּאוֹתָהּ שָׁעָה שְׁמַגִּיעַ הַלֵּלָהּ, מִתְעוֹרְרִים כָּל אוֹתָם שְׁמַחוּץ
לְפָרְכָתָהּ, וְאִזּוֹ הַכֹּל שׁוֹכֵךְ, וּפֶתַח לֹא נִמְצָא, וְהַדִּינִים
שְׁלֹמֶטָה מִתְעוֹרְרִים, כָּלֶם מִתְמַנִּים כְּאֶחָד אֵלֶּה עַל אֵלֶּה, עַד
שֶׁנִּחְלַק הַלֵּלָהּ. אַחֵר שֶׁנִּחְלַק הַלֵּלָהּ וְכָלֶם מִתְכַּנְּסִים,
מִתְמַנֶּה עֲלֵיהֶם מְמַנֶּה אֶחָד וּמְכַנֵּס אֶת כָּל הַמַּחֲנוֹת, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר י) מֵאֶסֶף לְכָל הַמַּחֲנוֹת וְגו', וְשִׁמוֹ אֶסֶף, כְּנָגֵד
שְׁלֹמֶטָה, וְתַחַת יָדוֹ כָּל אוֹתָם שָׂרִים מְמַנִּים וּמְבַשְּׂרִים
תְּהִלּוֹת. עַד שֶׁבָּא הַבִּקֵּר. כִּיּוֹן שֶׁבָּא הַבִּקֵּר, קָם אוֹתוֹ נַע"ר
וַיּוֹנֵק מִשְׁדֵּי אִמּוֹ לְטֹהַר אוֹתָם, וְנִכְנָס לְשִׁמְשׁ. כְּשֶׁמִתְעוֹרֵר
הַבִּקֵּר, אִזּוֹ הִיא עֵת רְצוֹן שְׁמִדְבַּרְתִּי הַגְּבִירָה עִם הַמֶּלֶךְ,
וְהַמֶּלֶךְ מוֹשֵׁף מִמֶּנּוּ חוּט אֶחָד שֶׁל בְּרָכוֹת וּפּוֹרֵס עַל הַגְּבִירָה
וְעַל אוֹתָם שְׁמִדְוֹגִים עִמָּה. מִי הֵם שְׁמִדְוֹגִים עִמָּה? אוֹתָם
שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה בַּלֵּלָהּ, כְּשֶׁנִּחְלַק. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר,
אֲשֶׁרִי חִלְקוֹ שֶׁל מִי שֶׁבָּא עִם הַגְּבִירָה בְּשָׁעָה שֶׁבָּאָה לְקַבֵּל
אֶת פְּנֵי הַמֶּלֶךְ לְדַבֵּר עִמָּה, וְנִמְצָא עִמָּה, בְּשָׁעָה שֶׁהַמֶּלֶךְ
מוֹשִׁיט אֶת יְמִינוֹ לְקַבֵּל אֶת הַגְּבִירָה. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים קלט)
אֲשָׂא כִנְפֵי שָׁחַר אֲשַׁכְנֶה בְּאַחֲרִית יָם. מִי אַחֲרִית הַיָּם? אוֹתָהּ
שָׁעָה אַחֲרִית שֶׁל אוֹתוֹ יָם הִיא. שְׁכָשֶׁנִּחְלַק, הִיָּתָה רֵאשִׁית,

— זוהר תהלים —

וְהָיָה דִין, וְעָכְשׁוּ הָאַחֲרִית הוּא שְׁלָה, שְׁמִסְתַּלְקִים דִּינִיָּה, וְנִכְנָסֶת לְכִנְפֵי הַמֶּלֶךְ הִיא וְכָל אוֹתָם שְׁמִזְדָּגִים עִמָּה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב אֲשַׁכְנָה בְּאַחֲרִית יָם.

וְלִמְדָנוּ, כָּל אוֹתָם שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה בְּשַׁעַה שְׁנַחֲלָק הַלֵּילָה, מִשְׁתַּתְּפִים עִם הַשְׁכִּינָה. וְכִשְׁבָּא הַבֶּקֶר וְהַגְבִּירָה מִתְחַבֶּרֶת עִם הַמֶּלֶךְ, הוּא נִמְצָא עִמָּה עִם הַמֶּלֶךְ, וְהַמֶּלֶךְ פּוֹרֵס עַל כָּלָם אֶת כְּנָפָיו. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם מב) יוֹמָם יֵצֵהָ ה' חֲסִדוֹ וּבִלְיִלָה שִׁירָה עִמִּי וְגו'. לִמְדָנוּ, בְּאוֹתָהּ שַׁעַה הָאֲבוֹת מִזְדָּמְנִים עִם הַגְבִּירָה, וּמִקְדִּימִים לְדַבֵּר עִמָּה וּלְהַתְחַבֵּר עִמָּה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְדַבֵּר עִמָּה עֲלֵיהֶם, וְהוּא קוֹרָא לָהּ לְפָרֵס עֲלֶיהָ אֶת כְּנָפָיו. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם נ) מִזְמוֹר לְאַסָּף אֵל אֱלֹהִים ה' דְּבַר וַיִּקְרָא אֶרֶץ וְגו'. אֵל - זֶה אוֹר הַחֲכָמָה, וְנִקְרָא חֲסֵד. אֱלֹהִים - זֶה גְבוּרָה. יִהְיֶה - זֶה שְׁלֵמוֹת הַכֹּל, רַחֲמִים. וְעַל זֶה - דְּבַר וַיִּקְרָא אֶרֶץ וְגו'. רַבִּי אֱלֶעָזָר הָיָה יוֹשֵׁב לְפָנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן אֲבִיו. אָמַר לוֹ, הָרִי שְׁנִינוּ אֱלֹהִים בְּכָל מְקוֹם הוּא דִין. יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. יֵשׁ מְקוֹם שְׁנִקְרָא אֱלֹהִים, כְּמוֹ אֲדִנְיִי יְהוֹיָה. לָמָּה נִקְרָא אֱלֹהִים, וְהָרִי אוֹתִיוֹת הַרְחָמִים הֵן בְּכָל מְקוֹם?

אָמַר לוֹ, כֵּן זֶה כְּתוּב בְּמִקְרָא, שְׁכָתוֹב (דברים ד) וַיִּדְעַתְּ הַיּוֹם וְהַשְׁבוֹתָ אֶל לִבְכֶּךָ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים, וְכָתוּב (מלכים א יח) ה' הוּא הָאֱלֹהִים. אָמַר לוֹ, דְּבַר זֶה יִדְעַתִּי, שְׁבִמְקוֹם שִׁישׁ דִּין יֵשׁ רַחֲמִים, וְלִפְעָמִים בְּמְקוֹם שִׁישׁ רַחֲמִים יֵשׁ דִּין. אָמַר לוֹ, בֹּא וּרְאֵה שְׁפָכָה זֶה, יְהוֹיָה בְּכָל מְקוֹם רַחֲמִים.

— זוהר תהלים —

ובשעה שמהפכים הרשעים רחמים לדין, אז כתוב יהו"ה, וקוראים אותו אלהים. אבל בא ראה סוד הדבר, שלש דרגות הן, וכל דרגה ודרגה לבדה, ואף על גב שהכל אחד ומקשרים באחד, ולא נפרדים זה מזה. בא ראה, כל הנטיעות וכל המאורות (שמתלהטים) כלם מאירים ומתלהטים ונשקים ומתברכים מאותו נהר ששופע ויוצא שהכל כלול בו, ובו כלל הכל. והנהר הזה נקרא א"ם לגן ומעל לגן, משום שעדן משתתף עמה ולא נפרד ממנה. ומשום כך כל המעינות יוצאים ושופעים ונשקים לכל עבר ופותחים בה פתחים, ועל כן רחמים נמצאים ממנה, ורחמים פתוחים בה. ומשום שקוראים לה אם, נקבה גבורה, ודין יוצא ממנה. נקראת רחמים לבדה, הרי מצדיה מתעוררים דינים, ומשום כך כתוב ברחמים ונקוד בדין. האותיות ברחמים, ונשפע דין מצדה, כמו בן יהו"ה, הנה דרגה אחת.

דרגה שניה – מצד הראשונה הזו יוצאת ומתעוררת דרגה אחרת שנקראת גבורה, וזה נקרא אלהים באותיות הללו ממש. והראשית (אחת) היא מזעיר אנפין, ובו נאחזה. ומשום שנאחזה (זה) בזה כתוב ה' האלהים, כי ה' הוא האלהים, באלו האותיות, והוא אחד, וזהי דרגה שניה. דרגה שלישית – צדק. כתר אחרון, הרי בית דין של המלך. ולמדנו אדנ"י כך כתוב וכך נקרא, וכנסת ישראל נקראת בשם הזה, והשם הזה במקום הזה נשלם, ואלו הן שלש דרגות שנקראות בשמות הדין, והכל נקשר אחד עם אחד

— זוהר תהלים —

בְּלִי פְּרוּד, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ. אָמַר לוֹ, אִם נוֹחַ לִפְנֵי אָבָא, הָרִי שְׁמַעְתִּי עַל זֶה, שֶׁכְּתוּב (שמות ג) אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה, וְלֹא עוֹמֵד בּוֹ. אָמַר לוֹ, אֲלַעֲזֹר בְּנִי, הָרִי פִּרְשִׁיָּה הַחֲבָרִים, וְעַכְשָׁו בְּדִבְרֵי אֶחָד הַכֹּל נִקְשֶׁר. וְסוּד הַדִּבְרֵי כֵךְ הוּא. אֶהְיֶה, זֶה כָּלֵל שֶׁל הַכֹּל. שֶׁכְּשֶׁשְׁבִּילִים סְתוּמִים וְלֹא מִתְּפָרְשִׁים, וְכִלּוּלִים בְּמָקוֹם אֶחָד, אִזּוֹ נִקְרָא אֶהְיֶה, הַכָּלֵל שֶׁל הַכֹּל, סְתוּם וְלֹא נִגְלָה.

אַחֵר שֶׁיֵּצֵאָה מִמֶּנּוּ רֵאשִׁית וְאוֹתוֹ נָהַר עֶבֶר לְמִשְׁךְ אֶת הַכֹּל, אִזּוֹ נִקְרָא אֲשֶׁר אֶהְיֶה. כְּלוּמַר, עַל כֵּן אֶהְיֶה, אֶהְיֶה מְזֻמָּן לְהַמְשִׁיךְ וּלְהוֹלִיד הַכֹּל. אֶהְיֶה – כְּלוּמַר, עַכְשָׁו אֲנִי הוּא הַכָּלֵל שֶׁל הַכֹּל, הַכָּלֵל שֶׁל כָּל פֶּרֶט. אֲשֶׁר אֶהְיֶה – שֶׁהִתְעַבְּרָה הָאֵם, וְעֵתִידָה לְהוֹצִיא אֶת כָּל הַפֶּרֶטִים וּלְגַלּוֹת אֶת הַשֵּׁם הָעֲלִיוֹן. אַחֵר כֵּךְ רָצָה מֹשֶׁה לְדַעַת מִהוּ פֶּרֶט הַדִּבְרֵי, עַד שֶׁפִּרַּשׁ וְאָמַר אֶהְיֶה (יהוה) – זֶהוּ פֶּרֶט. וְכֵאן לֹא כְּתוּב אֲשֶׁר אֶהְיֶה. וּמִצָּאֵתִי בְּסִפְרוֹ שֶׁל שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ, אֲשֶׁר – בְּקֶשֶׁר שֶׁל עֲדוֹן הַמִּמְשָׁלָה נִמְצְאָת בְּחִבְרוּתָא עֲלִיוֹנָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית ל) בְּאֲשֶׁרִי כִּי אֲשֶׁרוּנִי בְּנוֹת, אֶהְיֶה עֵתִידָה לְהוֹלִיד. בֹּא וּרְאֵה אֵיךְ יוֹרֵד מִדְּרָגָה לְדְרָגָה לְהוֹדִיעַ אֶת סוּד הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ (להראות את הקדוש ברוך הוא) לְמֹשֶׁה. בְּרֵאשׁוֹנָה אֶהְיֶה, הַכָּלֵל שֶׁל הַכֹּל, הַנִּסְתָּר שֶׁלֹּא הִתְגַּלָּה כָּלֵל, כְּמוֹ שֶׁאֲמַרְנוּ. וְסִימָן – (משלי ח) וְאֶהְיֶה אֶצְלוֹ אֲמוּן וְגו', וְכְתוּב (איוב כח) לֹא יָדַע אָנוּשׁ עֶרְכָּהּ וְגו'. אַחֵר כֵּךְ הוֹצִיא (סוד של הראשית העליונה, תחלת הכל ו) אוֹתוֹ הַנֶּהָר, הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה שֶׁהִתְעַבְּרָה וְעֵתִידָה לְהוֹלִיד. וְאָמַר אֲשֶׁר אֶהְיֶה,

— זוהר תהלים —

עֲתִידָה לְהוֹלִיד וּלְתַקֵּן הַכֹּל. אַחֵר כֶּךָ הִתְחִילָה לְהוֹלִיד, וְלֹא כְּתוּב אֲשֶׁר, אֲלֵא רַק אֵהִיהָ. כְּלוּמָר, עֲכָשׁוּ יוֹצִיא וַיִּתְּתֶקֶן הַכֹּל.

אַחֵר שֶׁהַכֹּל יֵצֵא וְכָל אֶחָד וְאֶחָד הִתְתַּקֵּן בְּמִקְוָמוֹ, עֲזַב אֶת הַכֹּל וְאָמַר יְהוָה. זֶה פָּרַט, וְזֶה הַקִּיּוּם. וּבְאוֹתָהּ שָׁעָה יָדַע מֹשֶׁה אֶת סוּד הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ הַנִּסְתָּר וְהַנִּגְלָה, וְנִדְבֶק בָּמָה שְׁלֹא נִדְבְּקוּ שָׂאָר בְּנֵי הָעוֹלָם. אֲשֶׁרִי חִלְקוּ. בָּא רַבִּי אֲלֵעָזָר וְנִשְׁק יָדוֹ.

אָמַר לוֹ, אֲלֵעָזָר בְּנִי, מִכָּאֵן וְהִלָּא הַזֹּהַר שְׁלֹא לְכַתֵּב אֶת הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ אֲלֵא כְּרֵאוּי. שְׁכָל מִי שְׁלֹא יוֹדֵעַ לְכַתֵּב אֶת הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ כְּרֵאוּי וְלִקְשֹׁר אֶת קֶשֶׁר הָאֱמוּנָה קֶשֶׁר שֶׁל אֶחָד עִם אֶחָד כְּדִי לִיַּחַד אֶת הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ, כְּתוּב עָלָיו (בַּמִּדְבָּר טו) כִּי דִבֶּר ה' בָּזָה וְאֶת מִצְוֹתוֹ הִפְרָה הַכֶּרֶת תִּכְרֹת וְגו'. אֲפִלּוּ שֶׁהִחְסִיר דְּרָגָה אַחַת אוֹ קֶשֶׁר אֶחָד מֵאוֹת אַחַת מֵהֶן. בָּא רֵאָה, י' בְּרֵאשׁוֹנָה - הַכָּלֵל שֶׁל הַכֹּל, נִסְתָּר מִכָּל הַצְדָדִים, הַשְּׂבִילִים לֹא נִפְתָּחִים, הַכָּלֵל שֶׁל זָכָר וְנִקְבָּה. קוֹצוּ שֶׁל יו"ד שְׁלֹמֶעֱלָה רוֹמֵז לְאֵין. אַחֵר כֶּךָ י' שְׁמוּצִיָּאָה אֶת אוֹתוֹ הַנֶּהָר שְׁשׁוּפֵעַ וְיוֹצֵא מִמֶּנּוּ, וְלִהְתַּעֲבֵר מִמֶּנּוּ ה', בָּזָה כְּתוּב (בְּרֵאשִׁית ב) וְנֶהָר יֵצֵא מֵעֵדֶן. יֵצֵא וְלֹא יֵצֵא. מִשּׁוּם כֶּךָ לֹא צָרִיךְ לְהִפָּרֵד מִמֶּנּוּ. וּמִשּׁוּם כֶּךָ כְּתוּב רַעֲיָתִי. וְאִם תֹּאמַר, כְּתוּב נֶהָר, מִשְׁמַע אֶחָד, וְהָרִי כָּאֵן שְׁלֵשָׁה? זֶה כֶּךָ וְדָאִי. י' מוּצִיָּאָה שְׁלֵשָׁה, וּבְשְׁלֵשָׁה הַכֹּל נִכְלָל. י' מוּצִיָּאָה לְפָנֶיהָ אוֹתוֹ נֶהָר, וּשְׁנֵי בָנִים שְׁמִנִּיקָה הָאֵם, וְלִהְתַּעֲבֵרָה מֵהֶם,

— זוהר תהלים —

ומוציאה אותם אחר כך. ה' - כמו כן ה', והם בנים תחת
האב והאם.

אחר שהולידה, הוציאה בן זכר, ושמה אותו לפניה, וצריך
לכתב ו', וזה יורש את נחלת האב והאם, ויורש שני
חלקים, וממנו נזונית הבת. ועל כן צריך לכתב אחר כך ו"ה
כאחד, כמו שה"א ראשונה י"ה כאחד, ולא צריך להפרידם.
אף כאן ו"ה כאחד, ולא צריך להפרידם. והרי בארנו את
הדברים. והדברים הללו עולים למקום אחר. אשרי חלקם
של הצדיקים שיודעים את הסודות העליונים של המלך
הקדוש וראויים להודות לו. זהו שכתוב (תהלים קמ) אך
צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך. למדנו, אמר רבי
יהודה, (שם ג) אל אלהים דבר ויקרא ארץ. שלמות הכל,
שלמותם של האבות הקדושים. דבר ויקרא ארץ, להמצא
עם כנסת ישראל בשלמות ובשמחה. ומאיזה מקום הוא
נמצא עמה? חזר ואמר, מציון מכלל יפי אלהים הופיע.
למדנו, כשרצה הקדוש ברוך הוא לברא את העולם
שלמטה, עשה הכל כמו שלמעלה. עשה ירושלים מרכז כל
הארץ, ומקום אחד שנקרא ציון עליה, ומהמקום הזה
מתברכת. ובמקום הזה של ציון מתחיל העולם להבנות,
וממנו נבנה. זהו שכתוב, אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ
ממזרח שמש עד מבואו. ומאיזה מקום? מציון מכלל יפי
אלהים הופיע. כלומר, מציון, שהיא שלמות של היפי של
העולם, אלהים הופיע. (נ.ב) בא ראה, לא התברכה ירושלים

יְפִי אֱלֹהִים הוֹפִיעַ: ג יבֹא אֱלֹהֵינוּ וְאֵל
 יַחֲרֹשׁ אֵשׁ לִפְנֵי תֹאכַל וְסָבִיבוּ נִשְׁעָרָה מֵאֹד: ד יִקְרָא
 אֶל הַשָּׁמַיִם מֵעַל וְאֵל הָאָרֶץ לָדִין עַמּוֹ: ה אֶסְפוּ לִי
 חֲסִידֵי בְרִיתִי בְרִיתִי עָלַי וְבַח: ו וַיִּגִּידוּ שָׁמַיִם צִדְקָן בִּי
 אֱלֹהִים שֶׁפֶט הוּא סֵלָה: ז שְׁמָעָה עַמִּי וַאֲדַבְּרָה
 יִשְׂרָאֵל וְאֶעֱיֶדָה בְּךָ אֱלֹהִים וְאֶלְהִיךָ אֲנֹכִי:
 ח לֹא עַל זִבְחֶיךָ אוֹכִיחֶךָ וְעוֹלָתֶיךָ לִנְגְדִי תִמִּיד: ט לֹא
 אֶקַּח מִבִּיתֶךָ פָּר מִמִּכְלָאֲתֶיךָ עֲתוּדִים: י בִּי לִי כָל חֵיתוֹ
 יַעַר בְּהֵמוֹת בְּהַרְרֵי אֶלְפָּה: יא יִדְעֵתִי כָּל עוֹף הָרִים וְזִז

— זוהר תהלים —

אֶלָּא רַק מִצִּיּוֹן. וְצִיּוֹן מִלְמַעְלָה, וְהַכֹּל נִקְשָׁר אֶחָד עִם אֶחָד.

הטעם לקרבן דוקא מן הבהמה

בְּהֵמוֹת בְּהַרְרֵי אֶלְפָּה (ג, י): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף ר"מ:)] אָמַר, הַכֹּל
 דְּבָר אֶחָד, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אָמַר אֶת זֶה, בָּאתִי
 לַגִּנִּי, בְּגִלְל שֶׁכָּל קָרְבָּנוֹת הָעוֹלָם כַּאֲשֶׁר עוֹלִים, כָּלֵם עוֹלִים
 לְתוֹךְ גֵּן עֵדֶן בַּתְּחִלָּה, סוּד כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְכִיצַד? בְּרֹאשׁוֹנָה
 וּבַהֲתַחֲלֵת הַקָּרְבָּן, בְּשַׁעָה שְׁאֵדָם מוֹדָה עַל חֲטָאֵיו, וּשְׁחִיטָתוֹ
 וְזִרְיקַת דָּמוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ. עֵתָה יֵשׁ לְהִסְתַּכֵּל, אֵיךְ אוֹתָן רוּחוֹת
 קְדוֹשׁוֹת נִהְנוֹת מִזֶּה, וּמֵה טַעַם שֶׁל קָרְבָּן בְּהֵמָה, וְהֵרִי יוֹתֵר
 הִיָּה רְאוּי לְאָדָם לְשַׁבֵּר אוֹתָהּ הָרוּחַ וּלְשׁוּב בַּתְּשׁוּבָה, וּמֵה
 הַטַּעַם שֶׁל שְׁחִיטַת הַבְּהֵמָה וּלְשַׁרְפָּהּ בָּאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ? אֶלָּא סוּד

שְׂרֵי עֲמָרִי: יב אם אָרַעב לא אָמַר לָךְ כִּי לִי תָבֵל
 וּמְלֹאָה: יג הָאוֹכֵל בָּשָׂר אֲבִירִים וְדָם עֲתוּדִים אֲשַׁתָּה:
 יד זָבַח לֵאלֹהִים <sup>הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַיְּבוֹלוֹת
 וּבְעַל הַחַיּוֹת כּוֹלֵם</sup> תִּזְדָּה וְשָׁלֵם לְעֵלְיוֹן נִדְרֶיךָ:
 טו וּקְרָאֲנִי בַּיּוֹם צָרָה אֲחַלֶּצְךָ וְתִכְבְּדֶנִּי: טז וְלִרְשָׁע אָמַר
 אֱלֹהִים <sup>הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַיְּבוֹלוֹת
 וּבְעַל הַחַיּוֹת כּוֹלֵם</sup> מַה לָּךְ לִסְפֹּר חֲקֵי וּתְשֹׂא כְרִיתִי עָלַי

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הוא, משום שיש בהמה שרובצת על אֶלֶף הָרִים, ואֶלֶף הָרִים
 אוֹכֵלֶת בְּכָל יוֹם, וְכֻלָּם נִקְרָאִים (תהלים ג) בְּהֵמוֹת בְּהֵרֵי אֶלֶף.
 ועל זה לְמַדְּנוּ שֵׁשׁ בְּהֵמָה שְׂאוֹכֵלֶת בְּהֵמָה. ומִמָּה נַעֲשׂוּ?
 מֵאֵשׁ. וְאֵת כָּלֶם לּוֹחֶכֶת אוֹתָם אוֹתָהּ בְּהֵמָה בִּלְחִיכָה אַחַת.
 זֶהוּ שְׁכָתוֹב (דברים ד) כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵשׁ אֹכֵלָה הוּא אֵל קָנָא.
 וְכָל מִי הִירָדָן שְׁנַתְמַלֵּא בִשֵּׁשׁ שָׁנִים, הִיא שׁוֹתָה אוֹתָם
 בְּגִמְיעָה אַחַת. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (איוב מ) יִבְטַח כִּי יִגִּיחַ יִרְדֵּן אֶל
 פִּיהוּ. סוּד הַדָּבָר, הַחֲמוּרָה שֶׁל כָּל אֵלוּ, עֶקֶר וִיסוּד לְאֵלוּ
 הַבְּהֵמוֹת שְׁלֵמָטָה, מְשׁוּם שֶׁהָרוּחַ מִתְפַּשֵּׁט מִזֶּה (שרוחות
 הַבְּהֵמוֹת מִתְפַּשְׁטוֹת מִזֶּה) לְמָטָה, וּמִצְטַיֶּרֶת אוֹתָהּ הָרוּחַ לְמָטָה
 בְּבְהֵמוֹת. וְכַאֲשֶׁר חָטָא הָאָדָם, מִבֵּיא בְּהֵמָה לְקִרְבָּן, וְאוֹתָהּ
 הָרוּחַ שֶׁל בְּהֵמָה זֶה עוֹלָה וְחוֹזֶרֶת לְמִקְוָמָהּ, וּמִתְפַּשֵּׁט אוֹתָהּ
 הָרוּחַ בְּכָלֶם. וְכָל אֵלוּ מְסוּג זֶה מִתְקַרְבִּים וּבָאִים וְנִהְיִים
 מֵאוֹתוֹ חֵלֶב וְדָם שֶׁהֵיָה לְבוֹשׁ שֶׁל רוּחַ זֶה, שֶׁהֵיָה מִצַּד שְׁלֵהֶם
 הֵיָתָה (בגלל) אוֹתָהּ הָרוּחַ (שֶׁלֵּהֶם). וְכֻלָּם נִהְנוּ וְנִזְנְנוּ וְנַעֲשׂוּ
 סִגְגוּרִים עַל אוֹתוֹ הָאָדָם. וְנִכְנָס דֶּרֶךְ הַיֹּשֵׁט, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר.
 וּמְשׁוּם זֶה הִקְרַבָן מִן הַבְּהֵמָה.

פִּיךָ: יוֹ וְאַתָּה שָׁנֵאתָ מוֹסֵר וְתִשְׁלַךְ דְּבָרִי אַחֲרֶיךָ:
 יח אִם רָאִיתָ גִּבּוֹר וְתִרְצֶן עֲמוֹ וְעַם מְנַאֲפִים חֲלָקְךָ:
 יט פִּיךָ שְׁלַחַת בְּרָעָה וְלִשְׁוֹנָה תַצְמִיד מִרְמָה: כ תֵּשֵׁב
 בְּאַחֶיךָ תִּדְבֹּר בֶּן אִמְךָ תִּתֵּן דָּפִי: כא אֱלֹה עֲשִׂיתָ
 וְהִחַרְשִׁיתִי דְמִית הָיִיתָ אֶהְיָ כְּמוֹךָ אוֹכִיחֶךָ וְאַעֲרֹכָה
 לְעֵינֶיךָ: כב בִּינוּ נָא זֹאת שִׁבְחִי אֱלֹהִים פֶּן אֶמְרָה וְאִין
 מִצִּיל: כג זִכְרִי תִזְכֶּה יִכְבְּדֵנִי וְשֵׁם דְּרֹךְ אֲרָאֵנוּ בִּישַׁע
 אֱלֹהִים

תקנה בעל חיבולות:
 בענין תפלות בודים

א לַמִּנְצָה מִזְמוֹר לְדָוִד: ב בָּבוֹא אֱלֹי נָתַן הַנְּבִיא

בַּאֲשֶׁר בָּא אֶל בֵּית שֶׁבַע: וְחִנְנִי אֱלֹהִים

בְּחֶסֶדְךָ בָּרַב רַחֲמֶיךָ מִחַה פִּשְׁעֵי: ד (הרבח) חֶרֶב
בְּבִסְנִי מַעֲוֹנִי וּמִחֲטָאתִי מַחֲרִנִּי: ה כִּי פִשְׁעֵי אֲנִי אֲדַע

⚡ ————— ⚡ **שימוש תהלים** ————— ⚡

לנשמה בזנות

בבוא אליו נתן הנביא (נא, ב) [שימוש תהלים לפרק נא] אם יש לו חטא יאמר על שמן שזמשמין עם שם שלו שהוא ד"ס. ד' מן מ' "דפרים בחלוק אי"ק, מ' מן ב' בבוא באלב"ס. ואמור אותו ג"פ ערב ובוקר וצהרים. וימשח גופו באותו שמן.

זוהר תהלים

חֲטַאתִי נִגְדִי תָמִיד – אֶפִּילוּ לֹא אַחֲרֵי הַתְּשׁוּבָה פֶּשַׁע בְּמַעֲשָׁיו

כִּי פִשְׁעֵי אֲנִי אָדַע וגו' (נא, ה) : [זוהר ח"א פ' נח (דף עג:)] **פָּתַח וְאָמַר,**
(תהלים נא) **כִּי פִשְׁעֵי אֲנִי אָדַע וּחֲטָאתִי נִגְדִי תָמִיד. כִּמְהָ יֵשׁ**

לְבָנֵי אָדָם לְהַשְׁמֵר מִחֻטְאֵיהֶם לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהָרִי
אֲחֵר שֶׁחֻטְא אָדָם, רָשׁוּם חֻטְאוֹ לְמַעַלָּה וְלֹא נִמְחָק, רַק בְּכַח
שֶׁל תְּשׁוּבָה רַבָּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (יִרְמְיָה ב) כִּי אִם תִּכְבְּסִי בִנְתָּר
וְתִרְבִּי לָךְ בְּרִית נִכְתָּם עֲוֹנָךְ לִפְנֵי. בֹּא רֵאֵה, כִּיֹּן שֶׁחֻטְא אָדָם
לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא פַּעַם אַחַת – עוֹשֶׂה רָשָׁם. וְכִשְׁחֻטְא בּוֹ
פַּעַם שְׁנִיָּה – מִתְחַזֵּק יוֹתֵר אוֹתוֹ הָרָשָׁם. חֻטְא בּוֹ פַּעַם שְׁלִישִׁית
– מִתְפַּשֵּׁט אוֹתוֹ הַכֶּתֶם מֵצַד זֶה לְצַד זֶה, וְאֵז כְּתוּב נִכְתָּם עֲוֹנָךְ
לִפְנֵי. בֹּא רֵאֵה, כִּיֹּן שֶׁחֻטְא דוּד הַמֶּלֶךְ לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא עַל הַעֶסֶק שֶׁל בַּת שֶׁבַע, חָשַׁב שְׂאוֹתוֹ חֻטְא נִרְשָׁם עָלָיו

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

לְעוֹלָמִים. מֶה כְּתוּב? (שמואל ב יב) גַּם ה' הֶעֱבִיר חֲטָאתְךָ לֹא תָמוּת. הֶעֱבִיר אוֹתוֹ הָרָשָׁם מִלְּפָנָיו.

אָמַר לוֹ רַבִּי אַבָּא, וְהָרִי שְׁנִינוּ שֶׁבֶת שֶׁבַע הֵיטָה שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ מִיּוֹם שֶׁנִּכְרָא הָעוֹלָם, לָמָּה נָתַן אוֹתָהּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאוֹרֵיָהּ הַחֲתִי מִקֶּדֶם לָזֶה? אָמַר לוֹ, כִּךְ דִּרְכוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא – אֵף עַל גִּב שְׁמִזְמֻנָּת לְבֶן אָדָם לִהְיוֹת שְׁלוֹ, מִקֳּדִים אַחֵר וְנוֹשָׂא אוֹתָהּ עַד שְׁמִיגִיעַ זְמַנּוֹ שֶׁל זֶה. כִּיּוֹן שֶׁהִגִּיעַ זְמַנּוֹ, נִדְּחָה זֶה שֶׁנִּשָּׂא אוֹתָהּ מִלְּפָנֵי הָאֲחֵר הַזֶּה שָׁבָא אַחֵר כִּךְ וּמִסְתַּלֵּק מִהָעוֹלָם, וְקִשָּׁה לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַעֲבִירוֹ מִהָעוֹלָם כְּשֶׁעֲדִין לֹא הִגִּיעַ זְמַנּוֹ מִלְּפָנֵי הָאֲחֵר הַזֶּה. וְסוּד שֶׁבֶת שֶׁבַע שֶׁנִּתְּנָה לְאוֹרֵיָהּ הַחֲתִי [כְּפִי שְׁאִמְרָנוֹ] בְּתַחֲלָה, צָא וְדִיק וְתִמְצָא לָמָּה נִתְּנָה הָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה לְכַנְעֵן בְּטָרִם שֶׁבָּאוּ יִשְׂרָאֵל, וְתִמְצָא דָּבָר זֶה. וְהִכָּל סוּד אֶחָד הוּא וְדָבָר אֶחָד. בָּא רָאָה, דָּוִד, אֵף עַל גִּב שֶׁהוּדָה עַל חֲטָאוֹ וְשָׁב בְּתִשְׁבּוּכָה, לֹא הִסִּיר מִלְּבוֹ וּרְצוֹנוֹ מֵאוֹתָם חֲטָאִים שֶׁחֲטָא וּמֵאוֹתוֹ חֲטָא שֶׁל בֵּת שֶׁבַע, כִּי פָּחַד עָלֵיהֶם תְּמִיד שֶׁמָּא יִגְרֹם אֶחָד מֵהֶם וּיקְטֹרֵג עָלָיו בְּשַׁעַת הַסַּכָּנָה, וְלִכֵּן לֹא שָׁכַח אוֹתָם מִמֶּנּוּ וּמִרְצוֹנוֹ.

דָּבָר אַחֵר, כִּי פִשְׁעֵי אָנִי אֲדַע – כָּל הַדְּרָגוֹת שֶׁתְּלִיּוֹת בָּהֶם חֲטָאִי בְּנִי אָדָם אָנִי אֲדַע. וְחֲטָאתִי נִגְדִי תְּמִיד – זֶה פְּגִימַת הַלְּבָנָה שֶׁלֹּא יֵצֵאָה מִטְּמֵאָתָהּ עַד שֶׁבָּא שְׁלֵמָה וְהֵאִירָהּ בְּשִׁלְמוֹת, וְאִזּוֹ הִתְבַּסֵּם הָעוֹלָם וַיִּשְׁבּוּ יִשְׂרָאֵל לְבִטָּח, שֶׁכְּתוּב (מלכים א ה) וַיֵּשֶׁב יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל לְבִטָּח אִישׁ תַּחַת

וְחִטָּאתִי נִגְדִי תָמִיד: ו' לָךְ לְבַדְךָ חֲטָאתִי וְהָרַע בְּעֵינֶיךָ

— זוהר תהלים —

גִּפְנוּ וְתַחַת תֵּאָנְתוּ. וְעַם כָּל זֶה – וְחִטָּאתִי נִגְדִי תָמִיד, וְלֹא נִפְסַק מִהָעוֹלָם עַד שְׁיָבֹא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ לַעֲתִיד לְבֹא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (זכריה יג) וְאֵת רוּחַ הַטְּמָאָה אֶעֱבִיר מִן הָאָרֶץ.

צָרִיךְ אָדָם לְהִשְׁמֹר מִחֲטָאֵיו וְלֹא יִסְטָה לְיָמִין וּלְשִׁמּוֹאל וְעַם כָּל זֶה צָרִיךְ לְאָדָם לְבַדֵּק בַּחֲטָאֵיו בְּכָל יוֹם וְיוֹם שֶׁהָרִי כְּשֶׁאָדָם עוֹמֵד מִמִּטָּתוֹ שְׁנֵי עֲדִים עוֹמְדִים לְפָנָיו וְהוֹלְכִים עִמּוֹ כָּל הַיּוֹם

וְחִטָּאתִי נִגְדִי תָמִיד (נא, ה): [זוהר ח"א פ' וישב (דף קצא.)] אָמַר רַבִּי

יוֹסִי, מִשּׁוּם זֶה צָרִיךְ לְאָדָם לְהִשְׁמֹר מִחֲטָאֵיו וְלֹא

יִסְטָה לְיָמִין וּלְשִׁמּוֹאל, וְעַם כָּל זֶה צָרִיךְ לְאָדָם לְבַדֵּק בַּחֲטָאֵיו בְּכָל יוֹם וְיוֹם, שֶׁהָרִי כְּשֶׁאָדָם עוֹמֵד מִמִּטָּתוֹ, שְׁנֵי עֲדִים עוֹמְדִים לְפָנָיו וְהוֹלְכִים עִמּוֹ כָּל הַיּוֹם. רוּצָה הָאָדָם לָקוּם –

אוֹתָם הָעֲדִים אוֹמְרִים לוֹ בְּשַׁעַת שְׁפוּתָתָם עֵינָיו: (משלי ד) עֵינֶיךָ לֹנֶכַח יִבִּיטוּ וְעַפְעָפֶיךָ יִישִׁירוּ נִגְדֶּךָ. קָם וּמִסְדֵּר רִגְלָיו לְלַכֵּת –

אוֹתָם הָעֲדִים אוֹמְרִים לוֹ: (שם) פִּלֵּס מַעְגַּל רִגְלֶךָ וְגו'. וְעַל כֵּן, כְּשֶׁהוֹלֵךְ הָאָדָם בְּכָל יוֹם, צָרִיךְ לוֹ לְהִשְׁמֹר מִחֲטָאֵיו. בְּכָל יוֹם וְיוֹם, כְּשֶׁבֹא הַלֵּילָה, צָרִיךְ לְהִתְבּוֹנֵן וּלְבַדֵּק בְּכָל מָה שֶׁעָשָׂה

כָּל הַיּוֹם הַהוּא כְּדִי שִׁישׁוּב מֵהֶם וַיִּסְתַּכֵּל בָּהֶם תָּמִיד, כְּדִי שִׁישׁוּב לְפָנָיו רַבּוֹנוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים נא) וְחִטָּאתִי נִגְדִי תָמִיד, כְּדִי שִׁישׁוּב מֵהֶם.

הָאֵם חֲטָא דְּדוֹד הַמְּלֶכֶךְ וּמָה הָיָה חֲטָאוֹ כָּלֵל

לָךְ לְבַדְךָ וְגו' (נא, ו): [זוהר ח"ב פ' משפטים (דף ק"ז.)] דְּדוֹד הַמְּלֶכֶךְ

— זוהר תהלים —

אָמַר, (תהלים נא) לָךְ לְבַדְךָ חֲטָאֲתִי וְהִרַע בְּעֵינַיִךְ עֲשִׂיתִי וְגו'. לָךְ לְבַדְךָ, מַה זֶה לָךְ לְבַדְךָ? אֵלָּא מְשׁוּם שֶׁיֵּשׁ חֲטָאִים שְׁחוּטָא אָדָם לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלִבְנֵי אָדָם, וְיֵשׁ חֲטָאִים שְׁחָטָא לִבְנֵי אָדָם וְלֹא לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְיֵשׁ חֲטָאִים שְׁחוּטָא לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבָדּוֹ וְלֹא לִבְנֵי אָדָם (אחרים). דְּוָד הִמְלִיךְ חֲטָא לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבָדּוֹ וְלֹא לִבְנֵי אָדָם. וְאִם תֹּאמַר, הֲרִי חֲטָא אוֹתוֹ הַחֲטָא שֶׁל בֵּית שֹׁבַע, וְשִׁנְיָנוּ, מִי שֹׁבַע עַל אִשָּׁה עֲרוּהָ בְּרִצּוֹנָה אֲסָר אוֹתָהּ עַל בַּעֲלָהּ, וְחֲטָא לַחֲבֵרוֹ, וְחֲטָא לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - לֹא כֵךְ הוּא. שֶׁהָיוּ שֹׁאֲתָהּ אוֹמְרִים בְּהִתֵּר הִיָּה, וְדוֹד לָקַח אֶת שְׁלוֹ, וְגַט הִיָּה לָהּ מִבַּעֲלָהּ טָרָם שִׁיָּצָא לְקָרֵב, שֶׁכֵּךְ הִיָּה מִנְהֵג שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל שְׁנוֹתָנִים גִּט זִמָּן לֹאֲשֵׁתוֹ כָּל שִׁיּוּצָא לַחֲמִיל, וְכֵךְ עָשָׂה אוֹרֵיָהּ לְבֵית שֹׁבַע, וְאַחֲרֵי שֶׁעָבַר זִמָּן וְהִיתָה פְטוּרָה לְכָל, לָקַח אוֹתָהּ דְּוָד, וּבִהְתֵּר עָשָׂה כָּל מַה שֶׁעָשָׂה. שֶׁאֵלְמָלָא לֹא כֵךְ וְזֶה הָיָה בְּאֶסּוּר, לֹא הָיָה מִשְׁאִיר אוֹתָהּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בִּידּוֹ. וְהִינּוּ שֶׁכָּתוּב לְעֵדוּת, (שמואל ב יב) וַיִּנָּחֵם דְּוָד אֶת בֵּית שֹׁבַע אִשְׁתּוֹ. יְעִדוּת שֶׁאֲשֵׁתוֹ הִיא, וְדָאִי אֲשֵׁתוֹ, וּבֵית זִוְגוֹ הִיתָה שֶׁהִזְדַּמְנָה אֵלָיו מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם. (וסוד הדבר מלכות של מעלה שהוא נעשה רגל רביעית למרכבה העליונה, ונקרא בֵּית שֹׁבַע, עַל אֲבִן אַחַת שֹׁבַע הָעֵינִים) הֲרִי יְעִדוּת שֶׁלֹּא חֲטָא דְּוָד אֶת חֲטָא בֵּית שֹׁבַע כְּמוֹ שֶׁאָמְרָנוּ.

וּמַה הַחֲטָא שְׁחָטָא? (אלא) לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבָדּוֹ וְלֹא לְאַחֲרֵי. שֶׁהִרַג אֶת אוֹרֵיָהּ בַּחֲרִב בְּנֵי עֲמּוֹן וְלֹא הִרַג אוֹתוֹ בְּשָׁעָה שֶׁאָמַר לוֹ וְאֲדֹנִי יוֹאֵב, שֶׁהֲרִי דְּוָד הָיָה רִבּוֹן

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

עָלִיו (ועל יואב), וְהִכָּתוּב מוֹכִיחַ, שִׁכָּתוּב (שם כג) אֵלֶּה שְׁמוֹת הַגְּבֻרִים אֲשֶׁר לְדָוִד, וְלֹא אֲשֶׁר לְיוֹאָב. וְלֹא הָרַג אוֹתוֹ בְּאוֹתָהּ שָׁעָה, וְהָרַג אוֹתוֹ בְּחָרֵב בְּנֵי עֲמוּנָה. וְהִכָּתוּב אוֹמֵר וְלֹא נִמְצָא אוֹתוֹ דָּבָר, רַק בְּדָבָר אוֹרִיָּה הִחֲתִי. רַק לְמַעַט הוּא בָּא. בְּדָבָר אוֹרִיָּה, וְלֹא בְּאוֹרִיָּה. וְהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אָמַר, וְאוֹתוֹ הִרְגִּיתָ בְּחָרֵב בְּנֵי עֲמוּנָה. וְכָל חָרֵב בְּנֵי עֲמוּנָה הָיָה חָקוּק בּוֹ נַחֲשׁ עֵקֶם, דְּיוֹקָן שֶׁל דְּרָקוֹן, וְהוּא עֲבוּדָה זָרָה שְׁלֵהֶם. אָמַר הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, נָתַתָּ כַח לְאוֹתוֹ שְׁקוּץ. (שְׁכִינָה שְׁחָרַב בְּנֵי עֲמוּנָה הִתְגַּבְּרָה אוֹתָהּ שָׁעָה עַל אוֹרִיָּה, כִּמְהָ חֹזֶק הִתְחַזַּק אוֹתוֹ נַחֲשׁ עֵקֶם) מִשּׁוֹם שֶׁבִּשְׁעָה שֶׁהִרְגִּנוּ בְּנֵי עֲמוּנָה אֶת אוֹרִיָּה, וְעֲמִי רַבִּים מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְהִתְגַּבְּרָה בְּאוֹתָהּ שָׁעָה חָרֵב בְּנֵי עֲמוּנָה, כִּמְהָ חֹזֶק הִתְחַזְּקָה אוֹתָהּ עֲבוּדָה זָרָה שְׁקוּץ.

וְאֵם תֹּאמַר שְׁאוֹרִיָּה לֹא הָיָה צָדִיק, כִּינֵן שִׁכָּתוּב עָלָיו אוֹרִיָּה הִחֲתִי - לֹא כֵן! צָדִיק הוּא הָיָה, אֲלֵא שְׁשֵׁם מְקוֹמוֹ הָיָה חֲתִי, כִּמּוֹ שְׁנֶאמַר וַיִּפְתַּח הַגִּלְעָדִי, עַל שֵׁם מְקוֹמוֹ נִקְרָא כֵן. וְעַל זֶה בְּדָבָר אוֹרִיָּה הִחֲתִי, שֶׁשְׁקוּץ בְּנֵי עֲמוּנָה הִתְגַּבְּרָה עַל מַחְנֶה אֱלֹהִים, שֶׁמַּחְנוֹת דָּוִד הָיוּ מִמֶּשׁ דְּיוֹקָן שְׁלֵמַעֲלָה, וּבְאוֹתָהּ שָׁעָה שְׁפָגֶם דָּוִד מַחְנֶה זֶה, פָּגֶם לְמַעֲלָה מַחְנֶה אַחֵר. וְעַל זֶה אָמַר דָּוִד, לֵךְ לְבִדְךָ חֲטָאֲתִי. לְבִדְךָ וְלֹא לְאַחֵר. שֶׁהוּא הָיָה אוֹתוֹ הַחֲטָא שֶׁחֲטָא אֵלָיו. וְזֶהוּ בְּדָבָר אוֹרִיָּה, וְזֶהוּ בְּחָרֵב בְּנֵי עֲמוּנָה. כְּתוּב, כִּי ה' עֵינָיו מִשְׁטָטוֹת בְּכָל הָאָרֶץ, אֵלּוֹ הַנִּקְבּוֹת. וְכְתוּב, (זְכוּרִיה ד') עֵינֵי ה' הִמָּה מְשׁוּטָטִים, אֵלּוֹ הַזְּכָרִים. וְהָרִי הֵם יְדוּעִים. דָּוִד אָמַר (תהלים

עֲשִׂיתִי לְמַעַן תִּצְדַּק בְּדִבְרֶךָ תִּזְכָּה בְּשִׁפְטֶךָ: ז הֵן
בְּעֵוֶן חוֹלָלְתִּי וּבַחֲטָא יַחֲמֹתֵנִי אֲמִי: ח הֵן אֲמַת חֲפִצָּת
בְּטַחֲוֹת וּבְסַתֵּם חֲכָמָה תוֹדִיעֵנִי: ט תַּחֲטָאֵנִי בְּאִזְוָב
וְאַטְהֵר תִּכְבֹּסֵנִי וּמִשְׁלֵג אֶלְבִּין: י תִּשְׁמִיעֵנִי שִׁשׁוֹן

— זוהר תהלים —

נא) וְהִרַע בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי. בְּעֵינֶיךָ? לִפְנֵי עֵינֶיךָ הָיָה צָרִיךְ
לִהְיוֹת! אֵלָּא מָה זֶה בְּעֵינֶיךָ? אָמַר דָּוִד, בְּאוֹתוֹ מְקוֹם
שִׁחְטָאֵתִי, בְּעֵינֶיךָ הָיָה. שְׁהִיִּיתִי יוֹדֵעַ שְׁהֵרִי עֵינֶיךָ הָיוּ זְמִינִים
וְעוֹמְדִים לִפְנֵי וְלֹא הִחְשַׁבְתִּי אוֹתָם, הֵרִי הַחֲטָא שִׁחְטָאֵתִי
וְעֲשִׂיתִי, בְּאִיזָה מְקוֹם הָיָה? בְּעֵינֶיךָ.

לְמַעַן תִּצְדַּק בְּדִבְרֶךָ תִּזְכָּה בְּשִׁפְטֶךָ (נא, ו): וְלֹא יִהְיֶה לִי
פֶתַח חוֹן פֶּה לֹאמֹר לִפְנֶיךָ. בֹּא וּרְאֵה, כָּל אֲמֵן כְּשֶׁמְדַבֵּר,
הוּא מְדַבֵּר בְּאִמְנוֹתוֹ. דָּוִד הָיָה בְּדַחַן הַמֶּלֶךְ, וְאָף עַל גִּב שְׁהֵיָה
בְּצַעַר, כִּינֹן שְׁהֵיָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, שָׁב לְבַדְחָנוֹתוֹ כְּמוֹ שְׁהֵיָה כְּדִי
לְבַדַּח אֶת הַמֶּלֶךְ. אָמַר, רַבּוֹן הָעוֹלָם, אֲנִי אִמְרָתִי (שם כו) בְּחֻנְנִי
ה' וְנִסְנִי, וְאַתָּה אִמְרָתְּ שְׁלֹא אוֹכַל לַעֲמֹד בְּנִסְיוֹנֶךָ. הֵרִי חֲטָאֵתִי
לְמַעַן תִּצְדַּק בְּדִבְרֶךָ וִיִּהְיֶה דְבָרְךָ אֱמֶת, שְׁאֵלְמָלָא לֹא חֲטָאֵתִי,
יִהְיֶה דְבָרִי אֱמֶת, וִיִּהְיֶה דְבָרְךָ בְּרִיקָנוֹת. עֲכָשׁוּ שִׁחְטָאֵתִי, כְּדִי
שְׁהֵיָה דְבָרְךָ אֱמֶת, נִתְתִּי מְקוֹם לְצַדִּיק דְבָרֶיךָ, לְכֹן עֲשִׂיתִי,
לְמַעַן תִּצְדַּק בְּדִבְרֶךָ תִּזְכָּה בְּשִׁפְטֶךָ. חֲזֹר דָּוִד לְאִמְנוֹתוֹ וְאָמַר
תוֹךְ צַעֲרוֹ דְבָרִי בְּדַחְנוֹת לְמֶלֶךְ. שְׁנִינוּ, דָּוִד לֹא הָיָה רְאוּי
לְאוֹתוֹ הַמַּעֲשֶׂה, שְׁהֵרִי הוּא אָמַר, (שם קט) וְלִפִּי חָלַל בְּקִרְבִּי

וְכַתוּב, (שמואל ב טו) וְדָוִד עָלָה בְּמַעְלָה הַזֵּיתִים עָלָה וּבִכְהָ
וְרָאשׁ לֹו חֲפוּי וְהוּא הֵלֵךְ יָחַף. רֹאשׁ לֹו חֲפוּי וְיָחַף
לָמָּה? אֵלֹא הָיָה נִזּוֹף, עָשָׂה עֲצָמוֹ נִזּוֹף לְקַבֵּל עֲנָשׁ, וְהֵם הָיוּ
רְחוּקִים מִמֶּנּוּ אַרְבַּע אַמּוֹת. אֲשֶׁרִי הָעֶבֶד שֶׁכָּךְ עוֹבֵד לְרַבּוֹ
וּמוֹדֵעַ לַחֲטָאוֹ לָשׁוּב מִמֶּנּוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה. בֹּא וּרְאֵה, יוֹתֵר
הָיָה מֶה שֶׁעָשָׂה לֹו שְׁמָעִי בֶּן גֵּרָא מִכָּל הַצָּרוֹת שֶׁעָבְרוּ עָלָיו
עַד אוֹתוֹ הַיּוֹם, וְלֹא הִשִּׁיב דָּוִד כְּנִגְדּוֹ דָּבָר, שֶׁכָּךְ הָיָה רֹאשׁ
לֹו, וּבִזָּה הִתְכַּפְּרוּ חֲטָאֵיו. עֲכָשׁוּ יֵשׁ לְהִתְבּוֹנֵן, שְׁמָעִי הָיָה
תַּלְמִיד חֹכֵם, וְחִכְמָה רַבָּה הָיְתָה בּוֹ, לָמָּה יָצָא לְדָוִד וַעֲשָׂה
לֹו כָּל מֶה שֶׁעָשָׂה? אֵלֹא מִמָּקוֹם אַחֵר הָיָה הַדָּבָר, וְהִכְנִיס לֹו
בְּלִבּוֹ דָּבָר זֶה, וְכָל זֶה לְתוֹעֲלָתוֹ שֶׁל דָּוִד, שֶׁהָיָה מֶה שֶׁעָשָׂה
לֹו שְׁמָעִי, גֵּרָם לֹו לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה וְשֹׁבֵר לִבּוֹ בַּשֹּׁבֵר
רַב, וְשֹׁפֵךְ הַרְבֵּה דַמְעוֹת מִתּוֹךְ לִבּוֹ לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
וְעַל זֶה אָמַר, כִּי ה' אָמַר לֹו קַלֵּל. יָדַע שֶׁהָיָה מִמָּקוֹם עֲלִיּוֹן

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

יָרַד הַדָּבָר. שְׁנֵי צוּנוּיִים צָוָה דָּוִד אֶת שְׁלֹמֹה בְּנוֹ - אֶחָד שֶׁל יוֹאָב, וְאֶחָד שֶׁל שְׁמַעִי, עִם שְׁאָר הַצּוּנוּיִים שֶׁצָּוָה אוֹתוֹ. שֶׁל יוֹאָב - שִׁכְתּוֹב (מַלְכִים א ב) וְגַם אֶתָּה יִדְעָתָּ אֵת עֲשֵׂה לִי יוֹאָב בֶּן צְרוּיָה. דָּבָר נִסְתָּר הָיָה, שֶׁהָרִי אָפְלוּ שְׁלֹמֹה לֹא הָיָה לוֹ לְדַעַת. אֲלֹא מִשּׁוֹם שְׁאֲחֵרִים יִדְעוּ (אוֹתוֹ), זֶה הַתְגַּלָּה לְשְׁלֹמֹה. וְעַל זֶה אָמַר, וְאֶתָּה יִדְעָתָּ וְגו', מָה שֶׁלֹּא רָאוּי לָךְ לְדַעַת.

שֶׁל שְׁמַעִי - שִׁכְתּוֹב וְהִנֵּה עִמָּךְ שְׁמַעִי בֶן גֵּרָא. מָה זֶה וְהִנֵּה עִמָּךְ? מִזְמָן הוּא עִמָּךְ תָּמִיד, רַבּוֹ הָיָה, וּמִשּׁוֹם כֶּךָ לֹא אָמַר לוֹ עַל יוֹאָב וְהִנֵּה עִמָּךְ יוֹאָב. אֲבָל שְׁמַעִי זֶה שֶׁנִּמְצָא תָּמִיד עִמּוֹ, אָמַר וְהִנֵּה עִמָּךְ. וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ וַיִּקְרָא לְשְׁמַעִי וַיֹּאמֶר בְּנֵה לָךְ בֵּית בִּירוּשָׁלַם. אֵיפֹה הִיא חֻכְמָתוֹ שֶׁל שְׁלֹמֹה בָּזָה? אֲלֹא הִכָּל עֲשֵׂה בְּחֻכְמָה, וּלְכָל הַצְדָּדִים הוּא הַתְּבוּנָן. שֶׁהָרִי שְׁמַעִי הָיָה חָכֵם, וְאָמַר שְׁלֹמֹה, אֲנִי רוֹצֵה שֶׁתִּגְדֹּל תּוֹרָה עַל יְדֵי שְׁמַעִי וְלֹא יֵצֵא הַחוּצָה. עוֹד דָּבָר אַחֵר הַשְּׂגִיחַ שְׁלֹמֹה בְּחֻכְמָה, שִׁכְתּוֹב (שְׁמוֹ אֶל ב טז) יֵצֵא יִצְוֹא וּמִקְלָל. מָה זֶה יֵצֵא יִצְוֹא פְּעָמִים? מִסְפִּיק וַיֵּצֵא וַיִּקְלָל (לו). אֲלֹא יִצְיָאָה אַחַת - שֶׁיֵּצֵא מִבֵּית מְדַרְשׁוֹ לְדוֹד, וַיִּצְיָאָה אַחַת - שֶׁיֵּצֵא מִירוּשָׁלַם אֶל עֲבָדוֹ שְׁמַת עָלָיו. יִצְיָאָה אַחַת לַמֶּלֶךְ, וַיִּצְיָאָה שְׁנִיָּה לְעֲבָדִים. וְכָל זֶה רָאָה שְׁלֹמֹה וְהַשְּׂגִיחַ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ אוֹתָהּ הַיִּצְיָאָה הַשְּׁנִיָּה, וְעַל זֶה אָמַר וְהָיָה בְּיוֹם צֵאתָךְ. יִדַּע שֶׁבִּיצְיָאָה יָמוּת. וְעַפְרָ בְּעַפְרָ מָהוּ? אָמַר שְׁלֹמֹה, אֶל אָבִי זֶה הָיָה בְּעַפְרָ, אֶל שְׁמַעִי זֶה יִהְיֶה בְּמִים,

זוהר תהלים

שְׁכָתוֹב וְהָיָה בַּיּוֹם צֵאתְךָ וְעִבְרָתְךָ אֶת נֶחַל קִדְרוֹן. שָׁם עָפָר וְכָאֵן מַיִם. שְׁנִיָּהֶם דָּן שְׁלֵמָה, לְהָיוֹת עָפָר וּמַיִם כְּמוֹ סוּטָה, לְמִי שֶׁהִסְטִין דְּרָכּוֹ לְאֲבִיו.

בְּתוֹב וְהוּא קָלְלָנִי קָלְלָה נִמְרָצָת. וּכְתוּב וְאַשְׁבַּע לוֹ בַּה' לֵאמֹר אִם אֲמִיתָךְ בַּחֲרָב. וְכִי שְׁמַעִי הִיא טַפֵּשׁ? שְׁאַלוּ כִּךְ הַשְּׂבִיעַ אוֹתוֹ, שֶׁלֹּא יֹאמֶר בַּחֲרָב לֹא, אֲבָל בַּחֲנִית אוֹ בַּחֶץ כֵּן. אֲלֹא שְׁנֵי דְבָרִים יֵשׁ כָּאֵן. אֶחָד אָמַר הַתִּינוּק, בָּנוּ שֶׁל הֶדֶג הַגָּדוֹל, אוֹתוֹ שֶׁקְשָׁקְשׂוּ עוֹלָיִם לְרוֹם הָעֲנָנִים. שְׂבֻעָתוֹ שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ, כְּשֶׁהָיָה רוֹצֵה לְהַשְׁבֵּעַ, הִיא מוֹצִיא אֶת חֲרָבּוֹ שֶׁשֵּׁם הִיא חֲקוֹק שֵׁם חֲקוֹק וְשֵׁם נִשְׁבַּע. וְכִךְ עָשָׂה לְשִׁמְעִי, שֶׁכְּתוּב וְאַשְׁבַּע לוֹ בַּה' לֵאמֹר אִם אֲמִיתָךְ בַּחֲרָב. בַּמָּה הִיְתָה הַשְּׂבֻעָה הַזֹּאת? בַּחֲרָב. (בַּחֲרָב הַזֹּאת שֶׁהֵשֵׁם הַקָּדוֹשׁ רָקַק בָּהּ שְׂבֻעָה) בַּחֲרָב נִשְׁבַּע. וְדָבָר אֲחֵר דִּין שְׁלֵמָה. אָמַר, בְּקָלְלָהּ בָּא אֵל אָבִי, בְּדְבָרִים - הָרִי דְבָרִים אֵלָיו. וּבִשְׁם הַמֶּפָּרֶשׁ הֶרֶג אוֹתוֹ וְלֹא בַּחֲרָב. וְלִכֵּן שְׁלֵמָה עָשָׂה כִּכֵּךְ. עֲכָשׁוּ יֵשׁ לְהַתְּבַנֵּן, שֶׁכִּינּוֹן שְׂדוּד הַשְּׂבִיעַ אוֹתוֹ, לָמָּה הֶרֶג אוֹתוֹ, שֶׁנֶּרְאָה שֶׁשְּׂבֻעָה זוֹ הִיְתָה בַּעֲלִילָה, שֶׁהָרִי הִלֵּב וְהִפָּה לֹא הָיוּ כְּאֶחָד? אֲלֹא וּדְאִי דָּוִד לֹא הֶרֶג אוֹתוֹ, וְהָרִי יָדוּעַ, כָּל אִיבָרֵי הַגּוֹף מְקַבְּלִים הַכֹּל, וְהִלֵּב לֹא מְקַבֵּל אֶפְלוֹ כְּחוֹט שֶׁל נִימָה שֶׁל שַׁעֲרָה. דָּוִד הַמֶּלֶךְ הִיא הִלֵּב, וְקַבֵּל מֶה שֶׁלֹּא רָאוּי לוֹ לְקַבֵּל, וּמִשּׁוֹם כֵּךְ, וַיִּדְעָתָ אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה לוֹ כְּתוּב. וְעוֹד, שֶׁהָרִי הָאֵילָן גּוֹרֵם לְהִיּוֹת נוֹטָר וְנוֹקֵם כְּנַחֲשׁ.

וְשִׂמְחָה תִּגְלָנָה עֲצָמוֹת דָּבִית: יֵא הִסְתֵּר פָּנֶיךָ מִחֲטָאֵי
וְכָל עֲוֹנֹתַי מִחֵה: יב לֵב טָהוֹר בָּרָא לִי אֱלֹהִים
וְרוּחַ נָכוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי: יג אֵל תִּשְׁלִיכֵנִי מִלִּפְנֶיךָ וְרוּחַ

— זוהר תהלים —

וְרוּחַ נָכוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי - זו רוחו של המשיח וְדוֹד הַתַּפְּלָל
אותו רוח נכון חדש בקרבי.

לֵב טָהוֹר בָּרָא לִי אֱלֹהִים וְגו', (נא, יב): [זוהר ח"א 9' וישב (דף קצב):
[[רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח, (תהלים נא) לֵב טָהוֹר בָּרָא לִי אֱלֹהִים
וְרוּחַ נָכוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי. אֵת הַפְּסוּק הַזֶּה בִּאֲרוּהוּ, אָבֵל לֵב
טָהוֹר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (מלכים א ג) וְנָתַתָּ לְעִבְדְּךָ לֵב שֹׁמֵעַ וְגו',
וְכָתוּב (משלי טו) וְטוֹב לֵב מְשֻׁתָּה תָמִיד, וּמִשּׁוֹם כֵּן לֵב טָהוֹר
וְדָאִי. וְרוּחַ נָכוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי - זֶהוּ רוח נכון וְדָאִי, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית א) וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם,
וְהַתְּעוֹרְרוֹ, זו רוחו של המשיח, וְהַתְּעוֹרְרוֹ (יחזקאל יא) וְרוּחַ
חֲדָשָׁה אֶתֵּן בְּקִרְבְּכֶם. וְדוֹד הַתַּפְּלָל, אוֹתוֹ רוח נכון חֲדָשׁ
בְּקִרְבִּי.

מִשּׁוֹם שֶׁיֵּשׁ מֵהֶצֶד הָאֲחֵר לֵב טָמֵא וְרוּחַ עוֹנֵים שֶׁמְסֻטָּה אֵת
בְּנֵי הָעוֹלָם, וְזוֹ הִיא רוח טָמְאָה שֶׁנִּקְרָאת רוח עוֹנֵים,
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה יט) ה' מָסַךְ בְּקִרְבָּהּ רוח עוֹנֵים, וְעַל כֵּן
וְרוּחַ נָכוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי. מֵה זֶה חֲדָשׁ? זֶה חֲדוּשׁ הַלְבָּנָה.
בְּשָׁעָה שֶׁמִּתְחַדָּשֶׁת הַלְבָּנָה, דּוֹד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל חַי וְקַיִם, וּמִשּׁוֹם
כֵּן חֲדָשׁ. רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ. אָמַר רַבִּי
יוֹסִי לְרַבִּי אֶלְעָזָר, זֶה שֶׁכָּתוּב (מלכים א כב) וַיֵּצֵא הָרוּחַ וַיַּעֲמֵד

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

לפני ה' ויאמר אני אפתנו ויאמר ה' אליו במה. ויאמר אצא והייתי רוח שקר בפי כל נביאיו ויאמר תפתה וגם תוכל צא ועשה כן. ושנינו שהיתה רוח נבות היזרעאלי. וכי הנשמות, כיון שעולות ועומדות למעלה, הן יכולות לשוב לעולם הזה? והדבר תמוה שאמר, אצא והייתי רוח שקר בפי וגו'.

ועוד, מה הטעם נענש עליו אחאב? שהרי דין התורה ששם שמואל לפני ישראל כך הוא, שכתוב (שמואל א ח) את שדותיכם וכרמיכם וזיתיכם הטובים יקח, ואם אחאב נטל אותה כרם בנבות, דין היה! ועוד, שהיתה לו כרם אחרת, או זהב, ולא רצה! אמר לו, יפה שאלת. בא ראה, הרוח הזו שאמרו שהיא רוח של נבות, כאן יש להסתכל - וכי הרוח של נבות יכולה לעלות ולעמד לפני הקדוש ברוך הוא לבקש שקר, שכתוב ויצא הרוח? ואם הוא צדיק, איך יבקש שקר בעולם ההוא, שהוא עולם של אמת? ומה בעולם הזה לא צריך צדיק שקר, בעולם ההוא לא כל שכן? ואם אינו צדיק, איך יכול לעמד לפני הקדוש ברוך הוא? אלא ודאי נבות לא היה כל כך צדיק לעמד לפני הקדוש ברוך הוא, אלא רוח אחרת היתה ששלטה בעולם, שזוהי רוח שתמיד עומדת ועולה לפני הקדוש ברוך הוא, וזוהי שמסטה את בני העולם לשקר, ומי שהוא רגיל בשקר, משתדל תמיד בשקר, ועל זה אמר אצא והייתי רוח שקר וגו', ועל כן הקדוש ברוך הוא אמר לו צא ועשה כן. צא מכאן, כמו שבארוהו שכתוב (תהלים קא) דבר שקרים

— זוהר תהלים —

לא יכון לנגד עיני, ומשום זה היא רוח שְׁקֵר וְדָאִי. ועוד, על מה שְׁהָרַג אֶת נְבוֹת וְנָטַל אֶת כְּרָמוֹ, לְמָה הָרַג אוֹתוֹ הָרַג? אֲלֹא שְׁהָרַג אוֹתוֹ בְּלִי דִין נֶעְנֵשׁ. הָרַג אוֹתוֹ בְּלִי דִין וְנָטַל אֶת כְּרָמוֹ, וּמִשּׁוּם כֵּךְ כְּתוּב (מלכים א כא) הִרְצַחְתָּ וְגַם יִרְשָׁתָּ, וְעַל כֵּן נֶעְנֵשׁ. וּבֹא וְרֵאֵה כִּמָּה הֵם בְּנֵי אָדָם בְּעוֹלָם שְׁרוּחַ הַשָּׁקֶר הַזֶּה מִסֻּטָּה אוֹתָם בַּשָּׁקֶר, וְהוּא שׁוֹלֵט בְּעוֹלָם בְּכִמָּה צִדִּידִים וּבְכִמָּה מַעֲשִׂים, וְהִנֵּה בְּאַרְנוֹ אֶת הַדְּבָרִים. וְעַל כֵּן דּוֹד הַמֶּלֶךְ בִּקֵּשׁ לְהַשְׁמֵר מִמֶּנּוּ וּרְצָה לְצַאת מִתּוֹךְ הַטְּמָאָה, שְׁכָתוּב (תהלים נא) לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹהִים וְרוּחַ נָכוֹן חִדָּשׁ בְּקִרְבִּי. זֶה הֵיא רוח נָכוֹן, וְהָאֲחֵר הוּא רוח שְׁקֵר. וְעַל כֵּן שְׁתִּי דְרַגּוֹת הֵן, אַחַת קְדוּשָׁה וְאַחַת טְמֵאָה.

קִרְבֵּן בֹּא לְהִתְקַרֵּב לִפְנֵי ה' וּלְעוֹרֵר חֲסִידִים

לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹהִים וְגו', (נא, יב): [זוהר ח"א פ' ויקרא (דף ק"ח)] רַבִּי חִזְקִיָּה הָיָה מְצוּי לִפְנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר לוֹ, זֶה שְׁנִקְרָא קִרְבֵּן, קְרוּב הָיָה צָרִיף לְהִיּוֹת, אוֹ קְרִיבוֹת. מַה זֶה קִרְבֵּן? אָמַר לוֹ, הֵרִי זֶה יְדוּעַ לַחֲבֵרִים, קִרְבֵּן הוּא מֵאוֹתָם הַכְּתָרִים הַקְּדוּשִׁים שְׁנִקְרָבִים כָּלֶם כְּאַחַד וְנִקְשְׂרִים זֶה עִם זֶה עַד שְׁכָלֶם נַעֲשִׂים אַחַד, בְּיַחְוֹד שְׁלָם, לְתַקֵּן אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ כְּרָאוּי. זֶהוּ שְׁכָתוּב קִרְבֵּן לֵה'. קִרְבֵּן שֶׁל אוֹתָם כְּתָרִים קְדוּשִׁים לֵה' הוּא, לְהַתְתַּקֵּן הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ וּלְיַחְדּוֹ כְּרָאוּי כְּדִי שְׁיִמְצְאוּ רַחֲמִים בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. וְהַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ שֶׁהִתְעַטֵּר בְּעִטְרוֹתָיו לְבִשָּׁם אֶת הַכֹּל. וְכָל זֶה כְּדִי לְעוֹרֵר רַחֲמִים וְלֹא לְעוֹרֵר דִּין. וּמִשּׁוּם כֵּךְ לֵה' הוּא, וְלֹא לֵאלֹהִים. לֵה' – אֲנוּ

קִדְשֶׁךָ אֶל תִּקַּח מִמֶּנִּי: יְד הַשִּׁיבָה לִי שְׁשׁוֹן וְשַׁעֲךָ וְרוּחַ
נְדִיבָה תִסְמְכֵנִי: מו אֲלַמְּדָה פִּשְׁעִים דְּרַכֶּיךָ וְחַטָּאִים
אֵלֶיךָ יָשׁוּבוּ: מז הִצִּילֵנִי מִדְּמִים אֱלֹהִים <sup>הַחֲזֵק בְּעַל הַיְּבוֹלוֹת
וּבְעַל הַחַטּוֹת בָּרוּךְ</sup> אֱלֹהֵי
תְשׁוּעָתִי תִרְנֵן לְשׁוֹנִי צִדְקָתְךָ: יז אֲדַנִּי שְׁפָתִי
תִּפְתָּח וּפִי יִגִּיד תִּהְלֶתְךָ: יח כִּי לֹא תַחֲפֹץ זָכַח וְאַתָּה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

צְרִיכִים לְעוֹרֵר רַחֲמִים, וְלֹא לֵאלֹהִים. אָנוּ רוֹצִים רַחֲמִים וְלֹא
דִּין. אָמַר, אֲשֶׁרִי חֲלָקִי שֶׁשָּׂאֵלְתִּי וְהִרוּחָתִי אֶת הַדְּבָרִים הַלָּלוּ,
וְזֶהוּ בְּרוּר הַדָּבָר. אָבֵל הָרִי כְּתוּב, (תהלים נא) לֵב טָהוֹר בָּרָא לִי
אֱלֹהִים וּגו', (נא, יב) לֵב נִשְׁכָּר וְנִדְפָּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה. זִבְחֵי
אֱלֹהִים כְּתוּב, וְלֹא זִבְחֵי ה'. אָמַר לוֹ, וְדַאי כִּן זֶה, קָרַבְּנָן
אֱלֹהִים לֹא כְּתוּב, אֲלֵא זִבְחֵי אֱלֹהִים. וְלִכְּנָן שְׁחִיטָתָן בְּצַפּוֹן,
שֶׁהָרִי זִבְיָהּ הִיא בְּשִׁבִּיל אֱלֹהִים, אוֹתוֹ הֵצֵד שֶׁל הַגְּבוּרָה
שֶׁיִּתְבַּשֵּׁם וְיִשְׁבֹּר אֶת רוּחַ הַדִּין, וְיַחַלֵּשׁ הַדִּין, וְיִתְגַּבְּרוּ רַחֲמִים
עַל דִּין. וְעַל כֵּן זִבְחֵי אֱלֹהִים, לְשִׁבֹּר אֶת הַפֶּחַ וְהַתְקַף שֶׁל הַדִּין
הַקָּשָׁה, שֶׁכְּתוּב רוּחַ נִשְׁבָּרָה, שֶׁתִּהְיֶה אוֹתָהּ רוּחַ הַתְקִיפָה
נִשְׁבָּרָה, וְלֹא יִתְגַּבֵּר רוּחָהּ וְכֹחָהּ וְתִקְפָּה. וְאִזּוֹ אָדָם צָרִיךְ לַעֲמֹד
עַל הַמְּזִבַּח בְּרוּחַ נִשְׁבָּרָה, וְיִתְבַּיֵּשׁ בְּמַעֲשָׁיו, כְּדִי שֶׁתִּהְיֶה
אוֹתָהּ רוּחַ תְּקִיפָה שְׁבוּרָה, וְהַפֶּל כְּדִי שֶׁהַדִּין יִתְבַּשֵּׁם, וְיִתְגַּבְּרוּ
הַרַחֲמִים עַל הַדִּין.

כַּאֲשֶׁר הִפָּה פּוֹתַח בְּתַפְלָה עִם הַשְׂכִּינָה אִזּוֹ הַיְּהוָה יַעֲנֶה מִיָּד

אֲדַנִּי שְׁפָתִי תִפְתָּח וּגו' (נא, יז): [תיקוני זוהר תקונא תמני סרי (דף לד

— זוהר תהלים —

ע"א (זוהר תורה) אֲדָנִי שִׁפְתֵי תִפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתְךָ, אֲדֹנָי עוֹלָה בַּמִּסְפָּר הֵיכָל־לִשָּׁה וְנֹאמַר (חֲבִקוּק ב') וְה' בְּהִיכַל קִדְשׁוֹ הֵס מִפְּנֵיו כָּל הָאָרֶץ, זִכָּאֵי הוּא מִי שְׁזוּכָה לִיכְנֵס לְהִיכָלוֹ שֶׁל הַקִּבְ"ה לַחֲזוֹת אֶת הַמֶּלֶךְ וְהַמְטְרוֹנָה, זִכָּאֵי הִפָּה שֶׁתִּשְׁרָה בּוֹ תִּפְלָה שֶׁהִיא אֲדֹנָיִי שְׁאוּמְרִים אֱלֹהֵי אֲדֹנִי שִׁפְתֵי תִפְתָּח, וְזִכָּאִין הַשִּׁפְתִּים שֶׁהֵן שְׁעָרֵי הֵיכָל, כַּדְמִיּוֹן אֱלֹהֵי שְׁנֹאמַר בִּהְיוֹן פִּתְחוֹ לִי שְׁעָרֵי צֶדֶק, שְׁכָאֲשֶׁר הִפָּה פוֹתַח בַּתִּפְלָה עִם הַשְׁכִּינָה אֲזִי הוִי"ה יַעֲנֵה מִיד, זִש"כ (יִשְׁעִי נח) אֲזִי תִקְרָא וְה' יַעֲנֵה, א"ז מִסְפָּר ח', וְהֵן ח' אוֹתִיּוֹת שֶׁל הוִי"ה אֱהִי"ה, וְה' יַעֲנֵה, הוּא וּבֵית דִּינּוֹ, וְזֵהוּ הוִי"ה אֲדֹנָיִי יֵאֱהָדוֹנָה"י. וְכּוּא וְרֹאֵה אִם הָאָדָם עוֹלָה בַּמַּחֲשַׁבְתּוֹ בַּתִּפְלָתוֹ עִם הַשְׁכִּינָה, וְכִמּוֹ כֵּן בְּכָל מִצְוָה וּמִצְוָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, מִיד כְּשֶׁהוּא דוֹפֵק בַּפֶּתַח הֵיכָל הַמֶּלֶךְ הֵן נִבְיָא אוֹ חוּזָה אוֹ חֲכָם אוֹ צִדִּיק אוֹ חֲסִיד, מִדִּי כְּשֶׁהוּא קוֹרָא לִפְנֵי הַשֹּׁעַר אִם הַשְׁכִּינָה עֲלָתָה שְׁמָה אֲזִי הוִי"ה יַעֲנֵה מִיד, וְלֹא יִמָּתִין לַעֲבֹד אוֹ לִשְׂרַשֵּׁר שִׁפְתָּח לוֹ, אֲלֹא הַקִּבְ"ה מִמֶּשׁ פוֹתַח לוֹ מִתּוֹךְ הַחֲבִיבוֹת וְהָאֱהָבָה שִׁישׁ לוֹ אֵלֶיהָ כַּחֲתָן אֶל הַכֹּלֵהִי וְאִם הַשְׁכִּינָה לֹא עֲלָתָה בַּתִּפְלָה הֵיכָל אוֹ בַּעֲשִׂיַת מִצְוָה, אִין הַקִּבְ"ה מַחֲשִׁיבּוֹ שִׁיפְתָּח לוֹ הֵיכָלוֹ, וְאִפִּילוֹ לֹא עַל יְדֵי שְׁלִיחַ, וְאִין הוּא כְּדָאֵי לִיכְנֵס לְהִיכָל הַמֶּלֶךְ, עוֹלִיו נֹאמַר בַּחוּץ תַּעֲמֹד, וּמִבְחוּץ נוֹתְנִים לוֹ

— זִי הַזֹּהַר —

קה. כֹּאן יִתְבָּאֵר הַסּוּד לֹאמַר פֶּסוּק זֶה קוּדֵם כָּל הַתִּפְלָה שֶׁבִּלְחָשׁ: קו. וּבַעֲבוּר סוּד זֶה נִתְקַן לּוֹמַר קוּדֵם כָּל מִצְוָה וְתִפְלָה לְשֵׁם יְחִוּד קוּב"ה וּשְׁכִינִתָּה:

עוֹלָה לֹא תִרְצֶה: יִט זְבָחִי אֱלֹהִים הקדש בעל חובלות
ובעל חבולות ביום רוּחַ נִשְׁבְּרָה
לֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְבָה אֱלֹהִים הקדש בעל חובלות
ובעל חבולות ביום לֹא תִבְזֶה:

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

בקשתו על ידי שליח או ממונה, ואם גם תפלתו אינה עולה כראוי דוחים אותה החוצה וסוגרים השערים בפניה, ועליה נאמר (משלי א) אז יקראנני ולא אענה ישחרנני ולא ימצאנני, כמו כן כאשר קוראים ישראל כל אחד ואחד להקב"ה בקריאת שמע או בתפלה או בכל מצוה, אם השכינה איננה שם גם הוא לא נמצא שם, זש"כ (שמות כ) בכל המקום אשר אזכיר את שמ"י אבוא אליך וברכתיך.

כִּי לֹא תַחֲפֹץ זֶבַח וְגו' (נא, יח): [זוהר ח"ב פ' משפטים (דף ק"ז.)] **כְּתוּב**
כִּי לֹא תַחֲפֹץ זֶבַח וְאַתָּנָה עוֹלָה לֹא תִרְצֶה. זְבָחִי אֱלֹהִים
רוּחַ נִשְׁבְּרָה לֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְבָה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה. כִּי לֹא תַחֲפֹץ
זֶבַח, וְכִי לֹא רוּצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁיקְרִיבוּ לְפָנָיו קָרְבָן,
וְהָרִי הוּא תִקֵּן לְרָשָׁעִים קָרְבָן שִׁיקְרִיבוּ וְיִתְכַפֵּר לָהֶם חַטָּאִים?
אֲלֹא שְׂדוּד אָמַר אֵת זֶה לְשֵׁם אֱלֹהִים, וְקָרְבָן לֹא מְקַרְבִּים
לְשֵׁם אֱלֹהִים, אֲלֹא לְשֵׁם יו"ד ה"א וָא"ו ה"א. שֶׁהָרִי לְדִין
הַקָּשָׁה, מִדַּת הַדִּין, לֹא מְקַרְבִּים קָרְבָן, שְׂכָתוֹב (ויקרא א) אָדָם
כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָן לַה'. לַה', וְלֹא לְשֵׁם אֱלֹהִים. וְכִי תִקְרִיב
קָרְבָן מִנְחָה לַה'. זֶבַח תוֹדָה לַה'. זֶבַח שְׁלָמִים לַה'. וּמִשּׁוֹם
כֶּף, כִּיּוֹן שְׂדוּד הַמֶּלֶךְ אָמַר לְאֱלֹהִים, הַצִּטְרֶךְ לְכַתֵּב כִּי לֹא
תַּחֲפֹץ זֶבַח וְאַתָּנָה עוֹלָה לֹא תִרְצֶה. שֶׁהָרִי לְשֵׁם הַזֶּה לֹא
מְקַרְבִּים, אֲלֹא רוּחַ נִשְׁבְּרָה, שְׂכָתוֹב זְבָחִי אֱלֹהִים רוּחַ

— זוהר תהלים —

נשְׁבְּרָה. קֶרֶן שֶׁל אֱלֹהִים הוּא עֶצֶב וְשִׁבְרוֹן לֵב. וּמִשּׁוּם כֵּן, מִי שֶׁחָלַם חֲלוֹם רַע, צָרִיךְ לְהִרְאוֹת עֲצָבוֹת, שֶׁהָרִי בְּמִדַּת אֱלֹהִים (דיו) עוֹמֵד, וְזָבַח שֶׁל מִדַּת הַדִּין צָרִיךְ עֲצָבוֹת וְרוּחַ נִשְׁבְּרָה, וְאוֹתָהּ עֲצָבוֹת מְרַפֵּאת אֶת הַחֲלוֹם הָרַע, וְלֹא שׁוֹלֵט עָלָיו הַדִּין. שֶׁהָרִי הַזֶּבַח שָׂרְאוּי לְמִדַּת הַדִּין, הַקָּרִיב לְפָנֶיהָ.

כ נִשְׁבֵּר וְנִדְכָּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה. מַה זֶּה לֹא תִבְזֶה? מִכָּלל שֵׁשׁ לֵב שֶׁהוּא בּוֹזֶה? כֵּן. זֶהוּ לֵב שֶׁהוּא גָּאָה, לֵב בְּגִסּוֹת הָרוּחַ, הֵינּוּ לֵב בּוֹזֶה, אֲבָל לֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְכָּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה. הַיְטִיבָה כְּרִצּוֹנָךְ אֶת צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַיִם. מַה זֶּה הַיְטִיבָה? נִרְאֶה שֶׁהָרִי טוֹב יֵשׁ בָּהּ, וְעִכְשָׁו הַיְטִיבָה עַל אוֹתוֹ הַטּוֹב?! וְדַאי כֵּן הוּא, שֶׁהָרִי מִן הַיּוֹם שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִשְׁתַּדַּל בְּבִנְיַן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁלְמַעֲלָה עַד עִכְשָׁו, אוֹתָהּ הִטְבָּה שֶׁל רְצוֹן לֹא שָׁרְתָה עַל אוֹתוֹ הַבְּנִין, וְעַל כֵּן לֹא נִתְקַן. שֶׁהָרִי בִשְׁעָה שֶׁהִרְצוֹן הָעֲלִיּוֹן יִתְעוֹרֵר, הוּא יֵיטִיב וַיִּדְּלִק אֶת הַמְּנוֹרוֹת שֶׁל אוֹתוֹ הַבְּנִין וְאוֹתוֹ הַמַּעֲשֶׂה, שֶׁאִפְלוּ הַמְּלָאכִים שֶׁל מַעֲלָה לֹא יוֹכְלוּ (לֹא) לְהִסְתַּכֵּל בְּאוֹתוֹ בֵּית מִקְדָּשׁ וְלֹא בְּאוֹתוֹ בְּנִין, וְאִזּוּ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְכָל הַמַּעֲשֶׂה נִתְקַן.

כֹּאשֶׁר בָּא אָדָם לְהִטְמֹא בַּחֲטָאֵיו מִמְּשִׁיךְ עָלָיו רוּחַ מִצַּד הַטְּמֵאָה וּמִתְגָּאָה עַל הָאָדָם וְשׁוֹלֵט עָלָיו לְכָל רְצוֹנוֹ

זְבַחִי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבְּרָה וְגו' (נא, יט): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף ר"מ.)]
רַבִּי אֲבָא פָתַח, (תהלים נא) זְבַחִי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבְּרָה וְגו'.
פְּסוּק זֶה פִּרְשׁוּהוּ, שֶׁרְצוֹן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵין רְצוֹנוֹ

ב הַיְטִיבָה בְּרִצּוֹנָה אֶת צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַם:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּקִרְבָּן שֶׁל אָדָם עַל חַטָּאיו, אֲלֵא רוח נשְׁבְּרָה. וּבְנֵי אָדָם לֹא יוֹדְעִים מָה אומְרִים. וְכֵךְ שְׁמַעְנוּ מִהַמְּנוּרָה הַקְדוּשָׁה, שֶׁפֶּאֶשֶׁר בָּא אָדָם לְהַטְמִיא בַּחַטָּאיו, מִמְּשִׁיךְ עָלָיו רוח מַצַּד הַטְמָאָה, וּמִתְגָּאָה עַל הָאָדָם וְשׁוֹלֵט עָלָיו לְכָל רִצּוֹנוֹ. וְאוֹתוֹ צַד הַטְמָאָה מִתְגַּבֵּר בְּכחוֹ וּמִתְחַזֵּק, וְשׁוֹלֵט עָלָיו שִׁיעָשָׂה רִצּוֹנוֹ. בָּא אָדָם וְשׁוֹלֵט עָלָיו לְהַטְהֵר – מִטְהַרִּים אוֹתוֹ. בְּזִמְנֵי שְׁהִיָּה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּם, הַקָּרִיב קָרְבָּנוֹ – כָּל כַּפָּרָה שְׁלוֹ תְלוּיָה עָלָיו, עַד שֶׁהִתְחַרַּט וְשִׁבֵּר לְאוֹתָהּ הָרוּחַ מִתּוֹךְ גְּאוֹתוֹ וְהַשְׁפִּיל אוֹתָהּ. וְזוּהִי הַשְׁבִּירָה שֶׁל אוֹתָהּ דְּרָגָה שֶׁל טְמָאָה. וְכַאֲשֶׁר נִשְׁבַּרְת אוֹתָהּ רוח הַטְמָאָה וּמִקָּרִיב קָרְבָּנוֹ, זֶהוּ שֶׁמִּתְקַבֵּל בְּרִצּוֹן כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ.

וְאַם לֹא נִשְׁבַּרְת אוֹתָהּ רוח, אֵין קָרְבָּנוֹ כָּלוּם, וְנִמְסָר לְכָלֵבִים, שֶׁהָרִי קָרְבָּן זֶה אֵינוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲלֵא מִהַכְּלָבִים. וּמַשּׁוּם זֶה זִבְחֵי אֱלֹהִים כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ הוּא רוח נִשְׁבְּרָה, שִׁישְׁבֵּר אוֹתָהּ רוח טְמָאָה וְלֹא תִשְׁלֹט. וְעַל זֶה מִי שִׁישְׁבֵּר אוֹתָהּ כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ, עָלָיו כְּתוּב, (תהלים עח) רוח הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב. שִׁיְהִיָּה אוֹתוֹ אָדָם בְּהִבְטָחָה שֶׁלֹּא יָשׁוּב אֲצִלוֹ לְעוֹלָמִים. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב וְלֹא יָשׁוּב. לֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְּכָה – אוֹתוֹ אָדָם שֶׁלֹּא הִתְגָּאָה וְלֹא הִתְעַנֵּג בְּתַעֲנוּגֵי הָעוֹלָם – אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה, בְּכָבוֹד הוּא אֲצִלוֹ.

הַיְטִיבָה בְּרִצּוֹנָהּ וּגו' (נא, כ): [זוהר ח"ב פ' משפטים (דף
 [C.12] תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַם. וְכִי מִיּוֹם שֶׁהִשְׁתַּדַּל

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

בְּבִנֵּי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ עַד עֲכָשׁוּ לֹא בָּנָה אוֹתָם? (א) אִם
 חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַיִם עַד עֲכָשׁוּ לֹא בָּנָה - בֵּית הַמִּקְדָּשׁ עַל
 אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה. אֲלֹא שָׁכַל מַעֲשֵׂי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵינָם
 כַּמַּעֲשֵׂי בֶן אָדָם. כְּשֶׁבָנִי אָדָם בָּנוּ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לְמַטָּה,
 בַּהֲתַחֲלָה עָשׂוּ אֶת חוֹמוֹת הָעִיר, וּלְבִסּוֹף עָשׂוּ אֶת בֵּית
 הַמִּקְדָּשׁ. חוֹמוֹת הָעִיר בַּהֲתַחֲלָה כְּדִי לְהִגֵּן עֲלֵיהֶם, וְאַחֵר
 כִּךְ בָּנִין הַבֵּית. וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא כֵךְ, אֲלֹא בּוֹנֵה
 בַּתַּחֲלָה אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וּבִסּוֹף כְּשִׁיּוּרִיד אוֹתוֹ מִן הַשָּׁמַיִם
 וַיּוֹשִׁיב אוֹתוֹ עַל מְקוֹמוֹ, אֲזִי יִבְנֶה אֶת חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַיִם,
 שֶׁהֵן חוֹמוֹת הָעִיר. וְעַל זֶה אָמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשָּׁלוֹם,
 (תהלים נא) הִיטִיבָהּ בְּרָצוֹנָךְ אֶת צִיּוֹן - בַּהֲתַחֲלָה, וְאַחֵר כֵּךְ
 תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַיִם. כָּאֵן יֵשׁ סוּד. כָּל הַמַּעֲשִׂים שְׁעוֹשֶׂה
 הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, בַּהֲתַחֲלָה מְקַדִּים אוֹתוֹ שְׁלִבְחוּץ, וְאַחֵר
 הַמֶּלֶךְ שְׁלִפְנִים, וְכָאֵן לֹא כֵךְ. בֹּא וּרְאֵה, כָּל אוֹתָם הַמַּעֲשִׂים
 שְׁעוֹשֶׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמְקַדִּים אוֹתוֹ שֶׁל בַּחוּץ, הַמֶּלֶךְ
 הַקָּדִים בְּמַחְשָׁבָה, וּבְמַעֲשֶׂה אוֹתוֹ שֶׁל בַּחוּץ, שֶׁהֵרִי כָּל
 קִלְפָּה הִיא מֵצֵד הָאֲחֵר, וְהַמֶּלֶךְ מִן הַמֶּלֶךְ, וְתִמִּיד הֵצֵד הָאֲחֵר
 מְקַדִּים וְגָדֵל וּמַתְרַבֶּה וְשׁוֹמֵר הַפְּרִי. כִּיּוֹן שֶׁמַּתְרַבֶּה, זוֹרְקִים
 אוֹתוֹ הַחוּצָה, וַיְכִיֵּן רָשָׁע וְצַדִּיק יִלְבֹּשׁ, וְזוֹרְקִים אֶת אוֹתָהּ
 קִלְפָּה, וּמְבָרְכִים אֶת הַצַּדִּיק בְּעוֹלָם. אֲכַל כָּאֵן, בְּבִנֵּי בֵּית
 הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁהֵצֵד הָרַע יַעֲבֹר מִהָעוֹלָם - לֹא צָרִיךְ, שֶׁהֵרִי
 הַמֶּלֶךְ וְהַקִּלְפָּה שָׁלוּ הָיָה. הַקָּדִים הַמֶּלֶךְ, שֶׁכְּתוּב הִיטִיבָהּ
 בְּרָצוֹנָךְ אֶת צִיּוֹן - בַּהֲתַחֲלָה, וְאַחֵר כֵּךְ תִּבְנֶה חוֹמוֹת

כא אז תחפץ זבחי צדק עולה וכליל אז יעלו על
מוזבח פרים:

— זוהר תהלים —

ירושלם. אותה חומה החיצונית, שהיא קלפה, שלו היא
ממש, שכתוב (זכריה ב) ואני אהיה לה נאם ה' חומת אש
סביב. אני ולא הצד הרע.

ישראל הם הממח העליון של העולם. ישראל עלו
במחשבה בתחלה. העמים עובדי עבודת
כוכבים ומזלות, שהם קלפה, הקדימו, שכתוב (בראשית לו)
ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך
לבני ישראל. ועתיד הקדוש ברוך הוא להקדים את הממח
בלי קלפה, שכתוב (ירמיה ב) קדש ישראל לה' ראשית
תבואתה. הממח קודם לקלפה. ואף על גב שהממח יעמד
בלי קלפה, מי הוא שיושיט יד לאכל ממנו? משום שכל
אכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם ה'.

ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי

אז תחפץ וגו' (נא, כא): [זוהר ח"ב פ' משפטים (דף ק"ז)], באותו זמן,
(תהלים נא) אז תחפץ זבחי צדק. היות שהרי אז יתחבר הכל
בחבור אחד, ויהיה השם שלם בכל תקונו, ואז הקרבן יהיה
שלם לה' אלהים. שעכשו אלהים לא מתחבר לקרבן,
שאלמלא התחבר בו, כמה אלהים יעלו אזנים להתחבר
לשם. אבל באותו זמן, (שם פו) כי גדול אתה ועושה נפלאות
אתה אלהים לבדך. ואין אלהים אחר. ובאותו זמן כתוב,

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

(דברים לב) רְאוּ עֲתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא וְאֵין אֱלֹהִים עִמָּדִי. (ראו עתה) רְאוּ כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא גָדוֹל, מִה זֶה עֲתָה? אֵלָּא שְׁלֹא הָיָה קִדְּם לָכֵן, וּבִאֲוֹתוֹ זְמַן זֶה יִהְיֶה. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, עֲתָה רְאוּ מִה שְׁלֹא יִכְלָתֶם לִרְאוֹת מִקִּדְּם לָכֵן. כִּי אֲנִי אֲנִי, לְמָה פְּעָמִים? אֵלָּא כְּדִי לִדְיֵק, שֶׁהֲרִי אֵין שָׁם אֱלֹהִים, אֵלָּא הוּא. שֶׁהֲרִי כִּמְה פְּעָמִים שֶׁנֶּאֱמַר אֲנִי פֶּעַם אַחַת וְלֹא יוֹתֵר, וְהָיָה שָׁם הֵצֵד הָאֲחֵר. אֲבָל עֲכָשׁוּ אֲנִי אֲנִי הוּא וְאֵין אֱלֹהִים עִמָּדִי, שֶׁהֲרִי כָּל הֵצֵד הָאֲחֵר הָעֵבֶר, וְדוֹקָא אֲנִי אֲנִי. אֲנִי אֲמִית וְאַחִיָּה. עַד עֲכָשׁוּ הַמַּחַ הָיָה מִן הֵצֵד הָאֲחֵר. מִכָּאן וְהִלָּאָה, אֲנִי אֲמִית וְאַחִיָּה. מִכָּאן שֶׁבִּאֲוֹתוֹ הַזְּמַן, כָּל אוֹתָם שְׁלֹא טַעְמוֹ טַעַם הַמּוֹת - מִמֶּנּוּ יִהְיֶה לָהֶם מוֹת, וְיָקִים אוֹתָם (מִיד). לְמָה? כְּדִי שְׁלֹא תִשָּׂאֵר מֵאוֹתָהּ הַזֶּהֱמָה בְּעוֹלָם כָּלֵל, וְיִהְיֶה עוֹלָם חָדָשׁ בְּמַעֲשֵׂי יְדֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

נב א לְמִנְצָה מִשָּׁכִיל לְדָוִד: ב בָּבֹא דֹאֵג הָאֲדָמִי
וַיִּגְד לְשָׂאוֹל וַיֹּאמֶר לוֹ בָּא דָּוִד אֶל בֵּית
אֲחִימֶלֶךְ: ג מָה תִּתְּהַלֵּל בְּרָעָה הַגְּבוּר חֶסֶד אֵל כָּל
חַיִּים: ד חַיִּים תִּחְשַׁב לְשׁוֹנֵךְ כְּתַעַר מְלָטֵשׁ עִשָּׂה
רַמְיָה: ה אֲחַבֵּת רָע מִטּוֹב שֶׁקֶר מִדְּבַר צֶדֶק סָלַח:
— שִׁמוּשׁ תַּהֲלִים —

להסיר המורגל מדבר לשון הרע

בבוא דואג וגו' (נב, ב) [שימוש תהלים לפרק נב] להסיר המורגל מלדבר
לשון הרע, כתוב אותו ותלהו עליו.

— שִׁמוּשׁ תַּהֲלִים —

חמור גורם לחטא גם כן נענש עליו

בבוא דואג האדמי וגו' (נב, ב): [זוהר ח"ב (דף רכז.) זוהר תורה]
בבוא דואג האדמי וַיִּגְד לְשָׂאוֹל וַיֹּאמֶר לוֹ בָּא דָּוִד
אֶל בֵּית אֲחִימֶלֶךְ. אמר רבי אבא בוא וראה דוד כמה שהוא
היה בורח מלפני שאול, בזה גרם שנאבדו כל אותן כהני
נוב, ולא נשאר מכלם אלא אביתר בלבדו שברח, וזאת גרם
כמה רעות בישראל, מת שאול ובניו ונפלו מישראל כמה
אלפים ורעבות, ועכ"ז חטא ההוא היה תולה על דוד
לגבות ממנו, עד שכל זרע דוד נאבדו ביום אחד, ולא
נשאר מהם אלא יואש בלבדו שנגנב, כדמיון שלא נשאר
מאחימלך אלא אביתר בלבדו, ועד זמן רב חטא ההוא היה
תולה לעשות דין על נוב בשביל אותו החטא של נוב,
שכתוב (ישעי' י) עוד היום בנוב לעמוד, וזה נתבאר.

ו אַחֲבֵת כָּל דְּבָרֵי בָלַע לְשׁוֹן מְרָמָה: ז גַּם אֵל יִתְצַדֵּק
 לְנֶצַח יַחֲתִיד וַיִּפְתָּח מֵאֵהָל וְיִשְׁרָשֶׁד מֵאֶרֶץ חַיִּים סֶלָה:
 ח וַיֵּרְאוּ צַדִּיקִים וַיֵּירְאוּ וְעָלְיוּ יִשְׁחַקּוּ: ט הִנֵּה הַגִּבּוֹר לֹא
 יֵשִׁים אֱלֹהִים <sup>הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַיְּבוֹלוֹת
 וּבְעַל הַנְּבוֹנוֹת בָּרוּךְ</sup> מְעִיזוֹ וַיִּבְטַח בְּרַב עֲשָׂרוֹ יַעֲזֹ
 בַּחֲזוֹתָיו: י וְאֲנִי בְּזִית רַעְנָן בְּבֵית אֱלֹהִים <sup>הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַיְּבוֹלוֹת
 וּבְעַל הַנְּבוֹנוֹת בָּרוּךְ</sup> בְּטַהֲרִיתִי

— זוהר תהלים —

דוד המלך נקרא זית רענן

וְאֲנִי בְּזִית רַעְנָן בְּבֵית וְגו' (נב, י): [זוהר ח"ג פ' שלח לך (דף קס"ד:)]
 וּבִשְׁעָה שְׁכָתוֹב וְלֹא יִסְפָּה שׁוֹב אֵלָיו עוֹד, לֹא יָדַע אָדָם
 לֶאֱזֹן הֶלֶכָה, וְהִיא שָׁבָה לְמִקּוֹמָהּ וְנִגְנְזָה בְּפֶתַח זֶה, וְהִיא תִקַּח
 עֲטָרָה בְּפִיהָ וְתֵשִׁים עַל רֹאשׁ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, הַגִּיעַ וְלֹא הִגִּיעַ,
 וְאָז כְּתוּב, (תהלים כא) תֵּשִׁית לְרֹאשׁוֹ עֲטָרַת פָּז. וְכִיּוֹן שִׁיקְרָא
 מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּסִפּוֹר תּוֹרָה, יִקּוּמוּ שְׁנֵי נִשְׁרִים, זֶה מִכָּאן וְזֶה
 מִכָּאן, וְיוֹנָה מִתְּכּוֹפֶפֶת, וּמֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ יוֹרֵד, וְעֲטָרָה עַל
 רֹאשׁוֹ, עַד מְדֻרְגָּה אַחֲרוֹנָה. וְשְׁנֵי נִשְׁרִים פּוֹרְחִים לְמַעְלָה עַל
 רֹאשׁוֹ, וְיוֹנָה שָׁבָה וְעֲטָרָה בְּפִיהָ, וַיִּקְבְּלוּ אוֹתָהּ שְׁנֵי נִשְׁרִים
 אֵלָיו. דָּוִד הַמֶּלֶךְ נִקְרָא זִית רַעְנָן לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
 שְׁכָתוֹב (תהלים נב) וְאֲנִי בְּזִית רַעְנָן בְּבֵית וְגו'. עֲלֵה זִית – זֶה מֶלֶךְ
 הַמְּשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וְזֶהוּ שְׁרָמְזָה יוֹנָה זו בִּימֵי נֹחַ, שְׁכָתוֹב (בראשית
 ח) וְהִנֵּה עֲלֵה זִית טָרֶף בְּפִיהָ. אוֹתוֹ עֲלֵה זִית טָרֶף וְנִחְטָף
 לְכַבּוֹדוֹ, בְּמָה? בְּפִיהָ. שְׁעוֹמֶדֶת עַל רֹאשׁוֹ, וּמִקְבֵּל כְּבוֹד
 מִיוֹנָה זו. וְמָה שְׁכָתוֹב טָרֶף וְלֹא טָרְפָה, (אלא) כְּזֹכֵר הַזֶּה
 שְׁעוֹשֶׂה חֵיל וּמִנְצֵחַ. בִּישִׁיבַת הָרִקִּיעַ יוֹנָה זָכָר הוּא. מִתּוֹךְ

בְּחֶסֶד אֱלֹהִים תִּקְוָה כְּעֹלָם וָעֶד: יֵא אֲוֹדָךְ לְעֹלָם כִּי
תקוה בעל חובלות
 ובעל תבואות ביום
 עֲשִׂיתָ וְאֶקְוֶה שְׁמֶךָ כִּי טוֹב נֶגֶד חֲסִידֶיךָ:

— זוהר תהלים —

שְׁנַקְרָא יוֹנָה כְּתוּב כְּנֻקְבָּה, וְכְתוּב כְּזָכַר בְּזִמְן שְׁמַקְבֵּל
 כְּבוֹד זָה.

אֲוֹדָךְ לְעֹלָם כִּי עֲשִׂיתָ וְאֶקְוֶה מָה זֶה כִּי עֲשִׂיתָ וְלֹא כְתוּב מָה?
 כִּי טוֹב נֶגֶד חֲסִידֶיךָ וְכִי לִגְבִּי אַחֵר אֵינוֹ כִּי טוֹב?

אֲוֹדָךְ לְעֹלָם כִּי עֲשִׂיתָ וְגו'. (נב, יא): [זוהר ח"ג פ' ויקרא (דף כ"א.)]
 רַבִּי יוֹסִי פֶתַח, (שופטים ד) וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ בָּרַק אִם תִּלְכִּי
 עִמִּי וְהִלַּכְתִּי וְגו', מָה זֶה אוֹמֵר? אֵלֹא אָמַר בָּרַק, הוֹאִיל וְרוּחַ
 הַקֹּדֶשׁ שׁוּרָה עָלֶיהָ, בְּזִכּוֹתָהּ אֶנְצֵל וְלֹא יִשְׁרָה עָלֵי נֶזֶק. וּמָה
 בָּרַק סָמוּךְ עַל אִשָּׁה לְהַנְצִיל בְּגִלְלָהּ – אָנוּ, שֶׁהַתּוֹרָה עִמָּנוּ,
 שֶׁהִיא שְׁמוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה. יֵשְׁבוּ
 בְּתוֹךְ אוֹתָהּ הַמַּעֲרָה כָּל אוֹתוֹ הַיּוֹם, וְכִשְׁפָּרְדַּת הַלֵּילָהּ, הָאִירָה
 הַלְבָּנָה בַּמַּעֲרָה. עָבְרוּ שְׁנֵי סוֹחָרִים וַחֲמוּרֵיהֶם טְעוּנִים מֵיָּין
 וּמִמָּאֶכֶל לַעֲצָמָם, נָחוּ עַל מִטְעָנָם, וְאוֹמְרִים זֶה לָזֶה: נִלּוֹן
 כָּאֵן, נִתֵּן אֶכֶל וּמִשְׁתָּה לַחֲמוּרִים, וְאָנוּ נִכְנָס לַמַּעֲרָה הַזֹּאת. אָמַר
 לוֹ חֲבֵרוֹ: טָרָם שְׁנַכְנַס, תֹּאמַר לִי הַפְּסוּק הַזֶּה שְׁאִינוֹ מִיָּשָׁב.

אָמַר לוֹ: מָה הוּא? אָמַר לוֹ: דְּבַר אֶחָד, שְׁכָתוּב (תהלים נב)
 אֲוֹדָךְ לְעֹלָם כִּי עֲשִׂיתָ וְגו'. מָהוּ כִּי עֲשִׂיתָ וְלֹא כְתוּב
 מָה? וְכְתוּב כִּי טוֹב נֶגֶד חֲסִידֶיךָ, וְכִי לְאַחֵר אֵינוֹ טוֹב? לֹא
 הִיא בִּידּוֹ? אָמַר: אוֹי לְסַחֲוֹרְתָנוּ שְׁעֻזְבָּנוּ אֶת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא בְּגִלְלָהּ. רַבִּי חִיָּיא וְרַבִּי יוֹסִי שֶׁהָיוּ יוֹשְׁבִים בַּמַּעֲרָה

— זוהר תהלים —

שְׁמַחוּ. אָמַר רַבִּי חֵיָא לְרַבִּי יוֹסִי, וְלֹא אָמַרְתִּי לָךְ שְׂכַשְׁעוּשָׁה
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נֵס, בְּכָל הוּא עוֹשֶׂה? יֵצֵאוּ.

פְּשִׁיזָאוּ, הַקָּדִים רַבִּי חֵיָא וּפְתַח, (ישעיה נז) שְׁלוֹם שְׁלוֹם
לְרַחוּק. שְׁנֵי שְׁלוֹמוֹת כָּאן, אֶחָד לְרַחוּק וְאֶחָד
לְקָרוֹב, וְהַכֹּל אֶחָד. לְרַחוּק – שְׁנַעֲשֶׂה קָרוֹב. (ועוד לרחוק) זֶהוּ
בְּעָלֵי הַתְּשׁוּבָה, שֶׁקֹּדֶם הָיָה רַחוּק, וְעַכְשָׁיו הוּא קָרוֹב. וְעוֹד
רַחוּק – כְּשֶׁאֵדָם מִתְּרַחֵק מִהַתּוֹרָה, רַחוּק הוּא מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא. וּמִי שֶׁקָּרוֹב לַתּוֹרָה, מְקָרֵב אוֹתוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עִמּוֹ,
וְעַכְשָׁיו הִתְחַבְּרוּ עִמָּנוּ וְתִכְנְסוּ לַמַּעֲרָה. בָּאוּ אוֹתָם סוֹחְרִים
וְהִשְׁתַּתְּפוּ עִמָּם. שִׁחְרְרוּ אֶת הַמַּשָּׂא מִחֲמוּרֵיהֶם וְתִקְּנוּ לָהֶם
אָכֵל, וַיֵּצְאוּ כֻּלָּם לְפִי הַמַּעֲרָה. אָמַר אֶחָד מִהַסּוֹחְרִים: יֹאמְרוּ
לָנוּ בְּעָלֵי הַתּוֹרָה אֶת הַפֶּסוּק הַזֶּה, אוֹדֶךָ לְעוֹלָם כִּי עָשִׂיתָ
וְאַקְנֶה וְגו'. כִּי עָשִׂיתָ, מָה זֶה כִּי עָשִׂיתָ, וְלֹא כָתוּב מָה? וְכָתוּב
כִּי טוֹב נִגַּד חֲסִידֶיךָ, וְכִי לִגְבִּי אַחֵר אֵינוֹ כִּי טוֹב? אָמַר רַבִּי
חֵיָא, כִּי עָשִׂיתָ וְדָאִי. וּמָה עָשִׂיתָ? לְעוֹלָם. שֶׁבִּגְלַל זֶה הָעוֹלָם
שְׁעָשָׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהִתְקִין אוֹתוֹ, מוֹדָה אָדָם לְקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּכָל יוֹם. וְאַקְנֶה שְׁמֶךָ כִּי טוֹב נִגַּד חֲסִידֶיךָ, כֵּן זֶה
וְדָאִי, כִּנְגַד אוֹתָם צַדִּיקִים, שְׁמוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּא
טוֹב, וְלֹא כִנְגַד הָרָשָׁעִים שֶׁמְבַזִּים אוֹתוֹ בְּכָל יוֹם וַאֲיֵנָם
עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה. אָמַר לוֹ, זֶה יָפָה, אֲבָל שְׁמַעְתִּי דְּבַר מֵאַחֲרֵי
הַכֶּתֶל, וַאֲנִי פוֹחַד לְגִלּוֹת. אָמְרוּ לוֹ רַבִּי חֵיָא וְרַבִּי יוֹסִי, אָמַר
דְּבָרְךָ, שְׁתוֹרָה אֵינָה יִרְשָׁה לְמָקוֹם אֶחָד.

אָמַר לָהֶם, יוֹם אֶחָד הָיִיתִי הוֹלֵךְ לָלוֹד וְנִכְנַסְתִּי לְעִיר,

ג' א לַמִּנְצָחַ עַל מַחֲלַת מִשְׁכִּיל לְדוֹד: ב אָמַר נָבִל
 בְּלִבּוֹ אֵין אֱלֹהִים ^{הַקִּיץ בְּעַל חִסְדוֹת} הַשְׁחִיתוּ וְהַתְּעִיבוּ עוֹל אֵין
 עֵשָׂה טוֹב: ג אֱלֹהִים ^{הַקִּיץ בְּעַל חִסְדוֹת} מִשְׁמִים הַשְׁקִיף עַל בְּנֵי
 אָדָם לְרֹאוֹת חַיֵּשׁ מִשְׁכִּיל דִּרְשׁ אֶת אֱלֹהִים ^{הַקִּיץ בְּעַל חִסְדוֹת}
 ד בָּלוּ סָג יַחֲדוּ נִאֲלָחוּ אֵין עֵשָׂה טוֹב אֵין גַּם אַחֵר:
 ה הֲלֹא יָדְעוּ פְּעָלֵי אֲנֹן אֲכָלִי עֲמִי אָכְלוּ לֶחֶם אֱלֹהִים
 לֹא קָרְאוּ: ו שָׁם פָּחַדוּ פָּחַד לֹא הָיָה פָּחַד בִּי ^{הַקִּיץ בְּעַל חִסְדוֹת}
 אֱלֹהִים ^{הַקִּיץ בְּעַל חִסְדוֹת} פָּזַר עֲצָמוֹת חֲנֹךְ הִבְשֵׁתָה בִּי אֱלֹהִים
 ז מֵאָסָם: ^{הַקִּיץ בְּעַל חִסְדוֹת} מִי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יִשְׁעוֹת יִשְׂרָאֵל בָּשׁוּב
 אֱלֹהִים ^{הַקִּיץ בְּעַל חִסְדוֹת} שְׁבוֹת עֲמֹו יִגַּל יַעֲקֹב יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל:

שימוש תהלים

להפחיד שונאיד

אמר נבל בלבו וגו' (נג, ב) [שימוש תהלים לפרק ג] להפחיד שונאיד
 אמור אותו עם שם שלו שהוא אי. א' מן "אמר, י' מן "ישמח דסוף
 המזמור ואמור אותו בכל יום.

זוהר תהלים

צדי"ק נקרא ששון

מִי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יִשְׁעוֹת יִשְׂרָאֵל וגו' (נג, ז): [זוהר ח"ג (דף ריב): זוהר
 תורה] יגל יעקב ישמח ישראל. אמר רבי אבא מהו שכתוב
 (ישעי' נה) כי בשמחה תצאו וגו', אלא כאשר יצאו ישראל מן
 הגלות השכינה תצא עמהם ועמה ישובו, זש"כ כי בשמחה

⚡ ————— ⚡ זוהר תהלים ⚡ ————— ⚡

תצאו וגו', וכתוב (שם נא) ופדויי ה' ישובון וגו' ששון ושמחה ישיגון, ששון זה הקב"ה, רבי יצחק אמר ששון זה צדי"ק, זש"כ (שם) ששון ושמחה ימצא בה, אמר רבי שמעון צדי"ק ששון נקרא, ומן היום שכנסת ישראל נפלה בגלות נמנעו הברכות מלהשפיע לעולם מן צדי"ק ההוא, אבל בזמן ההוא מה כתוב (שם יב) ושאתם מים בששון, זה צדי"ק, ממעיני הישועה, אלו חכמה ובינה, ד"א אלו נצח והוד, והכל מנביעת מעינות העמוקים, ואז (שם) ואמרת ביום ההוא אודך ה' וגו', צהלי ורני יושבת ציון וגו'.

זר א לַמִּנְצָח בְּנִינִת מִשְׁפִּיל לְדָוִד: ב בָּבֹא הַיָּפִים
וַיֹּאמְרוּ לְשֹׂאֵל הָלֹא דָוִד מִסְתַּתֵּר עִמָּנוּ: ג אֱלֹהִים
בְּשֹׁמֶךְ הוֹשִׁיעֵנִי וּבִגְבוּרַתְךָ תְּדִינֵנִי: ד אֱלֹהִים
שְׁמַע תַּפְלָתִי הָאֲזִינָה לְאִמְרֵי פִי:

תקנה בעל היכולת
ומעלה הבורות ביום

תקנה בעל היכולת
ומעלה הבורות ביום

— שִׁמּוֹשׁ תִּהְיֶה —

להנקה מאויבך

בבוא הזיפים וגו' (נד, ב) [שימוש תהלים לפרק נד]. אמור אותו ותנצל ותראה נקמה מאויבך. ושם שלו הוא י"ה. י' מן סוף המזמור "ראתה עיני, ה' מן ו' "מסתתר עמנו בגימטריא ה"א.

— זוהר תהלים —

הַמִּתְפַּלְלִים תַּפְלָתָם בְּלַחֵשׁ בְּכֹונֶת הַלֵּב שְׁלֹא נִשְׁמַע תַּפְלָה זו
לְאַחֵר זֹאת הַתַּפְלָה עוֹלָה וּמֵאֲזִינִים לָהּ כָּל הַמְּלָאכִים
שֶׁנִּקְרָאִים בְּעֵלֵי אֲזִינִים

אֱלֹהִים שְׁמַע תַּפְלָתִי וְגו' (נד, ד): [זוהר ח"ב (דף רב). זוהר תורה] אֱלֹהִים
שְׁמַע תַּפְלָתִי הָאֲזִינָה לְאִמְרֵי פִי. [אמרי פי, זאת היא תפלת
הלחש], ולמדנו כל אלה שמתפללים תפלתם בלחש בכונת הלב,
שלא נשמע תפלה זו לאחר, זאת התפלה עולה ומאזינים לה כל
המלאכים שנקראים בעלי אזנים, ואם זאת התפלה נשמעת לאזני
איש, אין מי שיאזין לה למעלה, ואין מאזינים לה אחרים מלבד
מי ששמע אותה בתחילה, לפיכך נצרך להשמר שלא ישמעו
תפלת הלחש אנשים, ועוד שדברי תפלת הלחש נאחזים בעולם
העליון, ודברי עולם העליון אין צריכים להשמע לאיש.

ה כִּי זָרִים קָמוּ עָלַי וְעֲרִיצִים בִּקְשׁוּ נַפְשִׁי לֹא שָׁמוּ
 אֱלֹהִים ^{הַקֹּדֶם בְּעַל הַכִּסֵּאִים} לְנִגְדָם סָלַח: ^{וּבְעַל הַמִּזְבֵּחַ בְּרוּם} הִנֵּה אֱלֹהִים עֶזְרִי
 לִי אֲדֹנָי בְּסִמְכֵי נַפְשִׁי: ז (ישוב) יָשִׁיב חָרָע לְשַׁרְרִי
 בְּאַמְתָּךְ הַצְמִיתָם: ח בְּנִדְבָה אֲזַבְּחָה לָךְ אוֹדָה שְׁמֶךָ
 יְחַנֵּנִי ^{אֱלֹהֵינוּ} כִּי טוֹב: ט כִּי מִכָּל צָרָה הִצִּילָנִי וּבְאִיבִי
 רָאִתָּה עֵינַי:

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

בְּמַעֲשֵׂה חֶסֶד אִישׁ לְמִטָּה מְעוֹרָר לְמַעְלָה

כִּי זָרִים קָמוּ עָלַי וְעֲרִיצִים בִּקְשׁוּ נַפְשִׁי וגו'. [זוהר ח"ג (דף צב:)]
 למדנו שישראל אכזריות נמנעת מהם יותר מכל שאר
 עמים, ובל יראה מישראל מעשה עריץ בעולם, שהרי כמה
 בעלי עינים עומדים אצל האיש בשעת מעשה כזה, זכאי הוא
 מי שמראה מעשה של חסד למטה, שהרי במעשה האיש
 תולה כל דבר לעורר למעלה ענין אחר.

י לחודש

זָה א לִמְנַצַּח בְּנִינִית מִשְׁכִּיל לָדוֹד: ב הַאֲזִינָה אֱלֹהִים
 תִּפְלְתִּי וְאֵל תִּתְּעַלֵּם מִתַּחֲנָתִי: ג חֲקִשְׁיָהּ
 לִי וַעֲנִי אֲרִיד בְּשִׁיחִי וְאֶחֱימָה: ד מִקּוֹל אוֹיֵב מִפְּנֵי עֲקַת
 רָשָׁע בִּי יָמִימוּ עָלַי אָנֹן וּבֹאֵף יִשְׁטָמוּנִי: ה לִבִּי יַחִיל
 בְּקִרְבִּי וְאִימוֹת מָוֶת נָפְלוּ עָלַי: ו יִרְאֶה וְרָעַד יָבֹא בִּי
 וְתִכְסֶּנִּי פִלְצוֹת: ז וְאָמַר מִי יִתֵּן לִי אֶכֶר בִּיזִינָה אֶעֱנֹפָה
 וְאֶשְׁבְּנָה: ח הִנֵּה אֶרְחִיק גֵּדֵד אֶלֶיךָ בַּמִּדְבָּר סֶלָה:
 ט אֶחֱיֶשֶׁה מִפְּלֹט לִי מִרוּחַ סָעָה מִסָּעָר: י בִּלְע אֲדֹנָי
 פִּלֵּג לְשׁוֹנֶם בִּי רֵאִיתִי חָמָם וְרִיב בָּעִיר: יא יוֹמָם וְלַיְלָה
 יִסּוּבְכָה עַל חוֹמֹתֶיהָ וְאָנֹן וְעַמָּל בְּקִרְבָּהּ: יב הַזֹּאת
 בְּקִרְבָּהּ וְלֹא יִמִּישׁ מִרְחֹבָהּ תֵּךְ וּמִרְמָה: יג בִּי לֹא אוֹיֵב
 יַחֲרֹפֵנִי וְאִשָּׁא לֹא מִשְׁנָאִי עָלַי תִּגְדִּיל וְאַסְתֵּר מִמֶּנּוּ:
 יד וְאַתָּה אֶנּוּשׁ בְּעֶרְבִי אֶלּוּפִי וּמִידְעִי: טו אֲשֶׁר יַחֲדוּ
 נִמְתִּיק סוֹד בְּבֵית אֱלֹהִים תִּהְלַךְ בְּרָגֶשׁ:
 טז (ישימות) יְשִׁי מָוֶת עָלֵימוּ יִרְדּוּ שְׂאוֹל חַיִּים בִּי רָעוֹת

————— שִׁמּוֹשׁ תְּהִלִּים —————

לכלב רע, ולשלם גמול לאויבך

האזינה אלהים תפלתי וגו' (נה, ב) [שימוש תהלים לפרק נה]. לשלם
 גמול לאויבך ושם שלו הוא ו"ה. ו' מן "ואתה, ה' מן האזינה.

בְּמִנְחָם בְּקֶרֶב: י' אֲנִי אֶל אֱלֹהִים אֶקְרָא
 וַיַּחֲזֹאֵנִי אֱלֹהֵי אֲבוֹתַי יְהוָה וְיִשְׁמַע קוֹלִי: יט פָּדָה בְּשָׁלוֹם נַפְשִׁי מִקֶּרֶב לִי
 וַיַּחֲזֹאֵנִי אֱלֹהֵי אֲבוֹתַי יְהוָה וְיִשְׁמַע קוֹלִי: יט פָּדָה בְּשָׁלוֹם נַפְשִׁי מִקֶּרֶב לִי

— זוהר תהלים —

בְּבֹקֶר שְׁהִיא שְׁעַת הַחֶסֶד מְסַפִּיק לוֹ בְּחֶסֶד בְּאַשִּׁיחָה וּבְמִנְחָה
 שְׁהִיא שְׁעַת הַדִּין הַקָּשָׁה צָרִיךְ הַמְּיָה וּמִשּׁוּם כֶּךָ וַאֲהָמָה

עֶרֶב וּבֹקֶר וְצִהָרִים וּגו' (נה, יח): [זוהר ח"א פ' חיי שרה (דף קלג.)] בֹּא
 רָאָה, דָּוִד בָּא וְאָמַר שְׁלֹשֶׁת זְמַנֵּי הַתְּפִלּוֹת הִלְלוּ, שְׁכָתוֹב
 (תהלים נה) עֶרֶב וּבֹקֶר וְצִהָרִים, הִנֵּה שְׁלֹשָׁה. וְהוּא לֹא הַתְּפִלָּה
 אֲלֵא שְׁנַיִם מֵהֶם, שְׁכָתוֹב אֲשִׁיחָה וַאֲהָמָה, וְלֹא יוֹתֵר. זֶה
 לַתְּפִלַּת הַבֹּקֶר – וְזֶה לַתְּפִלַּת הַמִּנְחָה. מִשּׁוּם כֶּךָ דִּיק אֲשִׁיחָה
 וַאֲהָמָה. בְּבֹקֶר, שְׁהִיא שְׁעַת הַחֶסֶד, מְסַפִּיק לוֹ בְּחֶסֶד
 בְּאַשִּׁיחָה. וּבְמִנְחָה, שְׁהִיא שְׁעַת הַדִּין הַקָּשָׁה, צָרִיךְ הַמְּיָה,
 וּמִשּׁוּם כֶּךָ וַאֲהָמָה. אַחֵר כֶּךָ כְּשֶׁנֶּחֱלַק הַלֵּילָה, הִיָּה קָם
 לְשִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת כְּרָאוּי, שְׁכָתוֹב (תהלים סב) וּבִלְיָלָה שִׁירָה
 עָמִי, וְהָרִי נִתְבָּאֵר.

עֶרֶב וּבֹקֶר וְצִהָרִים וּגו' (נה, יח) לָכֵן לֹא שָׁמּוּ אֶת תְּפִלַּת עֶרְבִית
 חוֹבָה שְׁאִין מִי שְׁיָכוֹל לַתְּקִנָּה כְּמוֹ יַעֲקֹב וְהָאִיךְ מִתְקַנֵּים
 הַתְּפִלָּה

עֶרֶב וּבֹקֶר וְצִהָרִים וּגו' (נה, יח): [זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קכ"ט:)]
 וְכָתוֹב (תהלים נה) עֶרֶב וּבֹקֶר וְצִהָרִים וּגו' פְּסוּק זֶה
 פְּרֻשׁוֹהוּ וְנִתְבָּאֵר, אֲבָל כָּאֵן עֵדֶן וְעֵדֶנִים הוּא שֶׁל תְּפִלַּת כָּל

— זוהר תהלים —

היום, וְהַחֲבֵרִים הִתְעוֹרְרוּ בְּשִׁלְשֶׁת הַזְמַנִּים הַלָּלוּ. עָרַב זוּהֵי אֶסְפֵּק לְרִיָּה שְׁלֹא מְאִירָה, וּבִקֵּר זוּהֵי אֶסְפֵּק לְרִיָּה הַמְּאִירָה, וְצִהָרִים – (אין זה מקום שגקרא חשך, אלא הוא מקום שעומד בין זה לזה, אבל הזמן של תפלת מנחה) מְקוֹם שֶׁהוּא נִקְרָא חֲשֶׁךְ, שְׁאָחוּז בְּעָרַב וְעוֹמֵד זֶה עִם זֶה. וְיִמָּה שְׁנֵאמַר צִהָרִים, שֶׁהוּא תִקְף חֲזֵק הַשֶּׁמֶשׁ, הוּא נִקְט בְּלִשׁוֹן מַעְלָה. וְכֵן הִיא הַדֶּרֶךְ – לְאִישׁ שָׁחַר קוֹרְאִים לוֹ לִבֵּן, וְנִקְט לִשׁוֹן מַעְלָה, וְלִפְעָמִים קוֹרְאִים לִלְבֵּן שָׁחַר, שְׁכַתוּב (במדבר יב) כִּי אִשָּׁה כְּשִׁית לָקַח. (עמוס ט) הֲלוֹא כַּבְנֵי כְּשִׁיִּים אַתֶּם לִי וְגו'. עָרַב זֶה – תְּפִלַּת עֲרֻבִית. וּמִשּׁוֹם שֶׁבְּעָרַב הַזֶּה מִתְעָרַב הַצַּד הָאֲחֵר שֶׁמִּחֲשִׁיךְ אֶת אוֹרוֹ וְשׁוֹלֵט בְּלִילָה, שָׁמוּ לוֹ רְשׁוּת, וְאֵין לוֹ זְמַן קְבוּעַ. אֲמֹרִים וּפְרָדִים מִתְאַפְּלִים בְּזְמַן הַזֶּה, וּמִכָּאן נִזְוָנִים כַּמָּה קְבוּצוֹת שֶׁל שָׁרִים שְׂיוּצָאִים וְשׁוֹלְטִים בְּלִילָה.

וְאַם תֵּאמַר, אִם כֵּן, הֲרֵי שְׁנִינוּ שֶׁכָּל אוֹתָם בְּעֲלֵי הַצַּד הָאֲחֵר שֶׁל רוּחַ הַטְּמָאָה לֹא שׁוֹלְטִים בָּאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה, וְהֲרֵי מְעוֹרְרִים אוֹתָם יִשְׂרָאֵל בָּזָה, וְאַסּוּר לְעוֹרְרָם לְשׁוֹרֵת עַל הָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה. אֲלֹא בְּלִילָה אוֹתוֹ הֶעָשָׂן עוֹלָה, וְלֹא עוֹלָה כְּמוֹ שֶׁבִּקְרָבֵן אַחֵר, שֶׁהִיָּה הֶעָשָׂן עוֹלָה בְּדֶרֶךְ יֵשֶׁר, וְכֵאן הִיָּה עוֹלָה אוֹתוֹ עָשָׂן לְנֶקֶב אֶחָד שֶׁל הַצָּפוֹן, שֶׁשֶּׁם כָּל מְדוּרִים שֶׁל רוּחוֹת רְעוּת. וְכִיּוֹן שֶׁאוֹתוֹ עָשָׂן עוֹלָה וּמַעְקֵם דֶּרֶךְ לְאוֹתוֹ צַד, כָּלֵם הָיוּ נִזְוָנִים וְעוֹמְדִים וְנִכְנָסִים לְמְקוֹמָם, וְלֹא הָיוּ יוֹצְאִים וְשׁוֹלְטִים בְּעוֹלָם. מִמֶּנָּה אֶחָד עוֹמֵד לְאוֹתוֹ הַצַּד שֶׁל אוֹתוֹ נִקֵּב שֶׁבְּצָפוֹן, בְּכָל אוֹתָם קְבוּצוֹת שֶׁל שָׁרִים, וְשָׁמוּ

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

סַנְגִּירִי"א, וּבִשְׁעָה שְׁאוּתוֹ עֲשֵׂן מַעַקִּים דְּרָכּוֹ וְעוֹלָה, הַמִּמָּנָה
 הַזֶּה וְשִׁשִּׁים אֶלֶף רַבּוֹא מַחֲנוֹת אַחֲרוֹת, כָּלֶם מִתְעַתְּדִים
 לְקַבְּלוֹ וְלַהֲזוֹן מִמֶּנּוּ, וְעוֹמְדִים בְּאוּתוֹ נֶקֶב, וְנִכְנָסִים בְּפֶתַח
 אֶחָד שֶׁנִּקְרָא קָרִי, וְזֶהוּ סוֹד הַכְּתוּב (ויקרא כו) וְאִם תֵּלְכוּ עִמִּי
 קָרִי וְגו'. וְכָתוּב, וְהִלַּכְתִּי עִמָּכֶם בַּחֲמַת קָרִי. בְּאוּתוֹ רָגַז הַיּוֹצֵא
 מִהַפֶּתַח שֶׁל קָרִי. וְאֵלּוּ הֵם שְׁמִשּׁוּטִים בְּלִילָה, וּבִשְׁעָה
 שֶׁהַנְּשִׁמוֹת יוֹצְאוֹת לַעֲלוֹת לְהִרְאוֹת לְמַעַלָּה, הֵם יוֹצְאִים
 וּמִקְטָרְגִּים בָּהֶם, וְלֹא יְכוּלִים לַעֲלוֹת וְלַהֲרִאוֹת לְמַעַלָּה, פָּרִט
 לְאוֹתָם חֲסִידִים קְדוֹשִׁים עֲלִיוֹנִים שֶׁהֵם בּוֹקְעִים רְקִיעִים
 וְאוֹרִים וְעוֹלָיִם, וּקְבוּצוֹת הַשָּׁרִים הֵלְלוּ יוֹצְאִים וּמוֹדִיעִים
 דְּבָרִים כּוֹזְבִים לְבְנֵי אָדָם, וְנִרְאִים לָהֶם בְּדַמְיוֹת אַחֲרוֹת,
 וְצוּחִקִים עֲלֵיהֶם, עַד שֶׁשׁוּפָכִים זֶרַע, וְנִקְרָאִים בְּעֲלֵי קָרִי,
 מִשּׁוּם שְׁאוּתָם שִׁיּוֹצְאִים מִפֶּתַח הַקָּרִי גֶרְמוֹ לָהֶם. וּבִשְׁעָה
 שֶׁמִּתְאַכְּלִים אֲמוּרִים וּפְדָרִים, אוֹתוֹ עֲשֵׂן הָיָה מְרוֹה אוֹתָם וְזָן
 אוֹתָם. כִּפִּי כְבוֹדָם כֵּךְ מְזוֹנָם מֵה שְׂרָאוּי לָהֶם. וּבִזֶּה לֹא יֵצְאוּ
 וְלֹא מִשּׁוּטִים בְּאַרְץ הַקְּדוּשָׁה.

עֶרֶב, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמות יב) וְגַם עֶרֶב רַב עָלָה אִתָּם. שְׁכָל
 אוֹתָן קְבוּצוֹת שָׂרִים מִתְעַרְבִּים בְּשִׁלְטוֹן הַלֵּילָה, וְלִכְן
 לֹא שָׁמוּ אֶת תְּפִלַּת עֶרְבִית חוֹבָה, שְׂאִין מִי שִׁיְכוּל לְתַקְנָהּ
 כְּמוֹ יַעֲקֹב, שֶׁהוּא הָיָה בַּעַל (מטהר) הַמִּשְׁכָּן וּמִתְקֵן אוֹתוֹ
 כְּרָאוּי. וְאַף עַל גַּב שֶׁהִיא רְשׁוּת, תְּפִלָּה זֹה הִיא כְּדִי לְהִגֵּן
 עֲלֵינוּ מִתּוֹךְ פֶּתַח בְּלִילוֹת, מִתּוֹךְ פֶּתַח שֶׁל כְּמָה צְדָדִים שֶׁל
 הַגִּיהֶנֶם, שֶׁהִרִי בְּאוֹתָהּ שְׁעָה טוֹרְדִים אֶת הַרְשָׁעִים בְּגִיהֶנֶם

— זוהר תהלים —

על כל אחד שנים מאשר ביום. ולכן מקדימים ישראל לומר "והוא רחום", שהוא משום פחד הגיהנם. ולא דין אחר אסור לעוררו, שנראה שהרי אין לו רשות לשבת להעביר את הדין מהעולם. ופחד של קטרוג הנשמות, כשרוצות לעלות למעלה כדי להראות לפני רבונם. ולכן אנו מקדימים "שומר את עמו ישראל לעד אמן". פחד של כמה מזיקים וקטרוגים שנמצאים בלילה, ויש להם רשות להזיק למי שיצא החוצה משער ביתו, ולכן אנו מקדימים "ושמר צאתנו ובאנו".

ועל כל זה, מתוך פחד של כל זה אנו מקדימים הגופות, הרוחות והנשמות למלכות העליונה, ששלטון הכל בידיה, ועל זה תפלת ערבית בכל לילה ולילה. עתה שקרבנות ומזבחות לא נמצאו, אנו עושים כל התקונים שאנו עושים על הסוד הזה. בחצות הלילה, כשמתעוררת רוח צפון, מכה בכל אותם מדורי הרוחות הרעות, ושובר אחד (סלע חזק) את הצד האחר, ונכנס ומשוטט למעלה ומטה, וכל אותן קבוצות של מחבלים נכנסות למקומן, ונשבר כחן ולא שולטות. ואז הקדוש ברוך הוא נכנס להשתעשע עם הצדיקים בגן עדן, והרי נתבאר. כשבא הבקר, אור היר ששלט בלילה נגזז מלפני אור היום, ואז הבקר שולט, ומעבר שלטונו של הערב. (ואז) הבקר הזה הוא בקר של אור ראשון, הבקר הזה משלים טוב לכל העולמים. ממנו גזונים עליונים ותחתונים. זה משקה את

זוהר תהלים

הִגֵּן. זוֹהִי שְׁמִירָה שֶׁל כָּל הָעוֹלָם. כָּאֵן הַסּוּד לְיִוְדַעִי מִדִּין:
מִי שְׂרוּצָה לָצֵאת לְדֶרֶךְ, יָקוּם בְּנֵגָה, וַיִּשְׁגִּיחַ בְּהִתְבּוֹנְנוֹת לְפִי
שְׁעָה לָצֵד מִזְרַח, וַיִּרְאֶה כְּמֶרְאֶה אוֹתוֹת שְׁמִכוֹת בְּרָקִיעַ, זוֹ
עוֹלָה וְזוֹ יוֹרֶדֶת, וְאַלֶּה הֵם הַתְּנוּצָצוֹת הָאוֹתוֹת שֶׁנִּכְרְאוּ בָּהֶם
שָׁמַיִם וָאָרֶץ.

אם הוא יודע בסוד אותן האותיות, שהם סוד השם הקדוש של ארבעים ושנים אותיות, ויזכירן כראוי ברצון הלב, יראה תוך אור הנגה של הרקיע שש יודי"ם, שלש לצד ימין ושלש לצד שמאל, ושלש ווי"ם שעולות ויורדות ונוצצות ברקיע. והן האותיות של ברכת כהנים, ואז יתפלל תפלתו ויצא לדרך, ודאי שכינה מקדימה עמו. אשרי חלקו. כשבא הבקר הזה, עמוד אחד נעוץ בצד דרום לתוך מתיחת הרקיע שעל גבי הגן, חוץ מאותו עמוד שנעוץ באמצע הגן. ועמוד זה מאיר באור של שלשה גונים מרקם בארגמן. באותו העמוד קים ענף אחד, ובאותו ענף נודמנו שלש צפרים, מתעוררות צפצופן לשבח. פתח אחד ואמר, (תהלים קיג) הללויה הללו עבדי ה' הללו את שם ה'. פותח השני ואומר, יהי שם ה' מברך מעתה ועד עולם. פותח השלישי ואומר, ממזרח שמש עד מבוא מהלל שם ה'. אז הכרוז מקדים וקורא, הזדמנו קדושים עליונים, אותם המשבחים את רבונם התתקנו לשבח היום. ואז נפרדים היום מהלילה. אשרי חלקו של מי שקם בבקר מתוך תשבתה של תורה שלמד כלילה, באותו זמן של תפלת הבקר.

כִּי בָרְבִים חָיו עַמְדִי: כ יִשְׁמַע אֵל וְיַעֲנֵם וַיֵּשֶׁב קָדָם
 סֵלָה אֲשֶׁר אֵין חֲלִיפוֹת לָמוֹ וְלֹא יֵרָאוּ אֱלֹהִים: <sup>הַקֹּדֶם בְּעַל הַכִּסֵּאִים
 וּבְעַל הַבְּרִיתוֹת בְּיָמָיו:</sup>
 כֹּא שָׁלַח יָדָיו בְּשָׁלְמוֹ חֲלָל בְּרִיתוֹ: כב חָלְקוּ מִחֲמַאת
 פִּיו וַיִּקְרַב לָבוֹ רַבּוֹ דְּבָרָיו מִשְׁמָן וְהִמָּה פְתַחוֹת:
 כג הַשִּׁלָּךְ עַל יְהוֹנָדָה: ^{אֶתְהַדְּהָה} יְהִבָּךְ וְהוּא יִכְלֹכְלָךְ לֹא יִתֵּן
 לְעוֹזֵלָם מוֹט לְצַדִּיק: כד וְאַתָּה אֱלֹהִים <sup>הַקֹּדֶם בְּעַל הַכִּסֵּאִים
 וּבְעַל הַבְּרִיתוֹת בְּיָמָיו:</sup> תוֹרְדֵם
 לְבָאֵר שַׁחַת אֲנָשֵׁי דָמוֹם וּמִרְמָה לֹא יַחֲצוּ יְמֵיהֶם וְאַנִּי
 אֲבִטָּח בָּךְ:

זוהר תהלים

נִשְׁמַע שְׁצָרִיךְ לָכֵן הֵלֵב בְּשִׁבְתָּ קוֹדֵשׁ לְמוֹעֵלָה מְעֵלָה יוֹתֵר
 מִבְּשָׂאֵר הַיָּמִים

הַשִּׁלָּךְ עַל ה' יְהִבָּךְ וְהוּא יִכְלֹכְלָךְ וְגו' (נח, כג): [זוהר ח"ג (דף
 עט): זוהר תורה] רבי יוסי מצא לרבי אבא שהיה יושב
 וקורא מקרא זה שכתוב השלך על ה' יִהְיֶה, על דוקא,
 שהרי מזונות במזל תולהי וזה מתאים כמו שאמר רבי
 שמעון למדנו שכתוב (במדבר כח) עולת שבת בשבתו על
 עולת התמיד, נשמע שצריך לכוון הלב למעלה מעלה יותר
 מבשאר הימים, וע"כ על עולת התמיד דוקא, ולמדנו כתוב

זיו הזוהר

קז. במזל פ' בג' ספירות הראשונות ששם המקור של י"ג מדות
 הרחמים, וסתם הוי"ה היינו התפארת:

⚡ ————— ⚡ זוהר תהלים ⚡ ————— ⚡

בחנה ותתפלל על ה' (שמואל א' א') על דוקא, לפי שבנים
במזל הקדוש תולה כמו שביארנו, ואין לך תיבה בתורה או
אות קטנה בתורה שלא תרמז על חכמה עליונה, ותלויים
מהן תלי תלים סודות של חכמה העליונה, זש"כ (שיר ה)
קווצותיו תלתלים, וזה נתבאר.

גי א למנצח על יונת אלם רחקים לדוד מכתם פאחז
 אתו פלשתים בגת: ב חנני אלהים <sup>הקוה בעל חסידות
ובעל דעות בולט</sup> בי
 שאפני אנש כל היום לחם ילחצני: ג שאפו שוררי כל
 היום בי רבים לחמים לי מרום: ד יום אירא אני אליך
 אבטח: ה באלהים <sup>הקוה בעל חסידות
ובעל דעות בולט</sup> אהלל דברו באלהים <sup>הקוה בעל חסידות
ובעל דעות בולט</sup>
 בטחתי לא אירא מה יעשה בשר לי: ו כל היום דברי
 יעצבו עלי כל מחשבתם לרע: ז יגורו יצפנו
 חמה עקבי ישמרו באשר קוו נפשי: ח על און פלט
 למו באף עמים הורד אלהים <sup>הקוה בעל חסידות
ובעל דעות בולט</sup>: ט נדי ספרתה
 אתה שימה דמעתך בנאדך הלא בספרתך: י אז ישובו

————— שמוש תהלים —————

לנאסר בכבלי ברזל

למנצח על יונת אלם וגו' (נו, א): [שימוש תהלים לפרק נו] לנאסר
 בכבלי ברזל ולהנצל מיצר הרע.

————— זוהר תהלים —————

שערי דמעות לא ננעלו

נדי ספרתה אתה וגו' (נו ט): [זוהר ח"ב (דף קסה.) זוהר תורה] נדי
 ספרתה אתה שימה דמעתך בנאדך הלא בספרתך. אמר
 רבי יוסי למדנו כל השערים ננעלו ונסגרו, ושערי דמעות
 לא ננעלו, ואין דמעה אלא מתוך צער ועצבון, וכל אותן
 הממונים על שערים ההם כלם משברים הרי קרח ומנעולי

אֵיבִי אַחֹר בְּיוֹם אֶקְרָא וְהַ יְדַעְתִּי כִּי אֱלֹהִים ^{הַקֹּף בַּעַל הַיְבוֹתִים וּבַעַל הַיְבוֹתִים בְּלִים} לִי:
 יָא בְּאֱלֹהִים ^{הַקֹּף בַּעַל הַיְבוֹתִים וּבַעַל הַיְבוֹתִים בְּלִים} אֶהְלֵל דְּבָר בִּיהִי וְאֶהְלֵל ^{אֶהְלֵל וְהָאֵל אֶהְלֵל וְהָאֵל}
 דְּבָר: יָ בְּאֱלֹהִים ^{הַקֹּף בַּעַל הַיְבוֹתִים וּבַעַל הַיְבוֹתִים בְּלִים} בְּמַחְתִּי לֹא אֵירָא מַה יַּעֲשֶׂה

— זוהר תהלים —

ברזל ומכניסים אותן הדמעות, ותפלה זו נכנסת לפני מלך הקדוש, ובכך מדרגה הידועה יש לה צער מן העצבון והצרה של איש ההוא, כמש"כ (ישעי' סג) בכל צרתם לו צר, תשוקת עולם העליון אל אותה מדרגה הידועה כתשוקת הזכר תמיד אל הנקבה, וכאשר המלך נכנס אצל המטרונה מוצא אותה בעצבון, אז כל מה שהיא מבקשת נמסר בידיה, ואיש ההוא עם תפלה ההיא אין חוזרים ריקם, והקב"ה מרחם עליו, אשרי חלקו של איש ההוא שמוריד דמעות לפני הקב"ה בתפלתו.

בזמן שמרבים צדיקים בעולם הוי"ה שמו ונקרא בשם הרחמים ובזמן שמרבים רשעים בעולם אלהים שמו ונקרא בשם האלהים

בְּאֱלֹהִים אֶהְלֵל דְּבָר וְגו' (נו, יא): [זוהר ח"א (דף קעג:זוהר תורה)
 בְּאֱלֹהִים אֶהְלֵל דְּבָר בְּה' אֶהְלֵל דְּבָר. אמר רבי יוסי
 הרי אמרו שהשם הוי"ה בכל מקום מורה על רחמים, בודאי
 הקב"ה הוי"ה שמו הוא, שכתוב (ישעי' מב) אני ה' הוא שמי,
 ואנו רואים שלפעמים נקרא שמו אלהים, וזה מורה על
 דין בכל מקום, אלא בזמן שמרבים צדיקים בעולם הוי"ה
 שמו ונקרא בשם הרחמים, ובזמן שמרבים רשעים בעולם

אָדָם לִי: יְיָ עָלַי אֱלֹהִים הַתָּה בְּעַל חַיְבוּלוֹת
וּבְעַל תְּבוּחוֹת בָּרוּךְ נִדְרִיךָ אֲשֶׁלָּם תּוֹדַת לָךְ:
יְיָ כִּי הִצַּלְתָּ נַפְשִׁי מִמָּוֶת הֵלֵא רַגְלִי מִדְּחִי לְהַתְחַלֵּךְ
לִפְנֵי אֱלֹהִים הַתָּה בְּעַל חַיְבוּלוֹת
וּבְעַל תְּבוּחוֹת בָּרוּךְ בְּאוֹר חַיִּים:

— זוהר תהלים —

אלהים שמו ונקרא בשם האלהים. ובא וראה כל התחלות קשות ולבסוף נחת, בראש השנה ההתחלה קשה שכל העולם נידון כל אחד ואחד לפי מעשיו, ואח"כ נחת של סליחה וכפרה, לפי שההתחלה היא מבחינת השמאל וע"כ הדין קשה, ואח"כ נתעורר בחי' הימין וע"כ נמצא נחת:

[זש"כ באלהים אהלל דבר בה' אהלל דבר:].

א לַמִּנְצָה אֵל תִּשְׁחַת לְדוֹד מִכְתָּם בְּבָרְחוֹ מִפְּנֵי
 שָׂאוֹל בַּמַּעֲרָה: **ב** חֲנַנִי אֱלֹהִים ^{הַקִּיף בְּעַל חֲסִידוֹת} חֲנַנִי כִּי בָךְ ^{וּבְעַל חֲסִידוֹת בָּרוּךְ}
 חֲסִיָּה נִפְשִׁי וּבִצֵּל בְּנַפְיָךְ אַחֲסֶה עַד יַעֲבֹר חַוּוֹת:
ג אֶקְרָא לֵאלֹהִים ^{הַקִּיף בְּעַל חֲסִידוֹת} עֲלִיּוֹן לֵאל גִּמְרֵ עָלַי: **ד** יִשְׁלַח ^{וּבְעַל חֲסִידוֹת בָּרוּךְ}
 מִשָּׁמַיִם יוֹשִׁיעֵנִי חֲרָף שֹׁאֲפֵי סִלָּה יִשְׁלַח אֱלֹהִים ^{הַקִּיף בְּעַל חֲסִידוֹת}
 חֲסִדוֹ וְאַמְתּוֹ: **ה** נִפְשִׁי בְּתוֹךְ לְבָאִם אֲשַׁכְּבָה לְהַטִּים
 בְּנֵי אָדָם שְׁנִיָּהֶם חֲנִית וְחֲצִים וְלִשְׁוֹנָם חָרֹב חֲדָה:
ו רוּמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים ^{הַקִּיף בְּעַל חֲסִידוֹת} עַל כָּל הָאָרֶץ ^{וּבְעַל חֲסִידוֹת בָּרוּךְ}
 בְּבוֹדֶךָ: **ז** רֶשֶׁת חֲבִינִי לַפְּעָמִי כַּפָּךְ נִפְשִׁי כָרוּ לִפְנֵי

— ❦ — **שימוש תהלים** — ❦ —

להצלחה

מכתם לדוד בברחו (ז, א) [שימוש תהלים לפרק נז]. להצלחה צלי יתיה
 בבי כנישתא עם שם שלו שהוא ח"י. ח' מן "חנני אלהים, י'
 בגימטריא מן כ' "על הארץ כבודך.

— ❦ — **זוהר תהלים** — ❦ —

בַּשָּׁעָה שִׁבְנִי אָדָם זֹכִים וְשׁוֹמְרִים אֶת מִצְוֹת הַתּוֹרָה אִזְ הָאָרֶץ
 מִתְחַזְקֶת וְנִמְצָאת בָּהּ כָּל הַשְׁמָחָה

רוּמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים וְגו' (ז, ו) : [זוהר ח"א פ' נח (דף סא.)] בֵּא
 רָאָה, בַּשָּׁעָה שִׁבְנִי אָדָם זֹכִים וְשׁוֹמְרִים אֶת מִצְוֹת
 הַתּוֹרָה, אִזְ הָאָרֶץ מִתְחַזְקֶת וְנִמְצָאת בָּהּ כָּל הַשְׁמָחָה. מָה
 הַטָּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁהַשְׂכִּינָה שׁוֹרָה עַל הָאָרֶץ. וְאִזְ הַכֹּל, עֲלִיּוֹנִים
 וְתַתְּחוֹנִים, בְּחֻדָּה. וְכַשֵּׁבְנִי אָדָם מִשְׁחִיתִים דִּרְכֵיהֶם וְלֹא

שִׁיחָה נָפְלוּ בְּתוֹכָהּ סָלָה: ה' נִבְּוֵן לִבִּי אֱלֹהִים הקנה בעל חסדות
ובעל רחמים ביום נִבְּוֵן

— זוהר תהלים —

שׁוֹמְרִים אֶת מִצְוֹת הַתּוֹרָה וְחוֹטְאִים לִפְנֵי רַבּוֹנָם, אֲזִי כְּבִיכּוֹל דּוֹחִים אֶת הַשְּׂכִינָה מִהָעוֹלָם, וְנִשְׁאַרְתָּ הָאָרֶץ מִשְׁחַתָּת, שְׁהִרִי הַשְּׂכִינָה נִדְחָתָה וְלֹא שׁוֹרָה עָלֶיהָ, וְאֲזִי הִיא נִשְׁחַתָּת. מָה הַטַּעַם נִשְׁחַתָּת? מִשּׁוּם שֶׁשׁוֹרָה רוּחַ אַחֲרֵת עָלֶיהָ שֶׁמַּחְבֵּלָת אֶת הָעוֹלָם. וְעַל זֶה אוֹמְרִים, שִׁישְׂרָאֵל נוֹתְנִים עֵז לְאֱלֹהִים שֶׁמַּעֲמִידִים אֶת הָעוֹלָם. אֱלֹהִים זֶה שְׂכִינָה. וְאִם חֵס וְשָׁלוֹם אִם יִשְׂרָאֵל יִמָּצְאוּ רְשָׁעִים, מָה כְּתוּב? (תהלים נו ו) רוּמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים וְגו', מִשּׁוּם שֶׁרָשַׁת הַכִּינוּ לַפְּעָמִי. כִּפְף נִפְשִׁי, בְּסִבַּת חֲמָס וְשִׁנְאָת חֲנָם. כָּרוּ לִפְנֵי שׁוּחָה וְגו', כְּמוֹ שֶׁבְּדוֹר הַמִּבּוֹל, שֶׁמִּשּׁוּם הַחֲמָס שֶׁהָיָה בִּינִיָּהם, הִיָּתָה בִּינִיָּהם שִׁנְאָה וְאִיבָה.

אוֹי לָהֶם לְרָשָׁעִים שְׁחוֹטְאִים וּמְרַגְזִים אֶת רַבּוֹנָם בְּכָל יוֹם וּבַחֲטֹאֵיהֶם דּוֹחִים אֶת הַשְּׂכִינָה מִן הָאָרֶץ

רוּמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים וְגו' (נו ו): [זוהר ח"א פ' נח (דף סח:)]
וַיִּשְׂאוּ אֶת הַתִּבָּה וַתָּרֶם מֵעַל הָאָרֶץ. רַבִּי אַבָּא פָתַח, (שם נז) רוּמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים עַל כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדָךְ. אוֹי לָהֶם לְרָשָׁעִים שְׁחוֹטְאִים וּמְרַגְזִים אֶת רַבּוֹנָם בְּכָל יוֹם, וּבַחֲטֹאֵיהֶם דּוֹחִים אֶת הַשְּׂכִינָה מִן הָאָרֶץ, וְגוֹרְמִים שֶׁתִּסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם. וְהַשְּׂכִינָה נִקְרָאת אֱלֹהִים, וְעָלֶיהָ כְּתוּב רוּמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים.

לְבִי אֲשִׁירָה וְאֶזְמָרָה: ט עֹרָה כְּבוֹדִי עֹרָה הַנֶּבֶל וְכִנּוֹר
אֶעֱרָה שָׁחַר: י אֹרֶךְ בָּעַמִּים אֲדַנִּי אֶזְמָרָךְ בְּלֵאמִים:
יא כִּי גָדַל עַד שָׁמַיִם חֲסִדְךָ וְעַד שְׁחָקִים אֲמַתְךָ:

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

דוד המלך היה מכיר בחצות לילה

עֹרָה כְּבוֹדִי עֹרָה וגו' (נו, ט): [זוהר חדש פ' בראשית (דף י"ז:)] אָמַר
רְבִי תַנְחוּם, בֵּא וּרְאֵה, דָּוִד הָיָה מְכִיר אוֹתָהּ הַשָּׁעָה,
שְׁשָׁנִינוּ, כְּנֹר הָיָה תְּלוּי לְמַעְלָה מִמַּטָּתוֹ שֶׁל דָּוִד, וְכִשְׁהָיָה
חֲצוֹת הַלַּיְלָה, רוּחַ צְפוֹנִית בָּאָה וּמִנְשַׁכֶּת בּוֹ, וּמִיָּד הָיָה קָם
וּמִתְגַּבֵּר בְּשִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת, שְׁכָתוֹב (תהלים נו) עֹרָה כְּבוֹדִי
עֹרָה הַנֶּבֶל וְכִנּוֹר אֶעֱרָה שָׁחַר. אָמַר רְבִי זִירָא, מִנֵּין לָנוּ
שְׁרוּחַ צְפוֹנִית מִנְשַׁכֶּת בְּכִנּוֹר? אָמַר רַב יִצְחָק, מִכָּאן – כְּתוּב
כָּאֵן עֹרָה כְּבוֹדִי, וְכְתוּב שָׁם עוֹרִי צָפוֹן. מֵה לְהֵלֵךְ צָפוֹן, אֵף
כָּאֵן צָפוֹן. וְהָיוּ מְקַשְׁיָבִים לוֹ בְּכָל לַיְלָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
וְכָל הַצְּדִיקִים שֶׁבָּגָן עֵדֶן, וְזֶהוּ בְּחֻצֵי הַלַּיְלָה.

אשרי חלקו שזוכה לעלות יותר ויותר עד השמים

כִּי גָדַל עַד שָׁמַיִם חֲסִדְךָ וגו' (נו, יא): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף ריח:)]
אִם זָכָה לַעֲלוֹת יוֹתֵר – טוֹב חֶלְקוֹ וְגוֹרְלוֹ לְהִדְבֵּק בְּתוֹךְ
הַגּוֹף שֶׁל הַמֶּלֶךְ, וְאִם לֹא זֹכָה לַעֲלוֹת יוֹתֵר – כְּתוּב (שם) וְהָיָה
הַנֶּשְׂאָר בְּצִיּוֹן וְהַנּוֹתֵר בִּירוּשָׁלַם קָדוֹשׁ יֹאמַר לוֹ. וְאִם זָכָה
לַעֲלוֹת יוֹתֵר – צָדִיק הוּא, שְׁזוֹכָה לְכָבוֹד שֶׁל הַמֶּלֶךְ וְלִהְיֶה עֵדֶן
בְּעֵדוֹן עֲלִיּוֹן שֶׁלְּמַעְלָה מִמָּקוֹם שֶׁנִּקְרָא שָׁמַיִם, שְׁכָתוֹב (שם נח)
אֲזַתְעַנֵּג עַל ה'. עַל ה' דּוֹקָא. אֲשֶׁרִי חֶלְקוֹ שֶׁל מִי שְׁזוֹכָה

יב רומה על שמים אלהים תקין בעל חובלות
ובעל תבואות בורים על כל הארץ בבורד:

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

לחסד הזה, שכתוב (תהלים קח) כי גדל מעל שמים חסדך. וכי
על השמים הוא, והרי כתוב (שם נז) כי גדל עד שמים חסדך?
אמר רבי יוסי, יש חסד ויש חסד, חסד עליון וחסד תחתון.
חסד עליון הוא מעל השמים, וחסד תחתון הוא שכתוב
(ישעיה נה) חסדי דוד הנאמנים, ובאלה כתוב עד שמים.

זח א לַמִּנְצָח אֵל תִּשְׁחַת לְדָוִד מִכְתָּם: ב הָאֲמָנָם אֵלֶם
צֶדֶק תְּדַבְּרוּן מִיִּשְׁרָיִם תִּשְׁפָּטוּ בְּנֵי אָדָם: ג אִף
בְּלֵב עֹזֹלֹת תִּפְעֲלֶנָּה בְּאָרֶץ חֲמֹם יְדִיכֶם תִּפְלִסוּן: ד זָרוּ
רָשָׁעִים מִרְחֹם תָּעִי מִבֶּטֶן דְּבָרֵי כָזָב: ה חֲמַת לָמוֹ
בְּדַמּוֹת חֲמַת נָחַשׁ כָּמוֹ פֶּתֶן חֲרַשׁ יֵאָמֵם אָזְנוֹ: ו אֲשֶׁר

❧
❧
❧ שִׁימוֹשׁ תִּהְיֶה ❧

לכלב רע

האמנם אלם צדק תדברון (נח, ב): [שימוש תהלים לפרק נח] לכלב רע
שלא יזיק.

❧
❧
❧ זוהר תהלים ❧

לִיזָהָר שְׁלֹא יַעֲקֹר נִשְׁמָתוֹ מִמְּקוֹמָהּ ע"י הַכֶּעַס בְּשִׁבִּיל
לְהַשְׁרוֹת תַּחְתִּיָּה אֵל זָר וְלֹא לְהִתְחַבֵּר לְרָשָׁעִים

חַמַּת לָמוֹ בְּדַמּוֹת חֲמַת נָחַשׁ וּגו' וּגו' (נח, ה): [זוהר ח"ג
(דף קצב). זוהר תורה] רבי יהודה פתח, כתיב (ישעי' ב)
חָדְלוּ לָכֶם מִן הָאָדָם אֲשֶׁר נִשְׁמָה בָּאִפּוֹ כִּי בְמָה נִחְשָׁב
הוא, כאן פקד הקב"ה לאדם והזהיר אותו להשמר מאותן
אנשים שהטו דרכיהם מן דרך טוב לדרך רע, ומטמאים
נפשם רוחם ונשמתם בטומאה הידועה ההיא. ובמה ניכר
האיש לדעת מי הוא אם להתחבר עמו או להתרחק ממנו,
בחמתו ממש ידע אותו האדם ויכירו מי הוא, אם הוא
שומר נשמה הקדושה שלו בשעה שכעס בא עליו, שלא
יעקר נשמתו ממקומה ע"י הכעס בשביל להשרות תחתיה
אל זר ההוא, זה הוא אדם כראוי, זה הוא עבד רבוננו,

לֹא יִשְׁמַע לְקוֹל מְלַחְשִׁים חֹזֵר חֲבָרִים מִחֶבְרָם: וְאֱלֹהִים
 הָרַם שְׁנִימוֹ בְּפִימוֹ מִלְּהָעוֹת פְּפִירִים נָתַן יְהוָה

הקדש בעל הכול
 ובעל הכולות בלשון

— זוהר תהלים —

זה הוא אדם שלם, ואם זה האיש אין שומר את נשמתו, והוא עוקר קדושה עליונה הזאת ממקומה להשרות תחתיה צד הטומאה, ודאי זה הוא איש המורד ברבוננו, ואסור לקרב אליו ולהתחבר עמו, וזה הוא (איוב יח) טורף נפשו באפו, הוא טורף ועוקר נפשו בשביל חמתו ושמרה בקרבו אל זר, וע"ז כתוב חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו, שאותה נשמה הקדושה הוא טורף לה ומטמא אותה בשביל אפו, אשר החליף הנשמה באפו, כי במ"ה נחשב הוא, עבודה זרה נחשב איש כזה, ומי שמתחבר עמו כאילו מתחבר בעבודה זרה ממש, מה הטעם, לפי שעבודה זרה ממש שורה בו, ומה אל זר כתבו בו (ויקרא יט) אל תפנו אל האלילים, כמו כן אסור להסתכל בפניו. ואפשר תאמר שזה רק לשעה הוא, שעוברת ואח"כ חוזרת, לא כן, שכיון שנעקרה קדושת נפשו ממנו וממקומה, ואל זר ההוא כבש למקום ההוא, הוא התחזק בו ואין עוזב מקומו. וזה האיש נטמא כל הגוף שלו מבפנים ומבחוץ וכל חלקי נפשו ועוד הוא

— זיו הזוהר —

קח. ובזה יובן זרו רשעים מרחם על ידי שאביהם חמת למו כדמות חמש נחש, והם טמאים כעבודה זרה לכן בניהם שמולידים

אֶתְּחַלֵּץ: ח יִמָּאֶסוּ בָּמוֹ מִיָּם יִתְחַלְּכוּ לָמוֹ יִדְרֹךְ (חצ) חֲצִי
 בָּמוֹ יִתְמַלְּלוּ: ט בָּמוֹ שִׁבְלֹל תִּמָּס יִהְלֹךְ נִפֹּל אִשְׁתִּי בַּל
 חֲזוֹ שָׁמֶשׁ: י בְּטָרָם יִבְנִי פִירְתִּיכֶם אָמַד בָּמוֹ חֵי בָּמוֹ
 חֲרוֹן יִשְׁעָרָנִי: יא יִשְׁמַח צַדִּיק בִּי חֲזָה נָקָם פְּעָמָיו יִרְחֹץ
 בָּדָם הָרֶשֶׁע: יב וַיֹּאמֶר אָדָם אֶךְ פָּרִי לְצַדִּיק אֶךְ יֵשׁ
 אֱלֹהִים הַיָּד בְּעַל חֲסִידוֹת
 וּבְעַל חֲסִידוֹת כֹּהֵם שְׁפָטִים בָּאָרֶץ:

— זוהר תהלים —

מטמא למי שמתחבר עמו, מלבד כאשר יטהר זה האיש
 מכל וכל ויעקר לאל זר ההוא מגופו לעולם, ואח"כ יתיגע
 להתקדש ולהמשיך קדושה עליו, בכך ולואי שיתקדש.

אשרי חלקם של ישראל שהקב"ה נתן להם תורה שלימה
 ללכת בדרך האמת

וַיֹּאמֶר אָדָם אֶךְ פָּרִי לְצַדִּיק וְגו' (נח, יב) : [זוהר ח"ב (דף רנז). זוהר
 תורה] וַיֹּאמֶר אָדָם אֶךְ פָּרִי לְצַדִּיק אֶךְ יֵשׁ אֱלֹהִים
 שְׁפָטִים בָּאָרֶץ, אמר רבי שמעון בוא וראה יש אלהים חיים
 שהוא למעלה מעלה נסתר מכל, ויש אלהים שהוא בית דין
 שלמעלה, ואלהים שהוא הבית דין שלמטה, זש"כ אך יש

זיו הזוהר

הם רשעים מרחם, וזהו שאיתא בגמ' פסחים תניא היה ר"מ אומר
 כל הנותן בתו לעם הארץ כאילו כופתה ומניחה לפני ארי, מה
 ארי דורס ואוכל ואין לו בשת פנים אף ע"ה מכה ובוועל ואין לו
 בושת פנים:

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

אלהים שפטים בארץ, אלהים עליון סוד אלהים חיים הוא כולל לאותן שלמטה והכל אחד. ובוא וראה כאשר עמוד סנהדרין למטה לדון דיני נפשות היו צריכים לפתוח בזכות, בשביל להכליל זכות בדין, והתחילו בזכות מן הקטן שבהם, ואח"כ נגמר הדין מהגדול שבהם להיות הזכות נכלל בדין, כך למעלה וכך למטה, דין בזכות הוא שלימות הדין קט זה בלא זה אין הוא שלימות, ולפיכך יצחק ורבה כ אחד הם, זה דין וזאת זכות להיות שלימות ביחד, אשרי חלקם של ישראל שהקב"ה נתן להם תורה שלימה ללכת בדרך האמת כדמיון שלמעלה.

— זיו הזוהר —

קט. ובזה יובן ויאמר אדם אך פרי לצדיק, פי' אדם שהוא מן הבית דין מחויב לומר לפתוח בזכות ולמצוא פרי לצדיק, פי' להצדיק, ולפעמים מצדיקים ומזכים לאב בשביל פריו, כמו שאמרו ברא מזכה אבא, ואך בזה האופן יש אלהים שפטים בארץ, פי' שהשפטים ראויים להקרא בשם אלהים כיון שהשכינה שרויה ביניהם אם מתנהגים כן:

כ לִמְנַצֵּחַ אֵל תִּשְׁחַת לְדָוִד מִבָּתֶּם בְּשִׁלַּח שְׁאוּל
וַיִּשְׁמְרוּ אֶת הַבַּיִת לַחַמּוּתוֹ: ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַמִּזְבֵּי} ב הֲצִילֵנִי מֵאֹיְבֵי
אֱלֹהֵי ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַמִּזְבֵּי} מִמֶּתְקוֹמָמִי תִשְׁגָּבֵנִי: ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַמִּזְבֵּי} ג הֲצִילֵנִי מִפַּעְלֵי אֹנָן
וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים חוֹשִׁיעֵנִי: ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַמִּזְבֵּי} ד כִּי הִנֵּה אֲרָבוּ לְנַפְשִׁי יָגוּרֵי
עָלֵי עֵזִים לֹא פָשְׁעִי וְלֹא חָטָאתִי יְהוָה: ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַמִּזְבֵּי} ה בְּלִי
עֹז יְרוּצֹן וַיְבֹנְנֵנוּ עֹזְרָה לְקַרְאֲתִי וְרָאָה: ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַמִּזְבֵּי} ו וְאַתָּה יְהוָה
אֱלֹהִים ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַמִּזְבֵּי} צָבָאוֹת אֱלֹהֵי ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַמִּזְבֵּי} יִשְׂרָאֵל תְּקִיֹצָה
לְפָקֵד כָּל הַגּוֹיִם אֵל תִּחַן כָּל בְּגֵדֵי אֹנָן סִלָּה: ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַמִּזְבֵּי} ז יִשׁוּבוּ
לְעָרֵב יַחֲמוּ בְּכָלֵב וַיִּסּוּבְבוּ עִיר: ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַמִּזְבֵּי} ח הִנֵּה יַבִּיעֹזן בְּפִיָּהֶם
חֲרָבוֹת בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם כִּי מִי שָׁמַע: ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַמִּזְבֵּי} ט וְאַתָּה יְהוָה
תִּשְׁחַק לָמוֹ תִלְעַג לְכָל גּוֹיִם: ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַמִּזְבֵּי} י עֲזֹז אֱלֹהֶיךָ אֲשַׁמְרָה כִּי
אֱלֹהִים ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַמִּזְבֵּי} מִשְׁגָּבִי: ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַמִּזְבֵּי} יא אֱלֹהֵי ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַמִּזְבֵּי} חֲסִדֵּי
יְקַדְּמֵנִי אֱלֹהִים ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַמִּזְבֵּי} יִרְאֵנִי בְּשֶׁרְרִי: ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַמִּזְבֵּי} יב אֵל תַּהַרְגֵם פֶּן

שימוש תהלים

ליצר הרע

בשלוש שאל וישמרו (נט, א): [שימוש תהלים לפרק נט] טוב ליצה"ר אמור אותו ג' ימים בכל יום ג"פ ותתחיל להתפלל מן "הצילני עד סופו ולאחר שתאמר המזמור אמור: יהי רצון מלפניך ה' אלהי השם הגדול והקדוש היוצא מן המזמור הזה שתצילני מיצר הרע ומכל דבר רע וממחשבה רעה כמו שהצלת למי שהתפלל לפניך זה המזמור אמן אמן אמן סלה סלה סלה.

יִשְׁכַּחַו עַמִּי הִנֵּיעֵמוּ בְּחִילָה וְהוֹרִידֵמוּ מִגִּנְנוֹ אֲדָנִי:
 יג חֲטֹאת פִּימוֹ דְּבַר שְׁפָתֵימוֹ וְיִלְכְּדוּ בְּגִאוֹנָם וּמֵאֲלָה
 וּמִבְּחַשׁ יִסְפְּרוּ: יד פֶּלֶה בְּחֶמְה פֶּלֶה וְאִינְמוֹ וַיֵּדְעוּ בִּי
 אֱלֹהִים מִשָּׁל בִּיעֶקֶב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סָלַח: טו וַיָּשׁוּבוּ
 לָעָרֵב יַחֲמוּ כַּפָּלָב וַיִּסּוּבְּבוּ עִיר: טז הִפְּחָה (יִנְעוּן) יִנְעוּן
 לֶאֱכֹל אִם לֹא יִשְׁבְּעוּ וַיִּלְיֵנוּ: יז וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָה וְאֶרְנָן
 לְבַקֵּר חֲסֶדֶךָ בִּי הָיִיתָ מְשֻׁגָּב לִי וּמָנוֹס בְּיוֹם צָר לִי: יח עֲזִי
 אֱלֹהֶיךָ אֲזַמְּרָה בִּי אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי אֱלֹהֵי חֲסִדִּי:

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

דוד המלך עליו השלום לא טעם טעם מיתה ושינה בְּחַיָּיו לָכֵן
 לֹא נָם שִׁיתִין נִישְׁמִין

וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָה וְגו' (נט, יז): [זוהר חלק א' פרשת ויגש (דף רז:)] זוהר
 [תורה] וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָה וְאֶרְנָן לְבַקֵּר חֲסֶדֶךָ בִּי הָיִיתָ מְשֻׁגָּב
 לִי וּמָנוֹס בְּיוֹם צָר לִי. רבי יהודה ורבי יוסי נפגשו בכפר חנן,
 כאשר היו יושבים בבית מלונם, בא איש אחד, וחמור טעון
 משא לפניו, ונכנס גם הוא לאותו הבית, בתוך כך אמר רבי
 יהודה לרבי יוסי, הרי למדנו שדוד המלך היה מתנמנם כסוס
 ושינתו מועטת, איך היה קם בחצות הלילה, הלא זה שיעור
 קטן, שלפי זה לא היה נתעורר אפילו בשליש הלילה?

דוד היה הולך לישון כשיעור שיתין נשמין קודם חצות הלילה
 אמר לו, בהתחלת הלילה היה יושב עם כל חכמי ביתו,

— ❧ — זוהר תהלים ❧ —

והיה שופט משפטים ועסק בדברי תורה, ואחר כך היה מתנמנם שינתו עד חצות הלילה, וקם בחצות הלילה ונתעורר והתיגע בעבודת רבוננו בשירות ותשבחותי'.

דוד מלך ישראל חי וקים לא ישן יותר משיתין נשמין כדי שלא להיכנס למדרגת מיתה

בתוך כך אמר איש ההוא, וכי דבר זה שאמרתם כך הוא, יש סוד בענין זה, שהרי דוד המלך חי וקיים לעולם ולעולמי עולמים, ודוד המלך היה נשמר כל ימיו שלא יטעם טעם מיתה, לפי ששינה אחד מששים במיתה היא, ודוד בעבור מקומו שהוא חי, לא היה מתנמנם אלא ששים נשמיני'י, שעד ששים נשמין פחות אחד הוא חי, משם ולהלאה טועם האדם טעם מיתה, ושולט בו הצד של רוח הטומאה.

זיו הזהר

קי. רבי יוסי דייק כן, ממשמעות מקרא הזה, "וַאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָרָה", ואמרו חכמינו זכרונם לברכה אין עז אלא תורה, שנאמר: "ה' עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן" (תהלים כט, יא), והיינו כמו שאמר דוד, "זִמְרוֹת הָיוּ לִי חֻקִּיךָ" (תהלים קיט, מד), וכך היה מנהגו בתחלת הלילה, ועל אחר חצות אף "וַאֲרָנָן לְבָקָר חֻקֶּךָ", פירוש עד הבקר ירנן בשירות ותשבחות. **קיא.** פירוש, שמקומו ושורשו הוא במדת המלכות שהיא סוד המיתה, ועבודת יוד היה לגרום הזדווגות המלכות עם התפארת, שנקרא עץ החיים, ועל ידי זה נעשית המלכות בבחינת חיים, ולכך היה דוד נזהר שלא לישון שתין נשמין שלמין, לטעום טעם מיתה, כי היה גורם על ידי זה פגם למעלה ששרשו שהיא המלכות, תפרד מן התפארת עץ החיים, ויתגבר בה

— זוהר תהלים —

ובזה היה נזהר דוד המלך שלא יטעם טעם מיתה, ולא ישלוט בו הצד של רוח האחר, לפי ששים נשמן חסר אחד הוא סוד החיים שלמעלה, שהם ששים נשמן העליונים, והם הסוד שלהם הוא שתולה בהם החיים, ומשם ולמטה סוד של מיתה הוא.

בַּחצוֹת הַלַּיְלָה שֶׁהִקְדָּשָׁה מִתְעוֹרֶרֶת הִיא דָּוִד צָרִיךְ לְהִתְקַשֵּׁר לְמִקוּמוֹ בְּמַלְכוּת וְלֹא לְהֶאָחֵז בְּמִקוֹם הַמִּיתָה

ועל כן דוד המלך היה משער שיעור שנתו בלילה, באופן שיתקיים בחיים, שלא ישלוט בו טעם של מיתה, וכאשר הגיע חצות הלילה היה דוד מתקיים במקום החיים, לפי שכאשר מגיע חצות הלילה, וכתר הקדוש נתעורר, נצרך שלא יהיה נמצא דוד מתקשר במקום אחר, במקום של מיתה.

בַּחצוֹת הַלַּיְלָה יִהְיֶה כָּל אָדָם עֹרֵךְ

לפי שכאשר נחלק הלילה וקדושה העליונה נתעוררת, ואם אדם ישן אז במטתו ואינו נתעורר להשגיח בכבוד רבונו, הרי הוא נקשר בסוד המיתה ונדבק במקום אחר, ועל

זו הזוהר

המיתה, כי אם אין רחמים מתגבר הדין. קיב. האמנם שכל שתין נשמן העליונים הם מקום החיים, כי הן שש הספירות כלל התפארת עץ החיים, אבל כיון שבסוף הששית תיכף מתחלת המקום שהוא סוד המיתה, לפיכך היה דוד נשמר מלישון שתין נשמן שלמין, על דרך סיג

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

כן דוד המלך היה עומד להסתכל בכבוד רבונו תמיד, חי אצל חי, ולא היה ישן בשינה לטעום טעם של מיתה, ולפיכך היה מתנמנם כסוס ששים נשמין ולא בשלימות.

מחצות יש ששים נשמין אחרים מצד המיתה

בתוך כך בא רבי אלעזר, כיון שראה אותם, אמר ודאי השכינה כאן, במה עסקתם, ספרו לו כל המדובר, אמר בודאי יפה אמר, אבל אותן ששים נשמין, בודאי ששים נשמין של החיים הם, בין למעלה ובין למטה, משם ולהלאה יש ששים נשמין אחרים, שהם כלם מצד המיתה, ומדרגה של מיתה עליהם, ונקראין דורמיטא, וכלם הם טעם של מיתה.

דוד לא היה ישן כלל מחצות והלאה

ולפיכך דוד המלך היה מתדבק באותן ששים נשמין של חיים־סיג, ומשם ולהלאה לא היה ישן כלל, זהו

— זיו הזוהר —

שלא יתמך בשינה רגע יותר באונס, רק היה ישן שתין נשמי פחות מעט, ויש מפורשים כאן שהשתין נשמין העליונים, רמז על שש מדרגות של מדת המלכות, ורק מדרגה השביעית של מדת המלכות, היא סוד המיתה ששם אחיזת ויניקת הקליפות בסוד הכתוב: "רְגֵלֶיָהּ יִדְוֹת מָוֶת" (משלי ה, ה), ודברי זוהר הקדוש כפטיש יפוצץ סלע. קיג. היינו כנזכר לעיל, שעבודת דוד היה תמיד, לגרום הזדווגות המלכות עם התפארת עץ החיים, להמשיך אליה שפע החיים, שעל ידי מדת הרחמים של התפארת, יתבטל הדין של המלכות, ובעבור זה נקרא

⚡ ————— ⚡ זוהר תהלים ⚡ ————— ⚡

שכתוב: "אִם אַתָּן שְׁנַת לְעֵינַי לְעַפְעָפִי תְּנוּמָה" (תהלים קלב, ד),
ועל כן יפה אמר, למען שיתקיים דוד חי בצד של חי, ולא
בצד של מיתה.

זיו הזהר

דוד מלך ישראל חי וקיים.

יא לחודש

ס א לַמְנִצָּחַ עַל שׁוֹשַׁן עֲדוּת מִכָּתָם לְדוֹד לְלִמּוֹד:

===== שׁוֹשׁוֹשׁ תְּהִלִּים =====

לילך למלחמה

מכתם לדוד ללמוד (ס, א): [שימוש תהלים לפרק ס] שם שלו הוא י"ה. י' "דצרינו, ה' מן ד' "ללמד בחלופ ה, אמור אותו קודם שתלך למלחמה ז' פעמים ותנצח.

===== זוהר תהלים =====

מִפָּרֶשׁ כָּל מִינֵי זָמֹר וְשָׁבַח בְּפִנְיָמִיּוּתָן כְּמוֹ לַמְנִצָּח - מִלְ נֶצַח
שְׁבָעִים שְׁמוֹת יֵשׁ לוֹ

עַל שׁוֹשַׁן עֲדוּת וְגו' (ס, א): [זוהר ח"ג פ' פנחס רעיא מהימנא (דף רכ"ג):] קום רבי שמעון ויתחדשו דברים מפיו בפסוק זה שמקדם. לַמְנִצָּח - שָׁם נֶצַח, נִגּוֹן צח. ובו נקרא ה' בַּעַל נֶצַחֲוֹן קְרִבּוֹת לְאֲמוֹת עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת שֶׁל הָעוֹלָם, וְרַחֲמִים וְדִין לְיִשְׂרָאֵל. וְסוּד הַדָּבָר - (משלי יא) וּבֶאֱבֹד רִשְׁעִים רָנָה. מ"ל - שְׁבָעִים שְׁמוֹת יֵשׁ לוֹ, וְעַם נֶצַח וְהוּד ע"ב, כְּחֶשְׁבוֹן חֶסֶד, וְסוּד הַדָּבָר - (תהלים טז) נַעֲמֹת בִּימִינֶךָ נֶצַח. הוּד - בו הודו לה'. צדיק - בו (תהלים לג) רָנְנוּ צְדִיקִים בַּה', וּבוֹ (ירמיה לא) רָנּוּ לִיעֶקֶב שְׁמִחָה. תְּפָאֶרֶת - בו (תהלים קנ) הָלְלוּ אֵל. הָלְלוּיָהּ, הָלְלוּ יְהוָה, שָׁשׂם יְהוָה. בְּנִגּוֹן וּבְזֶמֶר - חֶסֶד וּגְבוּרָה. בְּשִׁיר וּבִכְרָה - חֶקְמָה וּבִינָה. בְּאֲשֵׁרִי - כֶּתֶר. בְּתִהְלָה - מַלְכוּת.

מִזְמוֹר - בו ר"ז ובו מו"ם. מַצֵּד הַזֶּמֶר שֶׁל תוֹרָה וְזֶמֶר שֶׁל

— זוהר תהלים —

טוֹבֵבָה תִּפְּלָה. זָמַר מֵצֵד אַחֵר הוּא מוֹ"ם ז"ר. זָמַר בְּבֵית - חָרָב
בְּבֵית. נִדָּה שְׁפָחָה בַּת עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת זִנְנָה. וְזֵה
אוֹתִיּוֹת מִזְמוֹ"ר. נִגּוּ"ן - שֵׁם גִּ"ן. כֶּךָ יָפִי הִנְגֹּן, בּוֹ הִלֵּל, כְּמוֹ
(שְׁמוֹת יב) לֵיל שְׁמָרִים הוּא לֵה' לְהוֹצִיאָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם. אֲשֶׁרִי
שָׁבוּ שְׁרוּי הָעוֹלָם מִשְׁבָּחִים. (תהלים קמד) אֲשֶׁרִי הָעַם שָׁכְכָה לוֹ.
בְּבִרְכָּה - (שם לד) אֲבִרְכָּה אֶת ה' בְּכָל עֵת. בְּתִהְלָה - תָּמִיד
תִּהְלָתוּ בְּפִי. עַל שׁוֹשֵׁן עֲדוּת (שם ס) - זֶה הוּד, שֶׁהוּא שׁוֹשֵׁן,
אָדָם שׁוֹלֵט עַל לֶבֶן, שֶׁהִנְצַח שׁוֹלֵט הוּא לֶבֶן עַל אָדָם. מֶה זֶה
עֲדוּת? זֶה צְדִיק. הוּא בְּרִית, שֶׁהוּא אוֹחֵז אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֵת
הָאָרֶץ. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (דברים ד) הָעִידֵתִי בְכֶם הַיּוֹם אֶת הַשָּׁמַיִם
וְאֵת הָאָרֶץ. מֶה זֶה מִכְתָּם? מִ"ן ת"ם. מִן הוּא צְדִיק, תָּם
עֲמוּד הָאֲמָצְעִי, דְּרָגַת יַעֲקֹב, (בראשית כה) אִישׁ תָּם. גּוֹף וּבְרִית
נִחְשָׁבִים לְאַחֵד. לְלַמֵּד - חֶסֶד וּגְבוּרָה, שֶׁמֶשֶׁם נִתְּנָה תוֹרָה
לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד.

אָמַר לוֹ, יָפָה אֲמַרְתָּ, אָבָל (תהלים יב) לְמַנְצַח עַל הַשְּׁמִינִית,
שֶׁלֹא תִזְוֶה נִצַּח מִהוּד, שֶׁהִיא סְפִירָה שְׁמִינִית, אָמַר
לְמַנְצַח עַל הַשְּׁמִינִית. אָמַר הַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה, אִם כֶּךָ, בִּינָה
דְּרָגָתָךְ, וְלָמָּה פְּרִשׁוּתָּהּ וְנִתְּנָה הַהוּד לְמִשָּׁה, שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר כז)
וְנִתְּתָה מִהוּדָךְ עָלָיו? אָמַר לוֹ, יָפָה שָׁאַלְתָּ. ה' עוֹלָה בְּאוֹת י',
חֲמֵשׁ פְּעָמִים עֶשֶׂר, לְחֻמָּשִׁים שְׁעָרֵי בִינָה. וְהִתְפַּשְּׁטוּתָם
מִחֶסֶד וְעַד הוּד הֵן חֲמֵשׁ, עֶשֶׂר בְּכָל סְפִירָה, הֵם חֲמֵשִׁים.
וּמִשּׁוּם זֶה מְבִינָה עַד הוּד, הַכֹּל הִתְפַּשְּׁטוֹת אַחַת. אַחֵר כֶּךָ בָּא
צְדִיק, וְלָקַח כָּל הַחֲמֵשִׁים שְׁעָרִים לְבִדּוֹ, לְהִיּוֹת שְׁקוּל

לְכָל הַחֵמֶשׁ, וְנִקְרָא כָל, שְׁנוּטִיל כָּל חֲמִשִּׁים שְׁעָרִים. וְגַם כָּד
כָּלָה לִקְחָהּ אֶת כָּלָם. אָמַר, כָּעֵת הַתִּשְׁבֹּב דְּבַר זֶה עַל בְּרִיּוֹ.
וְעוֹד לְמִנְצָח - שָׁם מ"ל עִם נִצָּח. וְזֶה מ"ל מִחֲשָׁמ"ל. מִן ח"ש
- הוֹד וְנִצָּח, הֵם כְּנֻגָד שְׁתֵּי הַשְּׁפָתִים. וְלָכֵן נִקְרְאוּ שְׁפָתִים,
חַיּוֹת אֵשׁ מִדְּבָרוֹת. וּבְחִגִּיגָה, עַד הֵיכָן מַעֲשֵׂה מְרַכְּבָה?
וּפְרָשׁוּהָ מִן וְאָרָא, עַד חֲשָׁמֶל. שְׁמַצַּד הַגְּבוּרָה נִקְרְאוּ חַיּוֹת
אֵשׁ. וְנִהְרָ שְׁיוּצָא מִהֲזַעָה שְׁלָהֶם - יְסוֹד. כָּל שְׁלֹשֶׁת אֵלֶּה
מְרַכְּבָה לְתַפְאֲרָתָא, אָדָם. מַעֲשֵׂה מְרַכְּבָה זֶה מַלְכוּת. וּבְשְׁלֹשֶׁת
אֵלֹהִים, הוּא חֻכְמָה וּבִינָה וְדַעַת. וְלָכֵן פְּרָשׁוּהָ בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה
שְׁאִין דּוֹרְשִׁים בְּמַעֲשֵׂה מְרַכְּבָה בִּיחִיד, אֲלֵא אִם כֵּן הוּא חֻכְם
וּמִבֵּין מַדְעָתוֹ.

שׁוֹשֵׁן עֵדוּת - אֱלֹהֵי סִנְהֶדְרִין גְּדוּלָּה

עַל שׁוֹשֵׁן עֲדוּת וְגו' (ס, א): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף רל"ג.)] פֶּתַח וְאָמַר רַבִּי פִנְחָס עַל זֶה, (תהלים ס) לְמִנְצָה עַל שׁוֹשֵׁן עֲדוּת מִכֶּתֶם לְדוֹד לְלַמֵּד. מֵהוּ לְלַמֵּד? לְלַמֵּד לְבְנֵי הָעוֹלָם חֻכְמָה. וְהָרִי פִרְשׁוּהוּ, שׁוֹשֵׁן עֲדוּת - אֵלּוּ סִנְהֶדְרִין גְּדוֹלָה, שְׂכָתוֹב בָּהּ (שיר השירים ז) סוּגָה בְּשׁוֹשְׁנִים. מִכֶּתֶם לְדוֹד - סִימָן שֶׁהָרָאוּ לוֹ, לְדוֹד, כְּאִשָּׁר שָׁלַח לְיוֹאָב לְאַרְס נְהָרִים וְלְאַרְס צוּבָה לְהִלָּחֵם בָּהֶם. אָמַר רַבִּי פִנְחָס, זֶהוּ שׁוֹשֵׁן עֲדוּת שְׂקִים כָּאֵן. הָרִי הַכּוֹכָבִים בְּשָׁמַיִם, שְׂכִינָה עָלֵינוּ, וּמִדְרָגוֹת עֲלִיּוֹנוֹת עִמָּה, וְעִזְרָה קְדוּשָׁה לְשִׁבְחָהּ. זֶהוּ שׁוֹשֵׁן בְּשָׁלְמוֹת כְּמוֹ שְׁצָרִיךְ. קָמוּ וְהִלְכוּ אֵלָיו לְכָאן וְאֵלָיו לְכָאן. הֵלֶךְ לוֹ רַבִּי פִנְחָס וְלֵן בְּכֶפֶר עֲקִימִין, וְרַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי חֵיָא עִמּוֹ.

— זוהר תהלים —

שׁוֹשְׁנָה יֵשׁ בָּהּ שְׁלֹשָׁה עָשָׂר עָלִים וַיֵּשׁ בָּהּ חֲמִשָּׁה עָלִים
מִבְּחוּץ חֲזָקִים שְׁמַחְפִּים לְשׁוֹשְׁנָה זוֹ וּמִגְנִים עָלֶיהָ

עַל שׁוֹשֵׁן עֲדוּת וְגו' (ס, א): [נזוהר ח"ג פ' פנחס (דף רל"ג:)] **עַד שֶׁהָיוּ**
יוֹשְׁבִים, אוֹתוֹ נָשָׂר חֲזָר אֲלֵיהֶם וְשׁוֹשְׁנָה אַחַת בְּפִיו,
וְהַשְׁלִיךְ לַפְּנִיָּהּ וְהִלֵּךְ לוֹ. רָאוּ וְשָׂמְחוּ. אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס,
וְלֹא אָמַרְתִּי לָכֶם שֶׁנֶּשֶׁר זֶה בְּשִׁלְיחוֹת שֶׁל קוֹנוֹ הוֹלֵךְ וּבָא?
שׁוֹשְׁנָה זוֹ הִיא שׁוֹשֵׁן עֲדוּת שְׂאֻמְרֵתִי, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
שָׁלַח אוֹתָהּ אֶצְלָנוּ. פָּתַח כְּמִקְדָּם וְאָמַר, (תהלים ס) לְמַנְצִיחַ
עַל שׁוֹשֵׁן עֲדוּת מִכְתָּם לְדוֹד לְלַמֵּד. וְכִי שׁוֹשֵׁן עֲדוּת אֵיזוֹ
עֲדוּת מַעֲיד? אֲלֹא שׁוֹשֵׁן זֶה הִיא עֲדוּת לְמַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית,
וְהִיא עֲדוּת לְכִנְסֵת יִשְׂרָאֵל, עֲדוּת לִיחּוּד הָעָלְיוֹן, וְזֶהוּ בְּגִלְל
שְׁשׁוֹשְׁנָה זוֹ יֵשׁ בָּהּ שְׁלֹשָׁה עָשָׂר עָלִים, וְכָלֶם עוֹמְדִים
בְּשָׂרָשׁ אֶחָד, וַיֵּשׁ בָּהּ חֲמִשָּׁה עָלִים מִבְּחוּץ חֲזָקִים שְׁמַחְפִּים
לְשׁוֹשְׁנָה זוֹ וּמִגְנִים עָלֶיהָ. וְהַכֹּל בְּסוּד הַחֲכָמָה הוּא. שְׁלֹשָׁה
עָשָׂר עָלִים אֵלּוּ הֵם שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הָרַחֲמִים שִׁיּוּרֶשֶׁת
כְּנֻסֵת יִשְׂרָאֵל מְלַמְעָלָה, וְכָלֶם אֲחוּזִים בְּשָׂרָשׁ אֶחָד. (שהם י"ג
תְּקוּנִים שֶׁל הַזִּקֵּן הַתַּחְתּוֹן שֶׁל אֲרִיךְ אַנְפִּין, שֶׁהֵם י"ג תְּקוּנִים עֲלִיוֹנִים שֶׁל זַעִיר
אַנְפִּין) וְהוּא בְּרִית אַחַת וְדִגְמַת בְּרִית הַיְסוּד (הִיחּוּד) שֶׁל הַכֹּל.
חֲמִשָּׁה חֲזָקִים שְׁסוּבִּבִּים עָלֶיהָ אֵלּוּ חֲמִשִּׁים שְׁעָרִים, חֲמֵשׁ
מֵאוֹת שָׁנָה (שֶׁל הַיְסוּד, יְסוּד (בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ) בְּרִית קֹדֶשׁ) שְׁעַץ הַחַיִּים
הוֹלֵךְ בָּהֶם.

עֲדוּת לְמַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית. כָּל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית, כָּלֶם (חֲמֵשׁ
מֵאוֹת שָׁנָה שֶׁל הַיְסוּד בְּרִית קֹדֶשׁ, כָּלֶם מַעֲשֵׂה שֶׁל בְּרָאשִׁית יוֹשְׁבִים

ב בַּחֲצוֹתוֹ אֶת אֲרֶם נְהָרִים וְאֶת אֲרֶם צוֹכָה וַיָּשָׁב יוֹאֵב
וַיָּד אֶת אֲדוֹם בְּגִיָּא מֶלֶח שְׁנַיִם עָשָׂר אֲלָף: ג אֱלֹהִים
וְנִחַתְנוּ פִּרְצָתְנוּ אֲנַפְתָּ תִּשׁוּבָב לָנוּ: ד הִרְעִשְׁתָּה
אֶרֶץ פְּצֻמָּתָה רַפָּה שְׁבָרֶיהָ כִּי מָטָה: ה הִרְאִיתָה עִמּוּךְ
קָשָׁה הַשְׁקִיתָנוּ יַיִן תִּרְעַלְהָ: ו נִתְּתָה לִירֵאִיךָ גַּם
לְהַתְנוּסָם מִפְּנֵי קָשָׁט סֶלָה: ז לְמַעַן יַחֲלִצֻן יְדִידֶיךָ
הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ (ועננו) וְעַנְנֵי: ח אֱלֹהִים תורה בעל חובלות
ומקד וחובות כולם יְדָבָר

— זוהר תהלים —

מַעֲלִים אוֹתָהּ וְלֹא מוֹצִיאִים אוֹתָהּ מִתּוֹךְ הַקּוֹצִים. אָכֵל בְּשָׁעָה
שֶׁהַשּׁוֹשְׁנָה פְּתוּחָה, מַעֲלָה רִיחַ, וְאִזּוּ מוֹצִיאִים אוֹתָהּ מִתּוֹךְ
הַקּוֹצִים, וְנִהְיִית מֵהֶם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שְׁנֶאֱמַר (שיר השירים ה)
פִּתְחִי לִי אֶחְתִּי רַעֲיָתִי. וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא שָׁלַח אוֹתָהּ לָנוּ
אֶלָּא לְלַכֵּת לְדַרְכָּנוּ.

יִשְׂרָאֵל - אֵף עַל גַּב שֶׁהֵם רָשָׁעִים וְנִכְנָעִים הֵם בְּיָמִין וְלֹא
נִדְבָקִים לְשִׁמְאֵל וְלֹא מִתְעַרְבִים עִמּוֹ לְעוֹלָמִים

הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וְעַנְנֵי (ס, ז): [זוהר ח"ג פ' שמיני (דף ל"א)] אָמַר רַבִּי
אֶלְעָזָר, וְדַאי כֶּף הוּא, שֶׁהָרִי שְׁנִינוּ שֵׁישׁ יָמִין וַיֵּשׁ
שִׁמְאֵל, רַחֲמִים וְדִין. יִשְׂרָאֵל (לימין), וְעוֹבְדֵי עֲבֹדָה זָרָה
לְשִׁמְאֵל. יִשְׂרָאֵל, אֵף עַל גַּב שֶׁהֵם רָשָׁעִים וְנִכְנָעִים, הֵם בְּיָמִין
וְלֹא נִדְבָקִים לְשִׁמְאֵל, וְלֹא מִתְעַרְבִים עִמּוֹ לְעוֹלָמִים. וּמִשּׁוּם
כֶּף כְּתוּב, (תהלים ט) הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וְעַנְנֵי. שֶׁכָּאֲשֶׁר מִתְעַלָּה
הַיָּמִין, יִשְׂרָאֵל שְׁנִדְבָקִים עִמּוֹ יִתְעַלּוּ וְיִתְעַטְרוּ בּוֹ. אִזּוּ נִכְנָע

בְּקֶדְשׁוֹ אֶעֱלֶה אֶחְלֶקְהָ שְׁבָם וְעִמָּם סִבּוֹת אֲמַדֵּד: ט לִי
גִלְעָד וְלִי מְנַשֶּׁה וְאַפְרַיִם מֵעֵיזוֹ רֹאשִׁי יְהוּדָה מִחֻקֵּי:
י מִזֹּאֵב סִיר רַחֲצִי עַל אֲדָוִם אֲשֶׁלִּיךְ נִעְלִי עָלַי פְּלִשְׁתִּי
הַתְרַעְעִי: יא מִי יִבְלַנִי עִיר מְצֹר מִי נַחֲמֵנִי עַד אֲדָוִם:

————— **זוהר תהלים** —————
 הַשְׁמָאֵל, וְכָל אוֹתָם שְׂפָאִים מְצָדוֹ. זֶהוּ שְׂפָתוֹב (שמות טו) יְמִינֶךָ
 ה' תִּרְעֵץ אוֹיֵב.

מוֹאֵב סִיר רְהִצִּי וְגו' (ס, י): [וזהו ח"ג פ' בלק דף קצ"ח] וְעַתָּה לָכֶּה, נָא אָרָה לִי אֶת הָעָם הַזֶּה וְגו'. וְעַתָּה, רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, אָמַר אוֹתוֹ רָשָׁע, וְדַאי הַשְׁעָה עוֹמְדָת לִי לַעֲשׂוֹת מֶה שְּׁאֲנִי רוֹצֶה. רָאֵה, וְלֹא רָאֵה יָפֵה. רָאֵה כָּמָה אֲלָפִים נוֹפְלִים מִיִּשְׂרָאֵל עַל יְדוֹ לְזָמֵן מוֹעֵט, אָמַר, וְדַאי הַשְׁעָה עוֹמְדָת לִי, וְלִכְּנָן וְעַתָּה, וְלֹא בְּזָמֵן אַחֵר. לָכֶּה? לֶךְ הִיָּה לוֹ לְכַתֵּב! מֶה זֶה לָכֶּה? אָמַר, נִזְרָזוּ עֲצָמָנוּ לְאוֹתוֹ שְׁמִרְחֹף בְּכַנְפָיו עֲלֵיהֶם לְאוֹתוֹ שְׁשֻׁמוּ כ"ה. וְעַתָּה לָכֶּה, נַעֲרֹךְ קָרֵב בְּאוֹתוֹ כ"ה. (ועתה לכה, כמו שנאמרו (מלכים ב ג) ועתה לשלל מואב). אָמַר, עַד עַתָּה לֹא הָיָה בְּעוֹלָם מִי שִׁיכּוֹל לָהֶם, בְּגָלֵל אוֹתוֹ הַפֶּטְרוֹן שְׁעוֹמֵד עֲלֵיהֶם. כַּעַת שֶׁהַשְׁעָה עוֹמְדָת לָנוּ, לָכֶה נַעֲשֶׂה קָרֵב. וְכָל עֲצַת אוֹתוֹ רָשָׁע לְכ"ה הִיָּתָה, שְׁכָתוּב וְאֲנֹכִי אֶקְרָה כֹּה. אֶעֱקֹר אֶת אוֹתָהּ כֹּה מִמְּקוֹמָהּ. וּשְׁנֵיהֶם בַּעֲצָה רָעָה הָיוּ לָכֶה הַזֶּה, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (תהלים ב) עַל ה' וְעַל מְשִׁיחוֹ. לֹא יָדְעוּ שְׁהָרִי אַחֵר כֶּךָ הִכָּה הַזֶּה תַּעֲקֹר אוֹתָם מִן הָעוֹלָם. כִּי עֲצוֹם הוּא מִמֶּנִּי. וְכִי עַד אוֹתָהּ

— זוהר תהלים —

שְׁעָה אִיפֹה עָרְכוּ קָרֵב בּוֹ וְנִצְחוּ אוֹתוֹ? בְּאִיזָה מְקוֹם נִפְגְּשׁוּ
בְּחֶרֶבָם וְהָיוּ גְבָרִים כְּגִבּוֹרִים לְהִרְאוֹת גְּבוּרָתָם? מַה זֶה כִּי
עָצוּם הוּא מִמֶּנִּי? אֵלֶּא אוֹתוֹ רָשַׁע הָיָה חָכָם וְרָאָה לְמַרְחוֹק.
רָאָה אֶת דְּוִד הַמֶּלֶךְ שֶׁבָּא מִרוֹת הַמּוֹאֲבִיָּה גְבוּר תִּקְיָף כְּאַרְיֵה,
וְעָשָׂה קְרִיבוֹת תִּקְיָפִים וְנִצַּח אֶת מוֹאָב, וְשָׁם אוֹתָם תַּחַת
רִגְלָיו. אָמַר, עָצוּם הוּא. אוֹתוֹ שִׁירַשׁ אוֹתָהּ גְּבוּרָה, מֶלֶךְ אֶחָד
מֵהֶם יֵצֵא מֵאֲתָנּוּ לְהַשְׁמִיד אֶת מוֹאָב.

אוֹלֵי נֶכָה בּוֹ. פָּסוּק זֶה כֵּן הָיָה לוֹ לומר: אוֹלֵי אוֹכֵל אֶפֶה
בוֹ, אוֹ אוֹלֵי נוֹכַל נֶכָה בּוֹ. אֵלֶּא אוֹתוֹ רָשַׁע הָיָה חָכָם.
אָמַר, רָאִיתִי יָד אַחַת שֶׁל אַרְיֵה תִקְיָף אֶחָד, פָּרוּשׁ רִגְלֵי (יד),
אִם אוֹכֵל עֵמֶךְ שֶׁנִּתְחַבֵּר (שְׁנִינּוּ) שְׁנִינֵיהֶם (וּנְתַחֲבֵר) וְנִגְרַע מֵאוֹתוֹ
אַרְיֵה יָד זוֹ, עַד שֶׁלֹּא יָבֹא אִתּוֹ מֶלֶךְ לְעוֹלָם וְלֹא יִגְרַשׁ אֶת
מוֹאָב מִמְּקוֹמוֹ. אָרְה לִי. מַה זֶה אָרְה לִי? אָמַר רַבִּי אַבָּא,
אוֹתוֹ רָשַׁע בִּשְׁתֵּי לְשׁוֹנוֹת אָמַר לְבִלְעָם. אֶחָד אָמַר אָרְה
לִי, וְאֶחָד אָמַר קָבָה לִי. מַה בֵּין זֶה לָזֶה? אֵלֶּא אָמַר לוֹ,
אָרְה לִי עֲשִׂימִים וְכִשְׁפֵּי רֵאשֵׁי נְחָשִׁים, וְשִׁים אוֹתָם בְּקִדְרֹת
הַמְּכַשְׁפִּים. כִּיּוֹן שֶׁרָאָה שֶׁכָּחוּ יוֹתֵר בְּפִיו, שָׁב וְאָמַר וּלְכָה
נָא קָבָה לִי. וְאֶפְלוּ כֵן, אוֹתוֹ בָּלַק הִרְשָׁע לֹא עֲזַב אֶת
כִּשְׁפָיו, אֵלֶּא לָקַט כָּל מִינֵי עֲשִׂימִים, כִּשְׁוֹף שֶׁל רֵאשֵׁי
נְחָשִׁים, וְלָקַח קִדְרֹת מְכַשְׁפִּים וְנִעֵץ אוֹתָהּ תַּחַת הַקֶּרֶקַע
אֵלָּה וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת אֲמָה (עַל אֵלֶּף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת אֲמָה), וְגִנֵּז אוֹתָהּ
לְסוֹף הַיָּמִים. כִּיּוֹן שֶׁבָּא דָּוִד, כָּרָה בִּתְהוֹם אֵלָּה וַחֲמֵשׁ
מֵאוֹת אֲמָה, וְהוֹצִיא מִים מִתְּהוֹם וְנִסְךָ עַל הַמִּזְבֵּחַ.

יב הלא אתה אלהים ונתתנו ולא תצא אלהים
הקדוש בעל חסד וחסד
 ובעל רחמים ביום
 בצבאותינו: יג הבה לנו עזרת מצר ושוא
הקדוש בעל חסד וחסד
 ובעל רחמים ביום
 תשועת אדם: יד באלהים נעשה חיל והוא
 יבוס צרינו:

— זוהר תהלים —

באותה שעה אמר, אני ארחץ אותה הקדרה. (תהלים ס) מואב
 סיר רחצי. סיר רחצי בודאי. על אדום אשליך נעלי. מה
 זה אשליך נעלי? אלא גם זה כך היה למרחוק, שכתוב
 (בראשית כה) ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני נא מן האדם
 האדם הזה כי עיף אנכי. הלעיטני, הלעטה ממשי, פתיחת
 הפה והגרונן לבלע. אמר דוד לאותו הבלען מלעיט
 הלעטים: אני אזורק עליו נעלי לסתם את גרונו. עלי פלשת
 אתרועע. גם כך זה למרחוק הסתכל דוד, ואמר: כנען הוא
 צד רע של הצד האחר ההוא, ופלשתים הם משם, לצד
 אחר מה צריך? תרועע, שכתוב (במדבר י) וכי תבאו מלחמה
 בארצכם [וגר] והרעתם וגו', לשבר כחו ותקפו, ומשום כך
 עלי פלשת אתרועע. וכך ראוי להם.

סא א לִמְנַצֵּחַ עַל נְגִינַת לְדָוִד: ב שְׁמֹעָה אֱלֹהִים
 רִנָּתִי הִקְשִׁיבָה תַּפְלָתִי: ג מִקְצֵה הָאָרֶץ אֱלֹהֶיךָ
 אֶקְרָא בְּעֶמֶף לְבִי בְּצוֹר יְרוֹם מִמֶּנִּי תִנְחַנֵּי: ד כִּי הָיִיתָ

שימוש תהלים

אם יש לך יראה לשבת בבית

שמעה אלהים רנתי (סא, ב): [שימוש תהלים לפרק סא] אם אתה דר בבית ותירא אמור אותו כשתכנס לבית ותצליח. ושם שלו הוא שד". ש' מן "שמעה, ד' מן כ' "כן אזמרה באותיות דכ"ף, י' מן מ' שהוא בסוף המזמור באותיות י"ם.

זוהר תהלים

כָּל מִי שֶׁלֹּא יוֹדֵעַ לְסִדֵּר אֶת שְׁבַח רְבוּנוּ טוֹב לוֹ שֶׁלֹּא נִבְרָא
 מִשּׁוּם שְׁצָרִיךְ תַּפְלָה שְׁהִיא שְׁלֵמָה לְמַעְלָה (משום שצריך תפלה)
 מִתּוֹךְ מַחְשָׁבָה וְרָצוֹן הַלֵּב

מִקְצֵה הָאָרֶץ אֱלֹהֶיךָ אֶקְרָא בְּעֶמֶף לְבִי וְגו' (סא, ג): [זוהר שמות
 פ' פקודי (דף רט"ב):] אמר רבי שמעון זכאי מי שמבין
 דרכו ללכת בדרך האמת, וְכָל מִי שֶׁלֹּא יוֹדֵעַ לְסִדֵּר אֶת שְׁבַח
 רְבוּנוּ, טוֹב לוֹ שֶׁלֹּא נִבְרָא, מִשּׁוּם שְׁצָרִיךְ תַּפְלָה שְׁהִיא שְׁלֵמָה
 לְמַעְלָה, (משום שצריך תפלה) מִתּוֹךְ מַחְשָׁבָה וְרָצוֹן הַלֵּב וְקוֹל
 וְדִבְרֵי הַשְּׁפָתִים, לַעֲשׂוֹת שְׁלֵמוֹת וְקָשֶׁר וְיִיחּוּד לְמַעְלָה, כְּמוֹ
 שֶׁהוּא לְמַעְלָה. כְּמוֹ שִׁיּוּצֵאֵת שְׁלֵמוֹת מִמַּעְלָה לְמַטָּה, כִּךְ דִּרְךְ
 מִמַּטָּה לְמַעְלָה לְקָשֶׁר קָשֶׁר כְּרָאוּי. הַסּוּד לְחֻבְרִים שִׁיֵּלְכוּ
 בְּדִרְךְ יִשְׂרָאֵל - מִחֻשְׁבָּה וְרָצוֹן וְקוֹל וְדְבוּר. אֵלּוּ הָאֲרֻבָּעָה
 קוֹשְׁרִים קָשֶׁרִים. אַחֵר קָשֶׁר הַקָּשָׁרִים שֶׁל כָּלֶם כְּאַחַד, נַעֲשׂוּ

מַחֲסֶה לִי מִגִּדְלָא עִז מִפְּנֵי אֹיִב: ה אֲנוּרָה בְּאַחֲלָךְ
 עוֹלָמִים אַחֲסֶה בְּסִתֵּר בְּנִפְיָךְ סִלָּה: ו כִּי אֶתָּה אֱלֹהִים
 שְׁמַעְתָּ לְנִדְרֵי נִתְתָּ יְרֻשַׁת יִרְאֵי שְׁמֶךְ: ז יָמִים עַל
 יָמֵי מֶלֶךְ תּוֹסִיף שְׁנוֹתָיו בְּמוֹ דֶּר וָדֶר: ח יֵשֶׁב עוֹלָם לִפְנֵי
 אֱלֹהִים חֲסֵד וְאֶמֶת מִן יִבְצְרָהוּ: ט בֵּן אֲמוֹרָה שְׁמֶךְ
 לְעַד לְשִׁלְמֵי נִדְרֵי יוֹם יוֹם:

תקנה בעל היכולת
 ובעל העוזות ביום

תקנה בעל היכולת
 ובעל העוזות ביום

— זוהר תהלים —

כֻּלָּם מְרַכְּבָה אַחַת לְהַשְׁרוֹת עֲלֵיהֶם שְׂכִינָה, וְנַעֲשׂוּ כֻלָּם לְאַחַר
 אֲרֻבָּעָה תוֹמָכִים לְהַתְעַטֵּר בָּהֶם, וְהַשְׂכִּינָה נִסְמָכֶת עֲלֵיהֶם בְּכָל
 אוֹתָם הַקְּשָׁרִים הָעֲלִיוֹנִים.

אֲשֶׁרִי הָאִישׁ שְׁקוֹשֵׁר קִשְׁרֵי רַבּוֹנוֹ

מַחֲשָׁבָה מוֹצִיָּאָה רָצוֹן, (רָצוֹן מוֹצִיא הַכֹּל) רָצוֹן שְׂיוֹצָא מִתּוֹךְ
 מַחֲשָׁבָה, מוֹצִיָּאָה קוֹל שְׁנִשְׁמָע, וְאוֹתוֹ קוֹל
 שְׁנִשְׁמָע עוֹלָה לְקֶשֶׁר קִשְׁרִים מִמָּטָה לְמַעְלָה, הֵיכָלוֹת
 תַּחְתּוֹנִים בְּעֲלִיוֹנִים. הַקּוֹל שֶׁהוּא קוֹשֵׁר קִשְׁרִים וּמוֹשֵׁף
 בְּרָכוֹת מִמַּעְלָה לְמָטָה בְּלִחָשׁ, תּוֹמֵךְ אֶת אֲרֻבָּעַת הַתּוֹמָכִים
 הָלָלוּ: מַחֲשָׁבָה וְרָצוֹן, קוֹל וְדַבּוּר. סֶמֶךְ בְּסִיּוֹם הַקְּשָׁר,
 הַמָּקוֹם שֶׁהַכֹּל נִקְשָׁר בּוֹ כְּאַחַד, וְכֻלָּם נַעֲשִׂים אֶחָד. אֲשֶׁרִי
 הָאִישׁ שְׁקוֹשֵׁר קִשְׁרֵי רַבּוֹנוֹ, וְסוֹמֵךְ סְמִיכוֹת כְּרָאוּי, וּמִתְכַּנֵּן
 בְּכָל הַדְּבָרִים הָלָלוּ שְׁאֲמַרְנוּ. אֲשֶׁרִי בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם
 הַבָּא. עַד כָּאן נִתְּקֵנוּ הֵיכָלוֹת שְׁבָצַד הַקִּדְשָׁה.

סב א לַמִּנְצָחַ עַל יְדוּתָן מִזְמוֹר לְדָוִד: ב אֵךְ אֵל
 אֱלֹהִים <sup>הקוה בעל חסידות
 ובעל תפלות מול</sup> דּוֹמִיָּה נַפְשִׁי מִפְּנֵי יִשְׁעֶתִי: ג אֵךְ
 הוּא צוּרִי וַיִּשְׁעֶתִי מִשְׁגָּבִי לֹא אֶמוּט רַבָּה: ד עַד אָנָּה
 תַּחֲזוּתָנוּ עַל אִישׁ תִּרְצָחוּ כְּלָכֶם בְּקִיר נָטוּי גִּדְרִי
 תִּדְחִינִי: ה אֵךְ מִשְׁאֲתוֹ יַעֲצוּ לְחַדִּיחַ יִרְצוּ בָּזָב בְּפִיו
 יִבְרֹכוּ וּבִקְרָבָם יִקְלְלוּ סֵלָה: ו אֵךְ לֵאלֹהִים <sup>הקוה בעל חסידות
 ובעל תפלות מול</sup> דּוֹמִי
 נַפְשִׁי כִּי מִפְּנֵי תִקְוָתִי: ז אֵךְ הוּא צוּרִי וַיִּשְׁעֶתִי מִשְׁגָּבִי
 לֹא אֶמוּט: ח עַל אֱלֹהִים <sup>הקוה בעל חסידות
 ובעל תפלות מול</sup> יִשְׁעִי וּבְבוֹדֵי צוּר עָזִי
 מִחֲסֵי בֵּאלֹהִים: ט בְּמַחֲוֹ בּוֹ בְּכָל עֵת עִם שְׁפָכוֹ
 לִפְנֵי לִבְבָּכֶם אֱלֹהִים <sup>הקוה בעל חסידות
 ובעל תפלות מול</sup> מִחֲסֵה לָנוּ סֵלָה: י אֵךְ
 הִבֵּל בְּנֵי אָדָם בָּזָב בְּנֵי אִישׁ בְּמֵאזְנִים לַעֲלֹת הַמָּה

❧ ————— ❧ **שימוש תהלים** ————— ❧

לאמר אותו אחר מנחה ואחר ערבית

אך אל אלהים דומיה נפשי (סב, ב): [שימוש תהלים לפרק סב] אמור
 מזמור זה ליל יום א' אחר תפלת ערבית, ולאחר מנחה של יום ב'.
 ושם שלו הוא איטמ". א' מן אך אל אלהים, י' מן "ישועתי, ט'
 מן "לא אמוט, מ' מן "עוז לאלהים, י' מן "לאיש כמעשהו. ולאחר

❧ ————— ❧ **זוהר תהלים** ————— ❧

בְּרָקִיעַ יֵשׁ הֵיכַל שֵׁשׁ בּוֹ שְׁנֵי מְלָאכִים שָׂרִים גְּדוֹלִים וְהֵם
 מְמוּנִים עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֲלָפִים מְמוּנִים אַחֲרֵים

אֵךְ הִבֵּל בְּנֵי אָדָם בָּזָב בְּנֵי אִישׁ בְּמֵאזְנִים לַעֲלֹת וְגו' (סב, י):